

Giới thiệu [Ngôn Tình] Mị Hoạn

Edit + Beta [...□...]: Winnie~Vuning

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Trọng sinh, Cung đình hấu tước, Nhẹ nhàng, Duyên trời tác hợp

- ----

Nữ chính tên là Châu Châu là một nữ nhi mang dòng máu lai giữa người Hán và người Hồ, đáng thương số phận không may mắn khi phụ thân bất tường, mẫu thân chết sớm, do nàng bị mò côi mà phải chịu cảnh làm nô lệ rồi sau đó lại bị bán đến chợ đấu giá.

Châu Châu tuy rằng được sinh ra với dung mạo kiều diễm, nhưng ở cái triều đại hỗn loạn ăn không đủ no này, ai còn có sức tư tưởng muốn mua thêm một người dù có đẹp về làm gì, chính mình còn chưa lo được nữa là. Nàng đã ở chợ quý qua mười ngày, rốt cuộc mới xuất hiện một người mua nàng.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chủ nhân quot; xinh đẹpquot;

Edit + Beta: Winnie

Sắc trời đã chuyển tối, chỉ còn tàn lại chút ánh màu vàng của hoàng hôn treo ở phía chân trời, kinh thành náo nhiệt, chủng loại thương phẩm cũng nhiều nhất ở chợ, không khí tràn ngập phiên bang truyền đến vị hương liệu cùng với mùi cá.

Cách thành ba mươi dặm, dân chúng làm than, nghiêm chỉnh trọng thuế, có lộ xương trắng giữa đường cũng không ai quan tâm, hoàng tộc Lương Quốc chỉ biết hưởng lạc.

Ở Lương Quốc, người được chia làm nhiều loại, mà trong đó loại ti tiện nhất chính là loại người bị bán lại đây - người Hồ.

Người Hồ tướng mạo cực kỳ mỹ lệ, làn da trắng nõn như tuyết, dáng người tinh tế cao gầy, tính cách dịu dàng ngoan ngoãn, các nàng được xưng là Mị Nô, nhóm người Mị Nô này cực kỳ được các đại quan quý nhân ưa thích, trước đây mười mấy năm, ở Lương Quốc chỉ cần là người có chút tiền đều lấy mua người Hồ về để thể hiện địa vị bản thân, thể hiện địa vị chính mình, nhưng theo thời gian triều đình Lương Quốc càng ngày càng hủ bại, bá tánh Lương Quốc chính mình còn nuôi không nổi, thì tiền đâu đi mua Mị Nô?

Mà những nhóm đại quan, quý nhân bởi vì thân phận hèn mọn của người Hồ, chơi một trận không khỏi cũng chán, trong đó một bộ phận nguyên nhân là do Mị Nô cùng người Hán kết hợp sinh ra con cái mà chúng thường mang đặc điểm của người Hồ rất rõ nét, những vị đại quan này không thể chịu đựng được hài tử chính mình sinh ra lại là loại người ti tiện nô.

Châu Châu là một Mị Nô, hơn nữa nàng so với người Hồ bình thường địa vị càng kém hơn, bởi vì phụ thân nàng là người Hán, mẫu thân của nàng bị vứt bỏ, thời điểm sinh hạ nàng liền qua đời, nàng cũng không biết chính mình như thế nào có thể lớn lên, dù sao nàng vẫn luôn biết đến lúc nàng lớn lên sẽ bị bán đi.

A Đạt nói nếu được bán vào nhà có tiền, nàng liền tốt lên, còn có thể ăn thịt.

A Đạt là người phụ trách bảy tám người Mị Nô các nàng hẳn phụ trách việc cho các nàng ăn, mặc, ở, đi lại, tuy rằng hẳn đôi khi rất hung tợn, nhưng ít nhất đi theo A Đạt sẽ có cơm ăn, hiện tại hẳn nuôi không nổi các nàng, bởi vì A Đạt sinh bệnh, hẳn vốn dĩ chờ các nàng lớn hơn một chút mới bán đi, nhưng hiện tại không có biện pháp nào khác, bởi vì nếu không bán các nàng thì các nàng sẽ cùng A Đạt đều chết cả.

Châu Châu nghĩ đến thịt, liền nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng.

Nàng thật lâu rồi chưa có ăn qua, thời điểm nàng được ăn là cách đó rất lâu rồi, lúc đấy đang là tết và nàng hãy còn nhỏ.

Nhưng giờ Châu Châu đã ở trên chợ quý mười ngày qua, trừ bỏ nàng còn có hai người Mị Nô khác nữa, đều bị bán đi, bán đi kia mấy người tuổi lớn hơn một chút, có người mười tám, mà Châu Châu năm nay mới mười lăm, bởi vì hàng năm không được ăn thịt, nàng thoát nhìn càng nhỏ hơn so thực tế, không ai nghĩ sẽ mua một Mị Nô thoát nhìn giống tiểu hài tử về, lại còn phải nuôi thêm nhiều năm, huống chi Châu Châu là người Hồ cùng người Hán hỗn huyết, loại Mị Nô này là không đáng giá tiền nhất cũng khó bán nhất.

Mặt khác hai người Mị Nô kia là một đôi song sinh, Châu Châu nhìn các nàng bị mua đi, nàng cắn môi, trong lòng mất mát. A Đạt nhận xong tiền đi tới bên Châu Châu, hẳn thở dài, "Châu Châu, chỉ còn lại người thôi."

Châu Châu ngẩng đầu, trên mặt có chút dơ lộ ra vẻ đáng thương hề hề biểu tình, trông mắt nàng là màu xanh biếc, như phiên bang lục đá quý.

"A Đạt, ta..... Ta nhất định có thể bán đi mà."

Châu Châu minh bạch, nếu nàng vẫn luôn không có cách nào bán đi, A Đạt liền sẽ đem nàng ném vào trong viện Nhất Hạ Tam lam câu lan, những nơi câu lan viện có rất nhiều Mị Nô lớn tuổi, các nàng đều bị chủ nhân vứt bỏ, không chỗ để đi, sẽ phải tới đó. Châu Châu từng nghe nói qua nơi đó rất dơ, đều là những lão nam nhân người Hán không có nương tử, cod một chút tiền liền đi đến đó ngủ với Mị Nô. Bọn họ thô tục bất kham, nghe nói trên người còn có vị tanh tươi, trong số đó giống như còn có vài nam nhân thân bị bệnh hiểm nghèo, nhưng những Mị Nô vì sống sót chỉ có thể tiếp.

A Đạt lắc lắc đầu, hần nhìn trời ngày càng tối, phía chân trời màu vàng đã hoàn toàn biến mất, "Nếu thái dương xuống núi, ngươi còn không được người ta mua đi, ta đây cũng không có cách nào."

Châu Châu khịt khịt một tiếng, nàng chấp tay trước ngực quý trên mặt đất, nàng nhắm chặt hai mắt, khẩn cầu trời cao, chỉ cần có người mua nàng, không quan tâm đối phương là già là xấu, là lùn là béo, nàng đều hùa hạ đối phương tốt nhất có thể.

Thời gian một chút lại qua đi, trên chợ các người bán hàng rong bắt đầu lục đục thu sập, A Đạt nâng đầu nhìn một chút ánh sáng cuối cùng chậm rãi bị cắn nuốt, kinh thành bị tên quái thú đêm tối bao phủ, vì cường chế di dời quái thú. Từng nhà đều nổi lên ngọn nến.

"Châu Châu." A Đạt xoay người nhìn Châu Châu vẫn quý trên mặt đất, "Trời tối rồi."

Châu Châu nghe được câu nói kia liền òa khóc.

Nàng không phải đặc biệt thích khóc, chỉ là cảm thấy cuộc sống chính mình cứ như vậy mà kết thúc.

Nếu nàng vào câu lan viện, phỏng chừng sống không được thêm mấy ngày.

A Đạt đuổi tay muốn đem Châu Châu kéo tới. "Khóc gì, đây đều là số mệnh....."

Hắn nói câu đó ra, có một giọng nam bén nhọn vang lên, "Nàng ta bao nhiêu tiền?"

Châu Châu nghe vậy lập tức tránh khỏi A Đạt tay, ngẩng đầu nhìn về phía người mới vừa nói, vừa thấy liền ngẩn ra, bởi vì đối phương có chút độc đáo.

Hắn nhìn qua cũng không phải rất lớn tuổi, xem khuôn mặt tựa hồ vẫn giống như thiếu niên, mà thời tiết rõ ràng không lạnh, hắn lại ăn mặc rất nhiều, huyền sắc cừu y, trên quần áo một chút hoa văn cũng không có.

Ngoại trừ cách ăn mặc độc đáo, hắn lớn lên cũng thực độc đáo, Châu Châu chưa từng gặp qua nam nhân nào giống hắn. Một bạch nam nhân, khuôn mặt trắng tựa tuyết, mắt hẹp dài, trông mắt thập phần đen tối, phảng phất giống như người từ bức họa bước ra, mà ấn đường của hắn cư nhiên còn có một viên hồng đèn phảng phất muốn tích xuất huyết nốt chu sa.

Đây quả là một thiếu niên mỹ mạo.

Trừ điểm đó ra, trên mặt hắn chút râu cung không có, nếu không phải vóc người hắn rất cao, Châu Châu còn tưởng lầm hắn chính là nữ nhân.

A Đạt không nghĩ tới lúc này đột nhiên xuất hiện người muốn mua Châu Châu, hắn áp xuống sự vui sướng trong lòng, lập tức nói: "Nàng chỉ cần một trăm kim, nàng là người cuối cùng trong tay ta, nàng lớn lên tốt nhất, ta trước giờ vẫn luôn không muốn bán, thật sự là ta sinh bệnh, không có tiền nuôi sống nàng....."

Người thiếu niên không đợi A Đạt nói xong, đã cười lạnh một tiếng cắt ngang lời A Đạt nói, "Ngươi lấy cái mặc bán không muốn bán đi Mị Nô lừa gạt ta, ngươi cho ta là loại coi tiền như rác? Năm mươi kim, ngươi muốn bán hay không tùy, dù sao phía trước còn có người bán Mị Nô, mua người lớn tuổi chút còn có thể hỗ trợ làm việc, người này của ngươi?"

Châu Châu nghe được chính mình bị bốn cột, còn chưa kịp sửng sốt, chưa kịp vì thế khổ sở, A Đạt cũng đã đồng ý đem nàng bán đi.

A Đạt thật sự gấp không chờ nổi muốn đem Châu Châu rời tay, nếu hắn đem Châu Châu bán đến câu lan viện, chỉ sợ là có thể bán được giá hai mươi kim đã quá tốt rồi, hiện tại có năm mươi kim, tuy rằng so với mấy người phía trước có chênh lệch, nhưng cũng đỡ hơn hai mươi kim, huống hồ cũng coi như cấp cho Châu Châu một con đường sống.

A Đạt lúc lấy tiền, Châu Châu nhìn vào mắt vị thiếu niên kì quái kia, nàng vẫn cảm thấy đối phương không phải người tốt, đặc biệt là cặp kia mắt, nhìn thế nào cũng giống như đang dọa người mà.

"A Đạt, ta không muốn bán cho hắn." Châu Châu nói ngôn ngữ của Hồ.

A Đạt liếc nàng một cái, trong ánh mắt sự cảnh cáo hiện lên dễ thấy, "Ngươi đừng ở chỗ này hồ nháo, ngươi không bán cho hắn, vậy muốn đi câu lan viện?"

"Hắn không giống người tốt."

Châu Châu hạ giọng nói.

A Đạt ngữ khí cực kì nghiêm túc, "Mặc kệ hắn có phải người tốt hay không, thì sau này hắn chính là chủ nhân của ngươi, ngươi phải nghe lời hắn, ngươi

đã quên ta đã từng dạy người như thế nào à, bằng không với thân xương cốt thể này của người đều không đủ cho hấn đánh."

Châu Châu nghe được lời này, rồi khẽ nhìn sang vị thiếu niên, lại phát hiện hấn ta đang trừng mắt nàng, nàng sợ tới mức hoảng hốt, hướng tới sau lưng A Đạt trốn đi.

Nàng sao lại có cảm giác đối phương giống như có thể nghe hiểu lời nói ban nãy của bọn họ, thật sự không có khả năng, người Hán chưa bao giờ học ngôn ngữ của người Hồ.

Mặc kệ là nói như thế nào, Châu Châu vẫn bị bán đi. Cổ tay nàng bị một dây dây thừng trói lên, đây là để ngăn nàng chạy trốn, đầu kia dây thừng đặt ở trong tay nam nhân kia.

Hấn đem Châu Châu mang lên một chiếc xe ngựa, Châu Châu mới vừa lên xe ngựa, mặt đã bị hấn ta bóp lấy.

Vị thiếu niên đó như một bên lông mày, hung tợn mà trừng mắt nàng, ánh mắt kia phảng phất là muốn lột nàng da, róc xương nàng.

Trong nháy mắt, Châu Châu cảm giác được hấn ý tỏa ra thật sâu. Nàng cảm thấy người thiếu niên mỹ mạo trước mắt tựa hồ biết nàng, nhưng nàng chưa từng gặp qua hấn, hấn vì cái gì phải dùng loại này ánh mắt nhìn nàng đây?

"Người hiện tại lạc ta trong tay, người chết chắc rồi." Hấn vẫn nắm chặt khớp hàm nàng rồi nói ra một câu, hàm răng trắng của hấn hung hăng cắn xuống một cái, phảng phất đã gặm trên da thịt nàng.

Châu Châu sợ tới mức cả người run rẩy.

17:13 - 1/12/18

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tinh]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Quá khứ

Edit + Beta: Winnie

Lý Bảo Chương là con nhà nghèo, mới vài tuổi đã bị đưa vào cung, dẫn hấn vào cung là một lão thái giám khá tốt, ở trong cung có đãi ngộ không kém, đi vào còn có người kêu hấn một tiếng Bảo ca. Bất quá đây là sự tình một đời trước, trước đây Lý Bảo Chương cần cù chăm chỉ ở trong cung làm tiểu thái giám nhỏ nhoi, lại ngẫu nhiên có được cơ duyên, hấn ngoài ý muốn chấn một kiếm thay cho Hoàng Thượng.

Trong cung lúc trước có thích khách trà trộn vào, Lý Bảo Chương đúng lúc lại ở đây thay trà cho Hoàng Đế, hấn mơ mơ màng màng chấn kiếm cứu giá, lại còn gặp đại nạn mà vẫn còn sống.

Người ta thường nói đại nạn không chết tất có hậu phúc, lúc ấy Lý Bảo Chương cũng cho là như thế thật. Hoàng Thượng phái người tới hỏi Lý Bảo Chương có yêu cầu gì hay không, Lý Bảo Chương nằm ở trên giường suy nghĩ hồi lâu, liền đáp: "Nô..... Nô tài muốn được thưởng tức phụ."

Lương Quốc khá đặc biệt vì nơi đây cho phép thái giám cưới vợ, cũng cho phép thái giám cùng cung nữ đối thực, nhưng đều phải là lão cung nữ. Cung nữ đã ngoài hai mươi lăm tuổi, có thể được thả ra ngoài cung, ngoại trừ những người ở ngoài cung không có người thân, có ai lại muốn ở trong cung cùng một vị thái giám phối thành một đôi.

Đây chính là ném hết mặt mũi, lúc chết đi các nàng sẽ bị tổ tông mắng cho một trận vì như thế nào lại đem gả bản thân cho thái giám.

Trong cung các lão thái giám có chút quyền cao chức trọng liền sẽ cầu chủ tử cho phép sau này ở bên ngoài cưới lão nương về, ngoại trừ những trường hợp trong nhà đặc biệt nghèo, nghèo đến mức cơm ăn không đủ một người, sẽ không ai nguyện ý đem nữ nhi gả cho một thái giám cả.

Cho nên hoàng tộc Lương Quốc liền ban lệnh cho phép một điều rằng, thái giám có thể mua Mị Nô.

Mị Nô là người Hồ, không phải là người Hán, là dạng thấp kém nhất ở Lương Quốc này.

Bất quá đây cũng là do các chủ tử phá lệ khai ân, mua Mị Nô về yêu cầu đăng ký danh sách, trước khi tiến cung cần phải làm kiểm tra sức khỏe toàn thân, sợ họ lại mang theo cái bệnh quái dị nào tiến Hoàng cung.

Hoàng đế nghe được thỉnh cầu của Lý Bảo Chương liền phì cười, nhưng cũng thỏa mãn hấn, trong cung cung nữ chường mất một tiểu thái giám nhỏ như hấn, huống chi hấn bộ dáng ốm yếu nằm ở trên giường, còn không biết có thể sống qua được mấy ngày tiếp.

Hoàng đế tuy rằng đồng ý, nhưng cũng không có hứa đem cung nữ trong cung cho Lý Bảo Chương, mà là phái người từ ngoài cung mua về một Mị Nô cho hấn.

Kỳ thật tâm tư Hoàng đế cũng rất đơn giản, hắn là ngôi cửu ngũ, tuy rằng người hầu hạ đều là thái giám, nhưng là bản thân hắn lại cực kì khinh thường loại nam nhân không có nam căn này, những cung nữ được tuyển vào cung đều có gia thế trong sạch.

Hoàng đế Lương Quốc vốn nghĩ, trong cung cung nữ đều là nữ nhân trẻ tuổi, trừ bỏ nữ nhi của hắn đi thì số còn lại đều là nữ nhân của Hoàng đế như hắn không phải sao. Vậy thì làm sao có chuyện hắn lại ban nữ nhân của mình thưởng cho người khác, huống gì chỉ là một tên thái giám nhỏ nhoi.

Lý Bảo Chương biết Hoàng đế thưởng cho hắn Mị Nô, không chỉ không có ý không vui, ngược lại còn năn nỉ vị thái giám tổng quản giúp hắn mua Mị Nô phải chọn người giúp hắn.

"Ta yêu cầu không cao, tuyển người tính cách tốt một chút, không chê ta là được."

Vì thế Lý Bảo Chương gặp Châu Châu.

Lý Bảo Chương sinh ra đã có ngoại hình tốt, chính hắn cũng biết điều này, lúc trước từng có thời điểm hắn hầu hạ Thái Hậu được người khen một câu. Thái hậu nhìn Lý Bảo Chương, đắm chiều một lát mới cười cười, "Đứa nhỏ này sinh ra thật tốt, chỉ là... thật là đáng tiếc."

Hắn biết thái hậu vì cái gì mà nói hắn đáng tiếc.

Thái giám sao, là trong cung nhất bất kham tồn tại, bọn họ đều nói thái giám là người bị mất thứ đồ phía dưới, kiếp sau cũng chỉ có thể làm thái giám, đòi đòi kiếp kiếp làm nô tài.

Nhà ai có chút tiền, đều sẽ không đem hài tử của chính mình đưa vào trong cung làm thái giám.

Nhưng Lý Bảo Chương thì có biện pháp nào khác đây?

Hắn tuy là thái giám, nhưng trong đầu hắn vẫn luôn có mộng tưởng được thành gia, hắn khát vọng sau một ngày bận rộn xong, có người ở nhà chờ hắn, phẳng phất như trên đời này bất luận về điều gì hắn cũng cùng một nam tử bình thường giống nhau, hắn cũng âm thầm thề, nếu có người không chê hắn, chấp nhận ở cạnh hắn dù có liên mạng hắn cũng muốn chiều cô nàng thật tốt.

Bất quá Lý Bảo Chương không nghĩ tới đối phương căn bản không cần hắn chiều cổ, nếu nàng muốn vứt bỏ hắn để đào thế, nhưng nàng vì sao cả mạng hắn cũng không buông tha?

Lý Bảo Chương bị người cột lấy, trên chân trên người đều bị trói vào cục đá, lại bị ném vào trong hồ. Hắn đương sống sờ sờ cuối cùng lại chết đuối. Có lẽ là ông trời có mắt, cư nhiên cho hắn một cơ hội trọng sinh.

Hắn trọng sinh đến thời điểm hắn còn chưa tiến cung, nhưng người trong nhà hắn đã cầm bạc trong cung, Lý Bảo Chương chỉ có thể tiến cung, nhưng hắn tránh thoát việc nghiệm thân.

Đời trước Lý Bảo Chương là thái giám thật sự, thì đời này Lý Bảo Chương chỉ là thái giám giả.

Lý Bảo Chương tuy rằng không thông qua kiểm mình, nhưng không biết vì cái gì, thân thể này không có mọc râu, hơn nữa lúc Lý Bảo Chương nói chuyện tuy thanh âm không bén nhọn như đời trước, nhưng nếu đem so với nam tử bình thường cũng thật không giống.

Kỳ thật đã hỗ trợ Lý Bảo Chương che giấu thân phận thái giám giả mạo này.

Một đời này Lý Bảo Chương dựa vào ký ức của bản thân lúc trước, tuổi còn trẻ đã bò lên trên chức tổng quản nội thị, hiện tại Hoàng đế không có hân hầu hạ bên người cũng không được.

Một đời này Lý Bảo Chương cũng giúp Hoàng đế chấn kiềm, Hoàng đế càng thêm coi trọng Lý Bảo Chương, biết được Lý Bảo Chương thỉnh cầu, thậm chí còn hào phóng mà cho Lý Bảo Chương tự mình đi chọn, hắn muốn chọn cung nữ cũng có thể.

Nhưng Lý Bảo Chương mang theo tâm trả thù mà trọng sinh, hắn không biết đời trước là ai giao lệnh cho đám thị vệ kia trảm hân xuống hồ, nhưng những thị vệ đó nói chủ tử bọn họ chán ghét việc hân nhìn trộm Châu Châu cô nương.

Người kia nhất định là hoàng tử.

Nhưng cụ thể là vị Hoàng tử nào, hắn không biết, nhưng hắn có thể biết được hân là bị Châu Châu con người độc phụ này hại chết, là nàng ở khoảng yên tịch tịch câu dẫn hoàng tử, thậm chí làm người hướng hân hạ sát thủ.

Hắn thậm chí còn nhớ rõ quần áo nàng càng ngày càng hoa lệ, hân ngày đó hỏi nàng quần áo từ đâu ra, nàng không chịu nói cho hân, còn dứt khoát ở trong đêm tối chạy mất, mấy ngày sau hân liền chết.

Lý Bảo Chương lúc này tự mình đi ra ngoài cung, hân đi khắp bốn chợ lớn ở kinh thành, mới tìm thấy độc phụ đời trước hại chết hân.

Hừ, hiện tại kẻ thù gặp nhau, hân quyết định không cần dễ dàng buông tha nàng như vậy, hân muốn báo thù, vị hoàng tử phái người giết hân hân cũng sẽ không bỏ qua.

Châu Châu chưa từng thấy qua ai dọa người đến như vậy, vốn dĩ mặt không có chút huyết sắc nào còn hiện tại hoàn toàn là trắng bệch, mắt nàng màu xanh biếc rung rung lệ, còn nhin không được khịt khịt một tiếng.

Lý Bảo Chương nhếch một bên khóe miệng, phát ra tiếng cười lạnh, loại nữ nhân quen dùng thứ kĩ xảo giả đáng thương hẳn sẽ không ngu ngốc mà mắc mưu lần nữa.

"Khóc cái gì?" Lý Bảo Chương về mặt hung tợn "Lại khóc, ta liền móc hai tròng mắt của ngươi rồi giẫm nát nó ngay trên đất."

Hắn dứt lời vừa ra, liền thấy người trước mặt lệ rơi là tả không ngừng.

Châu Châu thật sự cảm thấy sợ hãi, vừa khóc vừa giãy giụa muốn từ xe ngựa đi xuống.

Lý Bảo Chương sùng sốt, đòi trước hẳn đối với Châu Châu là tốt đến mức không thể tốt hơn, cái gì cũng đều không cho nàng đụng tay làm, Châu Châu tuy rằng cũng có khóc, nhưng chưa bao giờ ở trước mặt hắn khóc lóc thảm đến như vậy.

Hắn bắt được tay Châu Châu, mày nhíu chặt hỏi, "Ngươi hiện tại là người của ta, ngươi muốn đi đâu?"

Thời gian chừng một cái chớp mắt thôi mà Châu Châu đã khóc đến cả khuôn mặt đỏ ửng, tuy rằng lúc làm thuộc hạ A Đạt, thường xuyên không có thịt ăn, nhưng vì nàng tuổi nhỏ nhất, được các tỷ tỷ lớn bao dung, cũng không có chịu cái gì quá ư khuất, hơn nữa bởi vì nàng là hỗn huyết, những Mị Nô ở chung nhiều ít đều có chút đồng tình với nàng, cái gì thứ tốt đều cho nàng chọn trước. A Đạt tuy rằng tính tình khó chịu, nhưng cũng chưa từng đối xử với các nàng quá hung hãn, đặc biệt là đối với Châu Châu, Châu Châu tính cách tốt, nghe lời, lại không tranh không đoạt.

Có thể nói, nàng sống mười lăm năm, còn không có gặp qua việc nào dọa người người như vậy, nghe qua lời lẽ khủng bố như vậy.

Châu Châu lỵ khóc rất giống một tiểu hài tử, không hề ngại ngần khóc, tiếng khóc lớn, khóc cực kì thảm, thở hổn hển, phảng phất sẽ nhanh chóng liền ngất đi.

Nàng một bên khóc một bên trốn tay Lý Bảo Chương, bất quá nàng chính là trốn, nhưng không dám đánh hắn ta.

Lý Bảo Chương vốn đang nghĩ nếu Châu Châu động thủ đánh hắn, hắn liền hung hăng đánh nàng, nhưng là Châu Châu chỉ khóc lóc rồi trốn hắn, muốn xuống xe ngựa, điều này làm cho Lý Bảo Chương quả thực không biết giải quyết như thế nào cho phải.

Tên tiểu thái giám phía trước tự nhiên cũng nghe từ đằng sau truyền đến tiếng khóc, hắn đảo mắt nhưng cũng chỉ đảo mà không dám nói cái gì.

Vị Lý công công này tuổi còn trẻ, hiện tại đã là người được Hoàng đế sủng ái nhất, là tâm phúc của Hoàng đế, hắn cũng không dám khuyên ngăn Lý công công.

"Ngươi không được khóc! Khóc cái gì! Tin ta đánh ngươi không!"

Lý Bảo Chương lời nói vừa ra, hắn liền nghe được tiếng khóc lớn hơn. Tuy là đã sống hai đời Lý Bảo Chương cũng không thể không bại trận, vốn dĩ kẻ thù gặp nhau, hắn hẳn là hung tợn trừng trị đối phương một trận, nào biết đối phương không theo kịch bản đã ấn định, dùng ra vừa đã dùng kĩ xảo khóc lóc, khóc đến trời đen kịt, khóc đến đầu óc hắn choáng váng não quay cuồng, hắn hiện tại cảm thấy chỉ cần Châu Châu không khóc, cái gì cũng tốt, tạm bỏ chuyện trừng trị nàng cũng được, hắn có thể tạm thời ra phía sau một chút.

Huống chi, phía trước còn có tiểu thái giám đánh xe ngựa, hắn không nghĩ tới đối phương dám nhìn náo nhiệt. Vạn nhất ở nếu chuyện này bị hăm lăm miệng nói ra, thật không tốt.

Rốt cuộc Lý Bảo Chương cùng Châu Châu dù gì cũng ở cùng nhau hai năm, hắn đối với tính tình Châu Châu cũng hiểu rất rõ ràng, dĩ nhiên Châu Châu, hẳn kỳ thật có rất nhiều tâm đắc.

"Được rồi, không khóc, đợi lát nữa mang ngươi đi ăn thịt." Lý Bảo Chương chỉ có thể hoãn hạ thanh âm nói, "Ta vừa rồi không cố ý dọa ngươi đâu, đừng khóc, ngươi khóc rất khó coi."

Châu Châu lại khịt khịt, nhưng chớp chớp mắt, tựa hồ nước mắt có xu hướng muốn dừng lại.

Lý Bảo Chương nhin nhin một hồi, nhưng nhìn xong một hồi, hắn lại cảm thấy loại hành vi này của chính mình thật sự vi phạm ước nguyện bản thân ban đầu.

Hừ, Lý Bảo Chương, ngươi thật là, sống hai đời còn để mắt mặt như thế, nữ nhân này chính là muốn đùa bỡn ngươi mà!

Châu Châu dùng mu bàn tay xoa xoa nước mắt trên mặt, nàng nhìn nhìn vị thiếu niên mỹ mạo trước mắt, chỉ thấy kia thiếu niên kia cau mày, mặt một bên trắng bệch một bên hồng, không biết suy nghĩ cái gì.

Châu Châu nghĩ thầm, nàng hiện tại bị đối phương mua, chạy chủ sợ là chạy không thoát, chỉ có nhận mệnh, tuy rằng nàng rất không muốn đem vị thiếu niên mỹ mạo hung hãn này trở thành chủ nhân.

Nàng cắn môi dưới, do dự cất tiếng, "Ca ca, ta gọi là Châu Châu."

Lý Bảo Chương chính phiên lòng, nghe được thanh âm Châu Châu cất lên, tức giận đáp: "Ta biết."

Cái tên kia của nàng, hẳn đời trước còn thù ở bên trong túi tiền đây.

Hắn đáp xong lời, phát hiện cư nhiên lại nghe được tiếng khóc.

Hắn lập tức ngừng đầu liền phát hiện đối phương lại khóc lên. Lý Bảo Chương chỉ có thể lại nỗ lực cười một cái, "Châu Châu, không khóc, ca ca nói giờ mà, Châu Châu tên này thật là dễ nghe nha, người có muốn biết ca ca tên gì hay không?"

Chờ đến khi hồi cung, hẳn nhất định giết chết nàng! Hắn thề! Dùng mạng sống mà hắn đã tìm lại thề!

12:43 - 2/12/18

Lời của Wie: Chắc, tội nghiệp Bảo ca ca thật đấy. Bị xoay như chong chóng luôn!

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thái giám

Edit + Beta: Winnie

Châu Châu một lúc lâu sau mới hoàn toàn ngưng khóc, mí mắt nàng đã sưng lên, thoát nhìn thật đáng thương. Nàng sợ hãi liếc mắt nhìn Lý Bảo Chương một cái, lại rất nhanh mà thu hồi ánh mắt đấy.

Lý Bảo Chương thấy nàng cuối cùng cũng không khóc nữa, liền xoay người ngồi, không hề quan tâm đến nàng.

Hiện tại muốn trừng trị nàng, đích thực không phải thời cơ tốt.

Trong lúc Lý Bảo Chương bận suy tư, Châu Châu trộm vén màn xe lên, nhìn ra bên ngoài.

Nàng không phải lớn lên ở kinh thành, là A Đạt nói kinh thành lắm kẻ có tiền nhiều, liền đem các nàng mang đến đây.

Nàng không chuyển mắt mà nhìn phong cảnh ở ngoài xe ngựa, nhà kinh thành ở đều là một tòa rồi lại một tòa, chỉ có chút khoảng cách ở giữa, vẫn chưa tính là liền sát nhau, con đường bốn phương thông suốt, cực kì hợp quy tắc, hai bên đường cây cối hẳn là có chuyên gia chăm sóc, đều không có khác nhau nhiều lắm.

Châu Châu vừa tới kinh thành liền ở chợ thượng quỳ mãi, cũng chưa có cơ hội xem qua kinh thành này như thế nào, hiện tại mới có thể lén lút mà xem một chút.

Bất quá xe ngựa chạy tốc độ rất mau, những ngôi đồ cây xanh nhanh chóng lướt qua. Nàng không biết nàng chuẩn bị đi tới nơi nào, nhưng nàng biết lần này nàng đi rồi sẽ không còn được gặp lại A Đạt bọn họ nữa.

Tuy rằng sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng thật sự đến giờ phút này, trong lòng nàng vẫn không ngăn được khổ sở.

Nàng thậm chí cũng không biết những người tỷ tỷ của nàng bị bán đến nơi nào. Mà chủ nhân nàng, thoát nhìn không phải một người dễ đối phó, sợ là nàng sau này còn phải ăn rất nhiều đau khổ.

Nghĩ đến đây, Châu Châu liền khổ sở. Nàng đem rèm cửa sổ xe thả xuống dưới, đỏ mắt xoay người lại.

Lý Bảo Chương vẫn đưa lưng về phía Châu Châu, cũng không chú ý tới sự khác thường ở nàng.

A Đạt từng dạy Châu Châu, hẳn nói không được tùy tiện khóc, không ai thích người cả ngày khóc sụt sùi, chẳng sợ nhột từ khổ một chút, cũng đừng tang mặt. Châu Châu nhớ kỹ những lời này, cho nên nàng cũng chỉ vành mắt đỏ ửng lên chứ nước mắt vẫn còn có thể khống chế được, sợ đối phương phát hiện mất nàng đỏ lên, còn đem chính mình cuộn thành một khối.

Chờ Lý Bảo Chương xoay người, Châu Châu đã dùng đôi tay ôm đầu gối hồi lâu, nàng còn đem mặt vùi xuống chỗ đầu gối. Lý Bảo Chương nhú mày, trong mắt hiện lên một tia cảm xúc phức.

Lúc này, xe ngựa chậm rãi dừng lại, bên ngoài tiểu thái giám giương giọng nói: "Lý công công, đã tới rồi."

Lý Bảo Chương ừm một tiếng, liền thấy Châu Châu ngẩng đầu về mặt ngọc lẳng nhìn hắn, hắn trong lòng lập tức hiểu rõ đối phương kinh ngạc cái gì, môi đỏ héch lên, lộ ra một vẻ tươi cười tràn đầy ác ý. "Đừng vậy, ta là một thái giám, còn người hiện tại là người thái giám ta."

Đời trước, hắn vẫn luôn sợ đối phương ghét bỏ thân phận của mình, cho nên gần như là móc tâm ra mà đối đãi với đối phương, nhưng nàng ở trước mặt hắn diễn thực giỏi, ngoài mặt không chê hắn nhưng trong tâm không biết đã chán ghét hắn như thế nào rồi.

Hắn là hoạn quan, chỉ sợ trên đời này không có nữ nhân sẽ thiết tình đãi hắn, bất quá này một đời, hắn đã không để bụng.

Hắn chỉ có mục đích duy nhất, liền tính mệnh này của bản thân, có chết cũng muốn đem độc phụ trước mặt này cùng người giết hắn ở đời trước kéo đến âm phủ.

Châu Châu thông thả chớp choeps mắt, nàng nhấp môi dưới, ánh mắt có chút lập loè.

Vị chủ tử thiếu niên "xinh đẹp" trước mặt này thế mà lại là một thái giám?

Khó trách hắn một chút râu cũng không có, thanh âm còn cực bén nhọn.

Kia..... Châu Châu nhận không được cười cười, nàng có chút việc vẫn là hiểu, thái giám chính là người không có vật kia, liền không thể ở đây khinh nhục nàng.

Nàng cũng không cần mang thai hài tử của hắn, nàng hài tử liền không cần giống như những người tỷ tỷ kia trở thành một Mị Nô.

Châu Châu nhìn Lý Bảo Chương ánh mắt hiện lên vài phần vui sướng, nhưng nàng lại cảm thấy chính mình không nên vui vẻ như vậy, liền mạnh mẽ đem vui mừng nhanh chóng đè ép xuống.

Lý Bảo Chương không nhìn thấy được vẻ mặt mong muốn, biểu tình có chút kém đi vài phần.

Nữ nhân này chắc lại đang nguy trang.

Hắn nghiêng răng đứng dậy xóc màn xe lên, dẫn đầu xuống xe ngựa.

Thị vệ gác cửa cung nhận ra Lý Bảo Chương, thấy hắn trở về, một người đại diện đi lên phía trước cười nói: "Lý công công đã trở lại?"

Hắn nhìn thoáng qua trong xe ngựa, vì có màn xe che lại nên hắn nhìn không thấy tình huống bên trong, "Ngài xuất cung lần này thuận lợi chứ?"

Người trong cung đều biết hoàng đế cho phép Lý Bảo Chương đi ra bên ngoài mua lão nương về, ai nói Lý Bảo Chương là người phò trợ bên cạnh thánh giá lại còn cứu hoàng đế một mạng.

Loại vận khí này ai có thể sánh được đây? Mới mười chín tuổi đã làm đến tổng giám nội thị giám.

Lúc này mới vừa mới rời cung một lát, Hoàng Thượng bên kia đã sai người đến hỏi Lý Bảo Chương- Lý công công đã trở về hay chưa.

Vị thị vệ này vừa mới dứt lời, liền nhìn thấy Lý Bảo Chương ngoài cười nhưng trong không cười mà hạ khóa miệng. Nói đến Lý Bảo Chương rõ ràng là người sở hữu gương mặt cực kì đẹp, chỉ sợ cái vị luôn được khen là long chương phượng tư Cửu hoàng tử cũng chưa đẹp bằng Lý công công này, nhưng biểu tình trên mặt hắn luôn mang theo vài phần khắc nghiệt. Lòng mày hướng lên trên một cái, mắt nhướng lên trên một chút chính là cái bộ dáng hoàn hảo lúc khinh thường người khác.

Nhưng ai bảo Lý Bảo Chương là tâm phúc bên cạnh Hoàng đế, bọn họ dù có gia thế tốt Lý Bảo Chương một trăm lần cũng không thể không cúi đầu tôn xưng đối phương một tiếng Lý công công, thậm chí là Lý đại nhân.

"Còn nói lợi ích, hiện tại hành động của người chính là tự ý lộng hành trái phép." Đời trước nếu không phải Lý Bảo Chương đem người mang về, thì hắn cũng không biết mang một Mị Nô tiến cung làm cái gì, có yêu cầu gì.

"Lý công công đem người giao cho chúng ta đi, đợi lát nữa sẽ có ma ma lại đây thay Lý công công người tiến hành kiểm tra thân thể và đăng ký, đến lúc đó sẽ có người đem người của công công đưa đến tiểu viện của ngài."

Thái giám trong cung đều phải ở một khu vực giống nhau, nhưng loại đại thái giám quyền cao chức trọng như Lý Bảo Chương này lại có viện riêng của chính mình.

Lý Bảo Chương mắt nhìn xe ngựa, hắn là tên thị vệ cũng không tìm hiểu được việc gì khác lạ đâu. Hắn liền gật gật đầu, trực tiếp ngồi trên nhuyễn kiệu đi đến cung Hoàng Thượng, đến cửa cung điện, có mấy tiểu thái giám nhìn thấy hắn đến vội vàng chạy lại tiếp đón "Lý công công."

Hắn đem áo choàng trên người cởi xuống ném cho một tiểu thái giám trong số đó, sau đó lại từ trong tay một tiểu thái giám khác tiếp nhận xảo sĩ quan của hắn, đội lên, liền tay chân nhẹ nhàng tiến vào trong cung điện.

Lý Bảo Chương nhẹ nhàng không tiếng động đi vào, rồi quỳ xuống trước đại điện.

"Nô tài bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Bên trên truyền đến một âm thanh tương đối già nua "Lý Bảo Chương, người đã trở lại rồi. Người lần này tự chọn cho bản thân một người như thế nào đây? Có phải là dạng người đẹp như thiên tiên hay không?" Lời nói đến nửa câu sau liền mang theo ý trêu ghẹo.

Hoàng Thượng năm nay đã qua tuổi năm mươi, hậu cung giai lệ vô số, sinh một đồng hoàng tử, hoàng nữ (công chúa).

Hoàng tộc Lương Quốc có truyền thống đặc biệt trọng dụng hoạn quan, vị hoàng đế hiện giờ cũng không ngoại lệ.

Hoàng Thượng kỳ thật cảm thấy Lý Bảo Chương rất thú vị, còn tự mình đi chọn tức phụ, tuy rằng hắn sùng tên nô tài này, nhưng trong lòng cũng âm thầm bật cười, nếu là một lão thái giám muốn tìm "bạn", hắn cảm thấy về tình cảm có thể tha thứ vì về sau này mà nói thì vẫn phải cần có một người làm bạn lúc tuổi già.

Lý Bảo Chương năm nay bất quá mới mười tám mười chín tuổi, đã có ý nghĩ cưới tức phụ về, thật sự có chút buồn cười. Cưới về, Lý Bảo Chương lại không cần phải...

"Hỏi Hoàng Thượng, nô tài cảm thấy cũng giống nhau, bởi vì có chút ích lợi cho nên đã mua trở về." Lý Bảo Chương hạ mi mắt đáp.

Một câu đáp này liền chọc Hoàng Thượng cười ha ha, "Nhìn người điểm này thật có tiền đồ, trăm cho người ra tiền, người còn mua cái tiện nghi trở về. Nói nói trăm nghe, mua hết bao nhiêu đây?"

"Hỏi Hoàng Thượng, hết năm mươi kim."

Hoàng Thượng tâm trạng lúc này là cực kì vui vẻ, "Năm mươi kim? Lý Bảo Chương, mỗi tháng tiền bổng lộc là nhiều hay ít?"

"Hỏi Hoàng Thượng, nô tài mỗi tháng bổng lộc là mười ngàn kim."

"Vậy người cũng quá keo kiệt rồi, không biết mua người tốt một chút." Hoàng Thượng mặt ngoài tuy nói như vậy, nhưng trong lòng lại thích Lý Bảo Chương thêm một ít.

Người ta đều nói gần vua như gần cọp, nhưng Lý Bảo Chương đã sống hai đời, sớm sờ thấu tâm tư của lão Hổ trên kia.

Lý Bảo Chương hầu hạ Hoàng Thượng đi đến cung Huỳnh nhị nhân dùng bữa, làm đại thái giám bên cạnh Hoàng Thượng, Lý Bảo Chương có nhiệm vụ quan trọng là đứng ở mép giường nghe Hoàng Thượng cùng phi tần hành phòng, hắn phải nhớ rõ thời gian, thời gian không thể quá dài, miễn cho trường kỳ đến dĩ vãng, Hoàng Thượng thân thể hư không.

** Wie: đại ý là "làm" lâu quá sẽ chết. *Chắc các cậu hiểu mà phải không!*

Lúc này Lý Bảo Chương đang nghe Hoàng Thượng cùng Huỳnh nhị nhân thị tẩm, Huỳnh nhị nhân năm nay bất quá mới hai mươi mấy tuổi, đúng là thời điểm tuổi trẻ xinh đẹp, câu dẫn Hoàng Thượng liên tục tới nơi này của nàng ta, mà cái vị Huỳnh nhị nhân này từ trước đến nay là khá được chiều chuộng, ở trên giường yêu cầu gì thì đa số đều được Hoàng thượng chấp thuận.

Lý Bảo Chương toàn bộ quá trình vẫn yên tĩnh đứng đấy, đáy mắt một chút gọn sóng cũng không xuất hiện.

Một lát sau, bên trong mới hoàn toàn an tĩnh, Lý Bảo Chương khẽ thấp thanh âm nói: "Hoàng Thượng, người nên trở về cung rồi."

Ngay sau câu nói ấy là màn truyền đến các thanh âm quần áo ma xát, Hoàng Thượng một lát sau mới đáp, trong âm điệu còn mang theo một tia mệt mỏi.

"Hào."

Giọng Huỳnh nhị nhân vang lên ngay sau: "Hoàng Thượng, sao ngài lại đi?" Âm điệu của nàng ta nũng nịu đến độ phảng phất như có thể khảm vào xương cốt nam nhân.

Giường bên trong nam nhân đang tỏ nửa người, giường ngoài nam nhân mắt tròn trắng.

"Ngoan, trăm còn có tấu chương muốn xem, ngày mai lại đến gặp nàng." Hoàng Thượng nói xong liền duỗi tay vén xong nợ tử, như thể Huỳnh nhị nhân đã thành hồng thủy mãnh thú, hắn lại lưu luyến một khắc cũng không muốn rời đi.

Hoàng Thượng vén màn lên, Lý Bảo Chương lập tức kêu nhóm tiểu thái giám bên ngoài tiến vào, hắn tự mình hầu hạ Hoàng Thượng mặc quần áo.

Huỳnh nhị nhân khẽ hừ nhẹ một tiếng, cũng từ trên giường bước xuống dưới, nàng nhìn vào mắt Hoàng Thượng, thấy Hoàng Thượng thật sự muốn rời đi, sau liếc mắt nhìn Lý Bảo Chương một cái. Hoàng Thượng đã gần đến hoa giáp chi năm, mà trước mặt hắn cái tên thái giám lại đang niên hoa chính mụ, môi hồng răng trắng, hai người có đôi lập quá lớn, Huỳnh nhị nhân nhìn không được liếm môi.

Lớn lên đẹp đến vậy, nhưng cuối cùng trở thành như thế nào? Bất quá chính là một thái giám hèn mọn không hơn không kém.

Huỳnh nhị nhân nghĩ đến đây, liền lập tức quẩn lên tay Hoàng Thượng, nàng ở trước mặt nhóm thái giám cũng không bận tâm chính mình ăn mặc ra sao, dù sao ở trong mắt nàng, mấy tên thái giám đều không tính là nam nhân.

"Hoàng Thượng ngày mai khi nào mới tới được? Thần thiếp muốn cùng Hoàng Thượng dùng điểm tâm."

Hoàng Thượng cười tủm tỉm nhìn Huỳnh mỹ nhân một cái, "Ngày mai khi hạ triều trăm liền tới đây cùng nàng."

"Ân, Hoàng Thượng không được lừa thần thiếp." Huỳnh mỹ nhân cười nói, lại ý vị liếc nhìn Lý Bảo Chương thêm một cái.

Hầu hạ Hoàng Thượng hồi cung tắm gội, Lý Bảo Chương mới có thể trở lại viện của chính mình, gác đêm không cần hấn làm, vốn đều là tiểu thái giám gác đêm, bất quá là tự hấn muốn dậy sớm đi hầu hạ Hoàng Thượng thay quần áo.

Lý Bảo Chương xoa ân đường từ nhuyển kiệu xuống dưới, hấn hôm nay còn có một người cần xử lý.

Hấn đi vào trong viện, chỉ thấy gian giữa có đèn sáng, đó là phòng ngủ của hấn mà? Lý Bảo Chương nhú mày, đời trước Châu Châu là ngủ cùng phòng với hấn, nhưng này một đời này hấn không chuẩn bị làm như vậy.

Lý Bảo Chương trực tiếp đẩy cửa đi vào, lại nhìn thấy Châu Châu ôm chân ở trên giường yên lặng nức nở, mà trên gương mặt trắng tựa tuyết của nàng xuất hiện nhiều thêm một dấu bàn tay.

20:17 - 8/12/18

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tức giận

Edit + Beta: Winnie

Có lẽ là nghe được âm thanh cửa bị đẩy ra, Châu Châu ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía cửa liền phát hiện người đẩy cửa là Lý Bảo Chương, nàng vội vàng lau nước mắt, gương mặt chỗ dấu tay liền quay sang hướng khác.

Lý Bảo Chương ánh mắt tinh xảo, sớm đã thấy rõ dấu tay trên mặt Châu Châu. Hấn nhớ rõ lúc đưa Châu Châu hồi cung nàng còn rất tốt, hiện tại trên mặt lại xuất hiện một dấu tát tay, là ai đánh?

Lý Bảo Chương đem áo ngoài treo lên, lại tự rót cho mình một chén trà, trà trong phòng nước đã lạnh, hấn nhấp một ngụm liền tỏ vẻ ghét bỏ mà buông xuống.

"Vừa rồi không ai tới thay trà sao?" Lý Bảo Chương hỏi với âm sắc lạnh lùng.

Châu Châu khịt khịt mũi, trả lời: "Ta không phát hiện."

Lý Bảo Chương nhắc mí mắt hơi hơi liếc nhìn nàng, nốt ruồi đỏ cạnh mi tâm ở dưới ánh nến càng thêm xinh đẹp.

"Dấu tay trên mặt ngươi từ đâu mà ra?" Hấn hỏi đã một lúc nhưng vẫn không nghe thấy người trả lời.

Lý Bảo Chương liền đứng lên khỏi ghế, chân hấn dài nên vừa bước vài bước đã đi tới mép giường. Rồi từ trên cao nhìn xuống Châu Châu, giọng nói so với ban nãy có phần lạnh hơn rất nhiều: "Lại không phải người cầm, tại sao nghe hỏi không đáp?"

Châu Châu nghe vậy thân thể nàng vô thức mà lùi về sau một chút, Lý Bảo Chương nhìn không được nhú mày.

Đời trước Châu Châu cũng không có sợ hấn như vậy, lúc mới bắt đầu bọn họ là thật sự vui vẻ ở cạnh nhau, chỉ là sau đó nàng dần dần chán ghét thân phận thái giám của hấn.

Nghĩ đến đây, Lý Bảo Chương trong lòng có chút không thoải mái, hấn cong lưng, thấy Châu Châu càng nhanh chóng trốn về phía sau liền trực tiếp bắt lấy chân đối phương rồi đem người kéo lại gần mình.

"Trên người ngươi quần áo dơ như vậy, lại còn hôi nữa, ai cho ngươi ngồi lên giường ta?" Lý Bảo Chương trọng sinh một lần, cách nói chuyện càng thêm khác nghiệt.

"Cũng không biết trên người có bệnh gì hay không, phỏng chừng ta dùng năm mươi kim mua ngươi chính là mua về một mồi cho ta mà thôi."

Hấn vừa dứt lời, liền thấy Châu Châu khóc lóc nói: "Ta không có bệnh, ta thật sự không bệnh."

Nàng muốn đẩy Lý Bảo Chương ra lại đẩy không nổi, khổ sở nghiêng răng dùng sức.

Lúc Châu Châu bị bán đi còn có ý nghĩ mong muốn ngày ngày được ăn no, nàng cũng không biết rằng đây chỉ là A Đạt lừa gạt các nàng nên mới nói vậy.

Bất quá trong một buổi tối bị bán đi, nàng đã cảm thấy bản thân ăn rất nhiều khổ, không biết đã khóc bao nhiêu lần. Nàng khổ sở mà đẩy hân, nhưng vừa khóc vài lần nên sức lực cũng chẳng còn.

Ánh mắt Lý Bảo Chương hơi trầm xuống, lông mày nhướng lên, hân trực tiếp đem người kéo vào lòng ngực, tránh cho Châu Châu tiếp tục gầy gù.

"Khóc cái gì? Người có phải có bệnh cho nên bị người đánh một cái tát hay không?"

Giọng của Châu Châu có chút khó thốt lên lời, nàng nức nở hai tiếng, nhưng vẫn lác đác.

Lý Bảo Chương vốn dĩ muốn buộc Châu Châu nói ra ai đánh nàng, nhưng xem chiến tại cái dạng này của nàng, vô thức lại mềm lòng lên. Hân cũng biết hân không nên mềm lòng như vậy nhưng lại không thể không như vậy, tâm tình liền trở nên phức tạp.

Châu Châu gầy gù không đẩy Lý Bảo Chương, chỉ có thể ghé vào trong lòng ngực đối phương mà khóc, nàng giống như khóc đến mệt mỏi, không bao lâu liền ngưng, thân thể cũng chậm rãi mềm xuống, cuối cùng cứ thế ở Lý Bảo Chương trong lòng ngực ngủ mất.

Nàng ở trên chợ liên tiếp quỳ hơn mười ngày, mỗi ngày đều phải chống chọi với ánh nắng mặt trời gay gắt trên đầu, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, hôm nay lại liền khóc vô số lần, nàng thực sự vẫn nhỏ, một đến khỏa mắt còn treo nước liền ngủ rồi.

Lý Bảo Chương nhìn Châu Châu thiếp đi, trong lòng càng thêm phức tạp. Hân vốn dĩ đặc biệt hận nàng, việc này chất chứa trong lòng hân mười mấy năm, mỗi một đêm hân đều mơ thấy buổi tối hân chết.

Châu Châu biến mất, ngày ấy còn mưa to, hân sợ Châu Châu vô thanh vô thức mà đụng phải các chủ tử trong cung, rốt cuộc hân bất quá chỉ là một tiểu thái giám, muốn bảo vệ Châu Châu là điều cực kì khó khăn.

Hân cầm dù giấy đi tìm Châu Châu, kết quả lại bị mấy tên thị vệ trời lại, ném vào trong hồ.

Hân suy tính nhiều năm đều để chờ đến ngày này, hân muốn trả thù Châu Châu. Nhưng khi thấy Châu Châu như vậy, hân vẫn không nhận được mềm lòng.

Lý Bảo Chương cắn răng, lông mày đều nhú thành một đoàn.

Hân rũ mắt nhìn thiếu nữ trong lòng ngực, một lát sau đem người buông xuống. Còn hân ra bên ngoài lấy nước.

Vốn dĩ ban đầu hân hầu hạ Châu Châu vì thương tiếc nàng, mấy năm kia ở cùng nhau, hân việc gì cũng không muốn nàng động tay, thậm chí đến tiểu y phục của nàng cũng do hân giặt. Nàng tới quý thủy không cẩn thận làm dơ chân đệm, cũng chính hân ban đêm bò dậy tẩy giúp nàng.

Lý Bảo Chương đem nước đặt ở trên chiếc ghế cạnh mép giường, hân nhìn thiếu nữ đang hoàn toàn ngủ say, do dự hồi lâu mới vươn tay chạm xuống. Một lúc sau, Lý Bảo Chương bụng chầu nước đi ra ngoài, hân vừa đi vừa thấp giọng mắng bản thân.

"Lý Bảo Chương, người xem tại sao người chẳng có chút tiền đồ nào vậy, đồ cái gì chứ? Nàng..... Người đã nhìn qua nhiều lần như thế, người mặt đỏ cái gì?" Nhưng càng mắng mặt càng nóng, Lý Bảo Chương cuối cùng sau khi giặt sạch khăn hân liền đi tắm nước lạnh.

Thật vất vả thu thập xong nằm trên giường Lý Bảo Chương lại nghĩ, hân này mặt đỏ có phải bởi vì nguyên nhân đời này hân còn chưa lau mình cho ai hay không, chính là đời trước như vậy nên hân cũng đỏ mặt.

Nhưng cũng không đúng, đời này hân hận nàng đến vậy, làm sao có thể đỏ mặt đối với kẻ thù của mình? Lý Bảo Chương một đêm này lăn qua lộn lại không thể ngủ yên, nhưng thiếu nữ bên cạnh hân xem ra vẫn ngủ thật ngon.

Lý Bảo Chương có tâm thay đổi Châu Châu, hân hạ quyết tâm phân chia giới hạn của hai người, nhưng hân nghĩ đến phòng bên cạnh cũng lâu không có thu dọn,, mà Châu Châu lại ngủ rồi, cho nên vẫn là hai người một giường một chăn.

Trời còn chưa sáng, Lý Bảo Chương đã thức dậy. Thời điểm hân xuất viện tử, bên ngoài đã có tiểu thái giám đang chờ.

"Thỉnh an Lý công công."

"Các người giữ lại một người, đợi lát nữa đến trong viện ta đưa điểm tâm, còn có..." Giọng Lý Bảo Chương bất chợt trở nên lạnh lẽo.

"Nước trà trong phòng ta sau này lại lạnh, các người đều phải ăn trượng hình, loại quy củ đơn giản này còn muốn ta tới dạy các người sao?"

Mấy tên tiểu thái giám lập tức quỳ gối trên mặt đất: "Nô tài biết sai rồi, nô tài không dám nữa."

Lý Bảo Chương khẽ hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt lạnh băng. "Các người biết trong viện ta hiện giờ nhiều một người đứng không, các người giúp ta điều tra xem hôm qua là vị nào ma ma cho người tiến hành kiểm tra thân thể, rồi để lại trên mặt nàng một dấu tay, ta muốn biết là ai đánh. Việc này làm tốt, ta sẽ thưởng lớn. Còn không làm tốt, các người tự biết hậu quả."

Hân muốn động thủ giết chết Châu Châu là một chuyện, nhưng có người đánh người của hân, đó lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Lý Bảo Chương đêm qua ngủ không tốt, buổi sáng hôm nay sắc mặt liền âm trầm hơn cả thường ngày, mãi tới trước mặt Hoàng Thượng, hắn mới đem khí thu về. Hoàng Thượng liếc mắt một cái xem xét hắn, nhưng thật ra vui vẻ.

"Lý Bảo Chương, đêm qua ngủ không tốt à?" Lý Bảo Chương có làn da trắng, chỉ cần một đêm không ngủ tốt, phía dưới hai mắt phía dưới liền xuất hiện một vết đen.

"Có một chút." Lý Bảo Chương thấp giọng nói.

Hoàng Thượng nghe thế, cười lên tiếng. Hoàng Thượng tuy tính là ngôi cửu ngũ chí tôn, nhưng thực tế Ngài cũng không phải chính nhân quân tử, triều đình Lương Quốc hủ bại, có một nửa nguyên nhân là ở đương kim thánh thượng này đây.

"Đêm qua mưa tức phụ, vất vả cả đêm?" Hoàng Thượng có ý vui đùa Lý Bảo Chương, Lý Bảo Chương trong tâm sinh chán ghét, nhưng trên mặt chỉ có thể cười bất đắc dĩ.

Lý Bảo Chương hầu hạ Hoàng Thượng đi vào triều sớm liền không cần đi theo, thời gian này hắn có thể đi dùng đồ ăn sáng, nghỉ ngơi một chút, chờ đến lâm triều kết thúc, hắn chỉ có thể chờ đến Hoàng Thượng ngủ trưa mới ăn tùy tiện mấy cái mìn thầu, chờ đến Hoàng Thượng lên, hắn muốn luôn ở bên người Hoàng Thượng hầu hạ đến Hoàng Thượng đi ngủ.

Cái chức nội thị giám tổng quản làm cũng không dễ dàng, nhưng Lý Bảo Chương cần cái quyền thế này.

Châu Châu ngủ thật lâu mới tỉnh. Lúc tỉnh lại nàng mở to mắt đã phát hạ ngọc, rồi mới mới từ trên giường đi xuống, nàng phát hiện quần áo nàng đã đổi, là người kia giúp nàng đổi sao?

Lại nói nàng đến tên của hắn còn không biết, chỉ biết là người khác kêu hắn Lý công công.

Hắn thoát nhìn tuổi tác cũng không lớn, nhưng tựa hồ rất lợi hại.

Châu Châu đi ra nhà ở, liền phát hiện trong viện trên bàn có đặt một hộp đồ ăn, nàng đi đến bên cái bàn, mở hộp đồ ăn ra ngắm nghía, bên trong có một chén cháo, còn có thêm hai cái bánh bao. Đây là để cho nàng ăn đúng không?

Nàng nhịn không được liếm môi, đêm qua không ăn cái gì nên đói bụng đến không được (?/). Châu Châu ngó nhìn trái phải, cũng không có ai khác, nàng tìm một vòng từ một gian phòng trống lấy nước lấy chút nước rửa mặt, cũng may thời tiết không lạnh. Nàng rửa mặt xong mới đem hộp đồ ăn có cháo cùng mìn thầu ngồi ăn.

Ăn xong, Châu Châu liền phát hiện chính mình không có việc gì làm. Nàng đầu tiên là đi tới cánh cửa ngoài sân, ngoài ý muốn phát hiện cửa viện là bên ngoài khóa, nếu là nàng muốn ra đi, chỉ có thể nhờ người bên ngoài giúp nàng mở cửa.

19:39 - 11/12/18

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Hồ Ly

Edit+ Beta: Winnie

Châu Châu chờ mãi đến buổi chiều, cũng không gặp được ai tiến vào, đói đến không chịu nổi, nàng còn đứng ở cửa sau gọi đã lâu, bắt quá cũng không ai đáp lại nàng.

Đã đói bụng đến kêu òng ọc, nàng uống tạm một chút nước lạnh nhưng cũng không có tốt lên chút nào.

Bụng đói kêu vang Châu Châu cuối cùng đem ghế trong phòng dọn ra, đặt ở cạnh nhau, nàng dẫm ghế nhảy ra ngoài sân.

Nàng là người Hồ, lại chưa ai dạy nàng quy củ trong cung, vốn dĩ Lý Bảo Chương hắn là phải dạy nàng, nhưng vì đêm qua Châu Châu khóc lóc rồi ngủ mất, Lý Bảo Chương không có cách nào dạy được, hắn càng không thể nghĩ tới Châu Châu dám trèo tường.

Châu Châu men theo vách tường đi ra ngoài, nhìn trên dưới, ngó trái phải, biểu tình trên mặt liền ngốc lăng. Nàng đối với nơi này thực xa lạ biết bao, hơn nữa đối với nàng mà nói cung điện nguy nga màu đỏ kia cực kì dọa người, phảng phất như có một đám sư tử đang mở to miệng toàn máu là máu, nàng lơ đãng vào một cái liền bị ăn luôn.

Nàng theo sát tường đi tiếp một đoạn, lúc đến đi đến chỗ tầm nhìn trống trải, Châu Châu lại cảm thấy có chút sợ hãi, nàng rút thân thể, xoay người muốn trở về, thời điểm đi đến chỗ cửa viện, Châu Châu cảm giác được có thứ đồ vật gì màu trắng từ bên cạnh chân nàng vọt qua, làm nàng sợ tới mức nhỏ

giọng kêu một tiếng.

Châu Châu vừa kêu ra tiếng, liền nghe được có người kêu to.

“Ồ bên kia.”

Nàng sững sốt, khi này hoảng loạn chỉ nghĩ sẽ bò tường trở về. Lúc ra ngoài Châu Châu cố ý ném hai cái ghế ra, nàng bây giờ định dẫm ghế muốn trèo tường vào, lại bị người ta túm được cánh tay.

“Người nào đây? Sao lại ở chỗ này bò tường?”

Giọng của người này nghe có vẻ còn khá trẻ.

Châu Châu sợ tới mức chỉ dám quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhưng mặt nàng liền đâm vào một khuôn mặt tuần tú khuôn mặt. Chủ nhân của khuôn mặt kia là một thiếu niên, thoát nhìn tựa hồ không lớn hơn Châu Châu là bao, khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi.

Hắn ăn mặc một thân măng bào màu đỏ thẫm, trên cổ đeo chiếc vòng hình cây bạc xà vân hoa khảm ngọc. Hắn ta khi thấy rõ mặt Châu Châu, trong mắt hiện lên vài phần kinh ngạc, sau đó liền trực tiếp đem Châu Châu từ trên ghế bỏ xuống dưới.

Hắn bỏ đến cực kỳ thô lỗ, Châu Châu thiếu chút nữa ngã luôn trên mặt đất.

“Thập lục hoàng tử, thập lục hoàng tử.”

Đang sau truyền đến rất nhiều tiếng kêu gọi, vị thiếu niên anh tuấn trước mặt Châu Châu giọng nhàn nhạt, lười biếng nói: “Ta ở đây.”

Hắn vừa mới dứt lời không bao lâu, Châu Châu liền nhìn thấy một đám người gấp rút chạy lại đây, đi ở đằng trước là một người với gương mặt toàn nước mắt nói: “Thập lục hoàng tử, ngài chạy trốn quá nhanh, bọn nô tài đuổi không kịp.”

“Các người đều là một đám phế vật, cũng may ta lợi hại, nhìn xem, ta đã bắt được một tiểu hồ ly này.” Người được xưng là Thập lục hoàng tử đem Châu Châu về mặt tái nhợt kéo lên.

Nô tài kia vừa thấy liền sững sốt. “Đây…… Không phải con người sao? Có giống hồ ly đâu chứ?”

“Ta hỏi người, hồ ly kia có phải là một thân trắng tựa tuyết hay không?” Thập lục hoàng tử nói.

Tên nô tài gật đầu.

“Lại hỏi người, hồ ly kia có phải có đôi mắt màu lục hay không?”

Tên nô tài lại gật đầu.

Thập lục hoàng tử nhếch một bên khóe môi cười, ánh mắt hắn nhìn một lượt đánh giá Châu Châu.

“Người xem nàng một thân tuyết trắng, lại có đôi mắt xanh, còn không phải là tiểu hồ ly của ta đã hóa thành người hay sao?”

Nói tới đây, hắn càng cười càng lớn. “Cửu ca cười ta, nói ta xem dị chỉ đều là viết xằng bậy, huynh ấy còn nói rằng căn bản không có cái gì gọi là yêu tinh hóa thành người nói đến. Đề ta xem hắn lúc này còn như thế nào mà chê cười ta nữa đây.”

Gương mặt Châu Châu chuyển trắng bệch, có ý muốn đem cánh tay của mình đang bị đối phương níu giữ kéo ra: “Ta không phải hồ ly.”

Nhưng Thập lục hoàng tử kia nắm thật chặt, nàng càng cố nhanh chóng thoát khỏi hắn càng giữ chặt. “Người nghĩ sai rồi, người…… Người……”

Nàng chợt nhớ hình như mới vừa rồi bên chân nàng có một khối màu trắng chạy qua, không chừng đó chính là con hồ ly mà người này đang tìm.

“Tiểu hồ ly của người chạy đi rồi.” Nàng vừa giãy giụa vừa nói, nhưng vị hoàng tử kia nhìn nàng, chính là bộ dáng hoàn toàn không tin tưởng.

“Người đang lừa bịp hoàng tử ư, không có khả năng, đi, cùng ta hồi cung. Đợi lát nữa người biến biến cho ta nhìn thử xem người như thế nào biến thành người được.”

Hắn vạn phần tin tưởng Châu Châu chính là hồ ly của hắn chạy trốn, bọn nô tài hầu hạ Thập lục hoàng tử cũng không dám nói thêm gì.

Châu Châu vừa tức vừa sợ, rất nhanh chóng khóc đến mức nức nở: “Ta không phải tiểu hồ ly của người mà, người nghĩ sai rồi, ta là người.”

“Nha, lại còn diễn.” Thập lục hoàng tử nghiêng ngả cười, phảng phất đối với việc Châu Châu là hồ ly của hắn không chút nghi ngờ.

“Người không phải hồ ly, vậy người nói xem người là ai trong cung này?”

Vấn đề đem hỏi Châu Châu nàng cũng không có cách trả lời. Châu Châu nào biết mình là cái gì cung, xác thực mà nói nàng với cái gì cung đều không

thuộc về, nàng không phải cung nữ.

“Ta..... Ta không..... Là cái gì trong cung.” Châu Châu nói lấp hạp, “Ta hôm qua mới tiến vào, ta không biết.”

Thập lục hoàng tử nghe vậy nhin không được trọn trắng mắt. “Ngươi cái tiểu hồ ly này, nói dối cũng phải nói cho tốt chứ, xem ra đạo hạnh của ngươi còn chưa đủ, đi, cùng ta trở về.”

Hắn mạnh mẽ kéo Châu Châu đi, bọn nô tài muốn hỗ trợ, hắn liền cự tuyệt.

“Các ngươi chỉ là nô tài không cho phép chạm vào tiểu hồ ly của ta.” Hắn nói như vậy, chính mình còn gắt gao túm lấy Châu Châu đi thẳng đến phía trước.

Thập lục hoàng tử Lương Thiệu Ngôn là do hoàng hậu sinh ra. Hoàng hậu tổng cộng có hai nhi tử, ngoại trừ Thái Tử, còn lại chính là vị Thập lục hoàng tử Lương Thiệu Ngôn này đây.

Lương Thiệu Ngôn thân là nhi tử của Hoàng hậu, ở trong cung cũng là nhân vật có thể hô mưa gọi gió, đặc biệt hắn năm nay mười lăm tuổi, vừa đúng là thời điểm nam hài tử nghịch ngợm nhất.

Dù sao nơi nào náo nhiệt cũng có mặt hắn, không có náo nhiệt thì hắn liền lăn lộn ra một phen náo nhiệt. Nếu gặp phải họa, đã có các ca ca phía trên bao bọc hắn.

Không nói đến Thái Tử, Cửu Hoàng tử được Hoàng Thượng sủng ái nhất cũng cực kì yêu thương người đệ đệ này.

Lương Thiệu Ngôn cách Thái Tử hơn mười tuổi, hắn chỉ cảm thấy Thái Tử ca ca này không chơi cùng hắn đến một lần, huống chi Thái Tử mỗi lần nhìn thấy hắn đều phải đưa hắn bồi thư, hắn thật là phiền đến chết được.

Cho nên Lương Thiệu Ngôn càng thích chính mình cùng chín hoàng huynh cùng nhau chơi, không đề cập tới chín vị hoàng huynh lớn lên tuân thủ lịch sự thể nào, chỉ nói đến phong độ dịu dàng, cũng có thể nói đây chính là kiểu người trong mộng của muôn vàn thiếu nữ xuân khuê trong khắp kinh thành.

Chín hoàng huynh mỗi lần đều dẫn hắn đi chơi du ngoạn, đi ăn ngon, quan trọng hơn hết là chín hoàng huynh sẽ không trừu hắn bồi thư, còn ở trước mặt phụ hoàng giúp hắn nói tốt.

Lương Thiệu Ngôn đem Châu Châu kéo về trong cung của mình, hắn một ngum cắn chết không dứt tin rằng Châu Châu chính là tiểu hồ ly của hắn.

Châu Châu muốn khóc cũng khóc không ra nước mắt, chạy lại chạy không thoát, cuối cùng còn bị Lương Thiệu Ngôn dùng dây thừng trói tay lại.

Ánh mắt hắn sáng quắc nhìn chằm chằm Châu Châu đang ở trên giường, nâng tay sờ sờ cằm, mắt hơi hơi chuyển, cao giọng nói: “Các ngươi đi mời chín hoàng huynh đến đây. Nói rằng ta có chuyện cực kì cực kì trọng yếu cần tìm các huynh ấy, làm họ phải lập tức lại đây.”

“Được, Thập lục hoàng tử.” Một tên thái giám nhanh chóng đi ra ngoài.

Lương Thiệu Ngôn thấy bóng dáng của thái giám kia biến mất, mới vừa lòng mà cười một tiếng, hắn một lần nữa đem tầm mắt chuyển tới trên người Châu Châu.

Châu Châu bởi vì một đường bị trói lại đây, tóc có chút rối, nàng sợ hãi mà nghĩ đến mình ở trong cung điện Lương Thiệu Ngôn trở thành một mỹ nhân trên giường.

Lương Thiệu Ngôn đột nhiên bước tới trên giường, làm Châu Châu sợ tới mức càng thêm lùi về bên trong, nhưng phía sau chính là tường, nàng muốn trốn cũng không có đường trốn.

Mà tên Lương Thiệu Ngôn kia cũng nhìn chằm chằm Châu Châu không chớp mắt xem, hắn phát hiện cái tiểu hồ ly này lúc biến thành người quả là rất đẹp.

Lông mi sao có thể vừa cong vừa dài như vậy, lại còn đôi mắt màu xanh biếc, xinh đẹp giống như một viên pha lê thuần túy, tinh khiết.

14:59 - 14/12/18

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Biện bạch

Edit+ Beta: Winnie

Châu Châu đối với loại ánh mắt như vậy liền cảm thấy sợ hãi dâng trào, nàng quay mặt sang hướng khác, cố gắng bỏ qua ánh nhìn chăm chăm của đối phương trên gương mặt mình.

Lương Thiệu Ngôn thấy vậy bắt đầu hừ một tiếng, hất đuôi tay bắt lấy cánh tay Châu Châu, ngữ khí có phần giận dữ: "Người trốn cái gì chứ, ngay bây giờ người biến biến một chút cho ta xem đi."

Châu Châu cảm thấy bản thân không thể nói lý với tên này nữa, nàng hạ giọng nói tựa như bất lực, "Ta sẽ không biến biến được, ta không phải hồ ly, người nghĩ sai rồi."

Lương Thiệu Ngôn tỏ vẻ mặt không tin: "Người cho là nói mấy câu đơn giản như vậy liền lừa được ta hay sao?"

Nói rồi hất dứt khoát vươn hai tay đem gương mặt Châu Châu đang muốn xoay đi lần nữa kéo về, sau một lúc quan sát thật gần, hất lại khế nuốt nước miếng một cái.

Người Hồ tuy ngũ quan cân đối, khá dễ nhìn, màu da tựa tuyết trắng, nhưng trên người lại có lớp mao hơi dày hơn so với người thường. Mùi hương cơ thể cũng đậm hơn. Cũng chính vì làn da bạch, nên khi trên mặt xuất hiện tàn nhang sẽ cực kì rõ ràng, cho nên người Hồ thường sẽ đánh lớp phấn khá dày để che tàn nhang. Còn về mùi hương cơ thể sẽ dùng nùng liệt hương liệu, để che dấu.

Châu Châu là hỗn huyết, ngược lại kết hợp hoàn hảo ưu điểm của hai tộc người, nhược hóa khuyết điểm vốn có của người Hồ. Nàng có màu da trắng nõn, trên mặt không có tàn nhang, trên người cũng chỉ lưu lại một chút mùi hương nhàn nhạt không quá nồng đậm như các Mị Nô khác.

"Hồ ly các người đều đẹp như thế sao?" Lương Thiệu Ngôn ngữ khí rất nghiêm túc, nhưng Châu Châu lại cảm thấy rất vô ngữ, nàng cảm thấy người trước mặt này đại khái là một ngốc tử, lúc nào rồi lại còn tin cái gì mà hồ ly biến thành người, rồi còn nói nàng là hồ ly của hắn.

"Ta thật sự không phải hồ ly, ta cũng không bao giờ biến hình được đâu." Châu Châu nhỏ giọng nhưng cực kì kiên quyết.

Nhưng Lương Thiệu Ngôn nhất mực nhận định Châu Châu chính là hồ ly hắn nuôi biến ra, quyết không chịu buông tay, bỗng hắn nghe thấy Châu Châu bụng thăm thì kêu một cái, trong đáy mắt hiện lên một tia hưng phấn, vội vàng đứng lên: "Người vẫn chưa ăn gì phía trước sao?"

Châu Châu thật sự không thể hiểu hắn nói "Pia trước ăn" là có ý tứ gì, bất quá lúc nàng nhìn thấy một thái giám bưng con gà chết đi đến, nàng sợ tới mức sắc mặt càng thêm trắng bệch. Cái tên Lương Thiệu Ngôn còn nắm chân của con gà chết lên, huyết gà theo tay hắn chảy xuống dưới, hắn đứng đưa con gà qua lại, vẻ mặt hưng phấn nói: "Tới đây, mau ăn đi này."

Hắn cầm gà chết tới gần Châu Châu, Châu Châu sợ tới mức trực tiếp hét lên một tiếng lớn. Nàng bị hành động của Lương Thiệu Ngôn dọa khóc, vừa trốn vừa khóc, thấy con gà chết kia cách mặt nàng càng ngày càng gần, Châu Châu tưởng như mình sắp không chịu nổi mà ngất đi.

Ngay lúc này, một bàn tay đột nhiên bắt lấy tay Lương Thiệu Ngôn.

Lương Thiệu Ngôn đang muốn phát hỏa, kết quả lúc quay đầu lại thấy rõ người tới, biểu tình trên mặt lập tức chuyển giận thành mỉm cười: "Cửu ca, người đã đến rồi sao. Người tới thật tốt, tiểu hồ ly của ta đang đói, người xem nàng ta sắp biểu diễn một màn ăn gà chết đây."

Người Lương Thiệu Ngôn gọi Cửu ca chính là hoàng tử thứ chín của Lương Quốc - Lương Quang Vũ.

Lương Quang Vũ là nhi tử được đương kim thánh thượng sủng ái nhất, thậm chí còn có phần nổi bật hơn cả Thái Tử, cái tên Lương Quang Vũ ở khắp kinh thành đều cực kì nổi danh, thậm chí có khi giá mã từ đường phố đi qua, vốn dĩ trống không nhưng chỉ cần trong chớp mắt trên thân ngựa của hắn ta đều treo không ít hoa tươi cùng khăn lụa.

Về nguyên nhân nổi danh của Lương Quang Vũ, ngoại trừ việc hắn ta ở ngoài mặt chưa bao giờ trừu hoa ghẹo nguyệt ra, đa phần là vì trong số nhi tử đông đảo của Hoàng đế Lương quốc, hắn ta cũng coi như là người xuất sắc nhất. Vô luận là cầm kỳ thi họa hay đao thương kiếm kích, đều là xuất sắc.

Lương Quang Vũ bản thân cũng cực kì trường tu thiện vũ, sống hơn hai mươi năm, không ai nói hắn một câu nói bậy, cho dù là người nổi bật như Thái Tử, cũng đối với vị đệ đệ này khen không dứt miệng.

Xuất thân của Lương Quang Vũ cũng cực kì tốt, mẫu phi hắn là đương kim Hoàng Quý Phi, mà Hoàng Quý Phi cùng với Hoàng Hậu là đường tỷ muội, cho nên hắn cũng rất được Hoàng Hậu yêu thích.

"Thiệu Ngôn, người lại ở đây hồ nháo cái gì?" Lương Quang Vũ nở nụ cười nhàn nhạt lạnh lẽo, lại nhìn xuống con gà chết bị Lương Thiệu Ngôn cầm trong tay: "Người nhìn xem, tay kia của người toàn máu tanh, còn không nhanh đi rửa sạch."

Lương Thiệu Ngôn sốt ruột giải thích: "Ta không có hồ nháo, Cửu ca, ta nói cho huynh biết, hồ ly thật sự có thể thành tinh biến ra hình người, không tin huynh xem hồ ly ta nuôi giờ đã biến thành người kia." Hắn chia ra một bàn tay chỉ chỉ về phía Châu Châu.

Châu Châu mới vừa rồi gặp một hồi kinh hãi, nước mắt đều bị dọa ra tới, mắt nàng đỏ hồng, thân thể cuộn lại ở trên giường, thoát nhìn thật là thập phần đáng thương.

Lương Quang Vũ nhìn thoáng qua Châu Châu, liền trực tiếp nói rõ: "Nàng ta là một Mị Nô, không phải hồ ly."

"Cái gì?" Lương Thiệu Ngôn lập tức sững sốt, hần nhìn nhìn Châu Châu: "Không đúng mà, ta đã thấy Mị Nô của phụ hoàng, Mị Nô kia có giống nàng ta (Châu Châu) đâu."

Những Mị Nô kia đều là tay dài chân dài, tuy rằng kiều mị, nhưng nếu gần gũi xem xét thật là làm người ăn không tiêu, đặc biệt chính là một thân đậm hương, hần thật sự bội phục phụ hoàng của hần có thể nuốt được thứ giống vậy.

"Trước kia người thấy đều là Mị Nô người Hồ huyết thống thuần chủng, chưa thấy qua loại hỗn huyết tương tự vậy, tính sai đảo về tình cảm có thể tha thứ, Mị Nô của phụ hoàng đều là chọn người Hồ thuần, các đại thần không dám dâng lên loại hỗn huyết thấp kém này."

Lương Quang Vũ giải thích "Người xem nàng ta có nơi nào giống hồ ly của người đâu, các người còn đem nàng dọa đến choáng váng, còn không để người ta trở về, miễn cho chủ nhân của nàng tìm tới cửa đòi người."

Lương Thiệu Ngôn chớp chớp mắt, mày nhú thành một đường, hần từ trên xuống dưới đánh giá Châu Châu rất lâu, cuối cùng đứng lên đem con gà chết tùy tiện quăng qua một bên: "Cái gì chứ, ta còn tưởng rằng nàng là hồ ly."

Lương Quang Vũ trao cho thái giám bên cạnh một ánh mắt, thái giám kia lập tức biết điều đem gà chết trên mặt đất thu dọn, tên thái giám khác thì lập tức bưng nước lại cho Lương Thiệu Ngôn rửa tay.

Lương Thiệu Ngôn vẫn bên cạnh oán giận: "Cửu ca, còn hảo này ô long chỉ có huynh biết, bằng không ta nhưng ném quá độ."

Hần rửa xong tay thờ dài, "Huynh nói xem những điều trong sách kia viết là thật hay giả?"

"Giả." Lương Quang Vũ cười nói, "Không ngờ người lại tin đó là thật."

Lương Thiệu ngôn hừ một tiếng, lần nữa xoay người nhìn Châu Châu trên giường, "Chủ nhân của người là ai? Vì sao trước đó người không nói người là Mị Nô chứ, làm hại ta chút nữa mất hết mặt mũi."

Lương Thiệu Ngôn không phải hảo gia hỏa, thấy chính mình nghĩ sai rồi, lập tức đem suy nghĩ lúc trước vứt đi, phảng phất giống như người lúc trước vẫn luôn không nghe đối phương giải thích cũng không phải hần.

Mà Châu Châu căn bản không biết tên của Lý Bảo Chương, chỉ biết hần họ Lý, là một vị thái giám. Nàng ngập ngừng hạ, chỉ có thể trả lời nói: "Lý công công."

Lương Thiệu Ngôn nhú mày, "Thái giám? Trong cung này thái giám nhiều đếm không xuể, họ Lý cũng không ít, người người muốn nói rớt cuộc là ai đây?" Hần vẫn muốn truy vấn, nhưng Lương Quang Vũ đã đoán được rồi.

"Thiệu Ngôn, người nàng ta nói hần là vị Lý Bảo Chương - Lý công công hầu hạ bên người phụ hoàng."

"Lý Bảo Chương? Là thật sao?"

Lương Thiệu Ngôn cực kì chán ghét vị công công hầu hạ bên phụ hoàng của hần. Từ chân cho đến sợi tóc trên đầu, người nọ không có một chút nài làm hần vừa lòng, nhưng phụ hoàng lại cố tình phá lệ sủng tín hần, mỗi lần Thiệu Ngôn muốn nói xấu hần ta vài câu, phụ hoàng đều sẽ cười đánh gãy ý định của hần, làm hần không thể nhắc lại.

Trước đó vài ngày, tên Lý Bảo Chương kia xòn thay phụ hoàng đỡ một kiểng, địa vị càng trở nên chắc chắn, đôi khi hần thậm chí còn sinh ra hoài nghi Lý Bảo Chương mới là nhi tử của phụ hoàng.

Bằng không, phụ hoàng hần sao lại có tín nhiệm cao như vậy đối với một thái giám?

Lương Quang Vũ nói tiếp: "Lý Bảo Chương trước đó vài ngày cầu ban thưởng, hần ta hy vọng phụ hoàng ban cho hần một mối hôn sự, tuy rằng thái giám không thể thành hôn, không thể tổ chức hôn tịch, nhưng phụ hoàng lại đồng ý cho Lý Bảo Chương đi ra ngoài cung mua một Mị Nô trở về, cái người Mị Nô hỗn huyết đang trên giường run sợ kia hơn phân nửa là người của Lý Bảo Chương rồi, sợ là hôm qua tiến cung, không hiểu quy củ, hôm nay mới đúng lúc bị người bắt lại đây."

Hần bắt quả nghe được Châu Châu nói ba chữ, đã đem chân tướng đoán được rõ ràng.

"Nếu là người của hần, ta đây liền không cần tiếp, dù sao ta cảm thấy nàng ta rất đáng yêu, tiểu hồ ly ta nuôi đã chạy mất, bây giờ cho nàng ta thể chỗ hồ ly bị lạc."

Lương Thiệu Ngôn bị sủng đến hừ, nói chuyện thập phần ngang ngược vô lý. Hần đặt mộng ngồi xuống trên giường, muốn đem Châu Châu kéo lại, may mắn có Lương Quang Vũ nhanh chóng ngăn cản.

"Thiệu Ngôn, người muốn kéo nàng lại gần cũng không thể đối đãi như vậy, dù gì nàng ta cũng là một nữ nhân."

Lương Quang Vũ nhìn thấy trên tay Châu Châu bị buộc bởi dây thừng: "Người đem dây thừng cởi bỏ đi, dù sao nàng ta cũng chạy không thoát."

Châu Châu nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Lương Quang Vũ một cái, nhưng lại vừa lúc đụng phải ánh mắt hần, không biết vì sao, nàng cảm thấy người này so với Lương Thiệu Ngôn còn dọa người hơn, hần rõ ràng là cười, thoạt nhìn tựa hồ cũng rất ôn nhu, nhưng hần tạo cho Châu Châu cảm giác có gì đó

không tốt.

Lương Quang Vũ thấy trong ánh mắt Châu Châu có chút sợ hãi, vì lắng hạ, sau đó lặng yên chớp mắt.

12:38 - 22/12/18

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Khó chịu

Edit + Beta: Winnie

Tổng Đức Hải là tiểu thái giám thủ hạ của Lý Bảo Chương, hắn luôn luôn để Lý Bảo Chương sai bảo, lúc trời chạng vạng tối, hắn theo lệnh Lý Bảo Chương tới viện đưa cơm, kết quả phát hiện trong viện không có người. Sau một chút hoảng loạn hắn ta vội vàng đi tìm Lý Bảo Chương.

Thời điểm Tổng Đức Hải tìm tới, Lý Bảo Chương đang ở ngự tiền hầu hạ, nghe được tiếng thông báo mới lặng yên đi ra điện.

“Xảy ra chuyện gì?” Lý Bảo Chương vừa thấy bộ dáng Tổng Đức Hải bộ dáng, sắc mặt liền trầm xuống nhanh chóng.

Tổng Đức Hải hai chân run rẩy, vẻ mặt đau khổ nói: “Lý công công, trong viện của ngài không thấy người, ta tìm một vòng lớn cũng chưa tìm được nàng, cửa sân sau đã được khóa kỹ, nhưng trong viện có bảy hai hàng ghế, nàng có phải đã trèo tường chạy mất rồi hay không?”

Trèo tường chạy mất?

Gương mặt Lý Bảo Chương càng thêm trầm xuống một tầng sắc thái, đôi môi đỏ khẽ mấp máy, hắn không nghĩ tới một đời này Châu Châu còn dám trèo tường, Hoàng cung cũng không phải là cái chợ, nàng đi loạn một bước đều có khả năng bị giết.

“Người âm thầm đi tìm xem Hạp cung có phải có thêm một cung nữ hay không, hoặc là tìm xem nơi nào trong cung hôm nay ra sự việc kinh động, khéo léo đi hỏi một chút.” Lý Bảo Chương nói xong, Tổng Đức Hải nhận mệnh rồi lập tức chạy đi tìm.

Lý Bảo Chương tuy rằng đuổi Tổng Đức Hải đi, nhưng trong lòng lại không bỏ xuống được, theo lý thuyết mà nói Châu Châu cho dù chết, hắn cũng sẽ không thương tâm khổ sở, hắn phải người đi tìm, chẳng qua là sợ độc phụ kia xông ra gây họa, làm liên lụy hắn.

Nói thì nói như vậy, nhưng thật sự thì khoảnh khắc Lý Bảo Chương biết được Châu Châu mất tích, liền bắt đầu tâm thần không yên, cuối cùng bị Hoàng đế nhìn ra được. Hoàng Thượng đảo mắt xem xét hắn một lát, đột nhiên nói: “Mực nước dính vào ống tay áo của ngươi rồi.”

Một câu nói làm Lý Bảo Chương kinh động bưng bình, liền thấy, ống tay áo bên phải của mình quả nhiên đã dính chút mực nước, hắn vội vàng buông nghiêng mặc bông trong tay, thật nhanh quỳ xuống thỉnh tội, nhưng lại bị Hoàng Thượng ngăn trở.

“Đừng quỳ, nói trầm nghe thử xem ngươi đang buồn rầu cái gì?”

Lý Bảo Chương mấp máy môi, trên mặt lộ ra vài phần do dự. Hoàng Thượng đây là lần đầu thấy Lý Bảo Chương như vậy, lại nói đến, hắn ngay từ đầu cũng không có cảm thấy thiếu niên này so người khác tốt hơn ở điểm nào, nhiều lắm là gương mặt này nhìn còn thoải mái, Hoàng Thượng tuổi đã khá cao, nên thích những người hầu hạ bên mình có chút tuổi trẻ và xinh đẹp, như vậy khi nhìn xuống dưới phảng phất giống như chính mình cũng đang tuổi trẻ.

Còn sau đó Hoàng Thượng thật sự là cảm thấy vị Lý công công này hầu hạ rất thoải mái, có chút lời nói không cần hắn nói, Lý Bảo Chương vẫn có thể lĩnh ngộ nhanh chóng, lên làm vị giả có thể gặp phải một nô tài thông minh nhưng lại không khoe khoang chính mình thông minh kỳ thật rất khó, cho nên hắn đối với Lý Bảo Chương coi trọng thêm vài phần.

Đến thời điểm mà Lý Bảo Chương giúp hắn chặn một kiếm về sau, Hoàng Thượng lúc này mới thật đem Lý Bảo Chương xem như người của chính mình.

Thật khó tìm được người có tâm trung thành mà.

“Hoàng Thượng, nô tài thật sự là khó có thể mở miệng.” Nửa ngày trời qua, Lý Bảo Chương mới nghẹn ra một câu, hắn cau mày, ánh mắt ngập tràn ưu sầu đến độ phảng phất có thể tích ra nước.

“Nói đi, đừng có mà dông dài.” Hoàng Thượng tức giận nói.

“Nô tài..... Mị Nô trong phòng của nô tài đã không thấy đây.” Lý Bảo Chương mặt đỏ hồng.

Hoàng Thượng không nghĩ tới cư nhiên là việc này, sừng sốt đôi chút sau đó cười ha ha: “Ngươi tuy vậy nhưng thật ra lau mình cũng là cái huyết khí

phương cương nam nhân nha.”

Hoàng Thượng chỉ là thuận miệng nói, nhưng Lý Bảo Chương trong lòng lại lập tức dâng lên cảnh giác, hần mặt đỏ là diễn cho Hoàng Thượng xem, nhưng có khả năng hoàn toàn ngược lại.

“Nô tài nào xưng được với cái gì nam nhân, chỉ là nô tài sợ Mị Nô kia không hiểu quy củ, ở trong cung gặp phải tai họa, ngược lại liên lụy nô tài, nô tài có việc không quan trọng, vạn nhất chậm trễ Hoàng Thượng, việc kia thật là không tốt.” Lý Bảo Chương tự tự khấn thiết, tựa như lời nói ra chính là lời từ đáy lòng.

Hoàng Thượng hừ cười một tiếng: “Lại nịnh nọt trẫm.”*

* Nguyên bản: vuốt mông ngựa

Tuy nói là nói như thế, nhưng Hoàng Thượng lại trực tiếp gọi người đi tìm Châu Châu giúp Lý Bảo Chương.

Hoàng Thượng tìm người, tốc độ cực nhanh, bất quá mới chỉ dùng thời gian một nén nhang, liền có nô tài hồi bẩm.

“Bẩm...Mị Nô Hoàng Thượng muốn tìm hiện đang ở trong cung của Thập Lục hoàng tử.” Nô tài kia quỳ gối trên gạch, vạn phần cung kính mà trả lời: “Thập Lục hoàng tử vốn nuôi một con hồ ly, vào buổi chiều nay lại chạy mất, Thập Lục hoàng tử liền tìm được ở chỗ Lý công công, nên ngài ấy cho rằng Mị Nô của Lý công công là do hồ ly biến thành, nên đem người mang đi.”

Lý Bảo Chương nghe được lời này, trong tay áo tay lạng lẽ nắm chặt thành quyền, nhưng trên mặt hoàn toàn không hiện lên bất kì cảm xúc khác lạ nào.

Hoàng Thượng không nghĩ tới hần đưa cho Lý Bảo Chương tức phụ lại bị nhử từ chính mình đoạt đi, hơn nữa hải tử kia còn nói người đó là hồ ly biến thành, thật là xem kỳ quái thư quả nhiều rồi.

Hoàng Thượng ngữ khí trầm xuống: “Đi đem Thập Lục hoàng tử gọi tới đây cho ta.”

Lương Thiệu Ngôn đang ở trong cung cùng Lương Quang Vũ nghĩ như thế nào thả người cho an toàn, lại nghe một nô tài tới nói Hoàng Thượng cho mời. Lương Thiệu Ngôn sững sờ: “Phụ hoàng sao lại đúng lúc này kêu ta đi chứ? Người biết là chuyện ở đây rồi sao?”

“Người đừng hỏi, hơn phân nửa là chuyện của Mị Nô này.” Lương Quang Vũ lắc lắc đầu: “Người đem đồ vật của người khác đoạt lại đây, chủ nhân nài ta chắc chắn muốn tìm người đòi lại.”

“Lý Bảo Chương? Hần ta dám cáo trạng trước mặt phụ hoàng?” Lương Thiệu Ngôn lỗ mũi hướng lên trời, tức giận đến không chịu nổi: “Ta sợ hần chính là một hoạn quan không thành, hiện tại ta sẽ đi tìm phụ hoàng.”

“Người nói cái quái gì thế, người cứ đi như vậy, nhất định sẽ bị phụ hoàng mắng.”

Lương Quang Vũ từ từ nói: “Đem chuyện người tin Mị Nô này do hồ ly hóa thành, phụ hoàng cho dù không che chở Lý Bảo Chương, cũng sẽ mắng người không làm việc đàng hoàng chỉ biết đọc sách loạn.”

Lương Thiệu Ngôn ban đầu không nghĩ tới việc này, biểu tình có chút luống cuống, hần vội vàng xoay người bắt lấy tay Lương Quang Vũ:

“Cửu ca, huynh nhất định phải giúp ta, vạn nhất phụ hoàng lại khảo ta công khóa, ta đáp không đúng, lại phải bị phạt sao, ta thật sự không muốn bị phạt đây. Nếu là mẫu hậu biết phụ hoàng phạt ta, người sẽ ở bên tai ta toái toái niệm, trời ơi, chỉ nghĩ đến thôi ta đã cảm thấy đáng sợ.”

Hần chớp chớp mắt nhìn Lương Quang Vũ, ý đồ giả bộ đáng yêu. Bất quá Lương Thiệu Ngôn bề ngoài tuy tuấn tú đáng yêu, nhưng phía trong lại là một tiểu Hồn Thế Ma Vương.

“Kỳ thật rất đơn giản, người tạo chút vết thương trên mặt rồi đi qua là được.” Lương Quang Vũ nhẹ giọng nói.

Lương Thiệu Ngôn còn chưa kịp phản ứng lại đây, Lương Quang Vũ đã nhìn về phía trên giường Châu Châu.

“Cửu ca, người là muốn nói làm giống như nàng đánh ta?” Lương Thiệu Ngôn cuối cùng cũng phản ứng lại tuy chậm mắt nửa nhịp. Hần cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy cái ý kiến này rất hay, cứ như vậy, hần liền có thể nói là Mị Nô này có mắt không thấy Thái Sơn, không hiểu quy củ, động thủ làm bị thương hần, hần liền đem cô ta Mị Nô hồi cung, chuẩn bị trừng trị một phen.

Cứ như vậy, hần ngược lại có lý do từ trong tay Lý Bảo Chương muốn người, người của Lý Bảo Chương làm bị thương hần, tự nhiên là do hần tới xử trí, hơn nữa loại này hành vi này hần ta làm hoàn toàn là Mị Nô kia với tình huống nước sôi lửa bỏng bên trong, gả cho một tên thái giám còn không phải giống như trở thành quả phụ sao?

Huống hồ Lý Bảo Chương kia thoát nhìn cũng không phải loại người tốt gì.

Lương Thiệu Ngôn nghĩ đến đây, lập tức nhảy tới trên giường, Châu Châu sợ tới mức run lên. Hần ta nhìn Châu Châu nhếch miệng cười, động thủ mở dây thừng trên cổ tay Châu Châu: “Tới đây tới đây, động thủ đánh ta một chưởng, dùng sức đánh.”

Cái yêu cầu kỳ quái này làm Châu Châu không biết phải làm sao, nàng cảm thấy Lương Thiệu Ngôn tựa như người điên, mà tên sau lưng - Lương Quang

Vũ là một ngụy quân tử.

Lương Thiệu Ngôn còn không biết chính mình đã thành kẻ điên trong lòng Châu Châu, hắn thấy Châu Châu bắt động, dứt khoát vươn tay bắt lấy tat Châu Châu hướng trên mặt đánh một cái, sau khi đánh qua vài lần, cảm giác càng giống như ở trên mặt hắn nhẹ nhàng phát qua phát lại. Lương Thiệu Ngôn còn chưa bao giờ được lòng bàn tay nữ nhân đụng tới mặt, làn da mềm mịn kia cảm giác làm hắn như đã quên ước nguyện ban đầu là cái gì, vẫn là Lương Quang Vũ xem không nổi bèn lên tiếng.

“Người đánh như vậy, không biết muốn đánh tới năm nào tháng nào đây, để t.” Lương Quang Vũ tiến lại phía giường, từ phía sau bắt lấy tay Châu Châu, hướng đến gương mặt tuấn tú của Lương Thiệu Ngôn trực tiếp chính tát một cái.

Hắn dùng lực lớn, đánh đến nổi mặt Lương Thiệu Ngôn cũng trật qua một bên. Lương Thiệu Ngôn ai da mà kêu ra tiếng: “Cửu ca, sao huynh xuống tay nặng quá vậy, gương mặt đẹp như hoa như trăng của đệ đệ huynh đều bị huynh đánh hỏng rồi.”

“Ta không đánh như vậy, người làm thế nào đến phụ hoàng trước mặt diễn một lần đây.”

Hắn nói xong nhìn Châu Châu liếc mắt một cái, bởi vì Châu Châu đã nhanh đem tay mình rút về. Tay nàng thật sự đã tê rần, Lương Thiệu Ngôn đau, nàng càng đau gấp bội, nhưng vì tay nàng bị Lương Quang Vũ bắt lấy, nàng động cũng không dám động, đau cũng chỉ dám cắn răng chịu đựng.

“Thật đau.” Lương Thiệu Ngôn bụm mặt, “Ta hiện tại liền đi đến chỗ phụ hoàng, Cửu ca huynh cần phải phù hộ ta lừa dối qua cửa, ta cũng không thể vừa mất phu nhân lại thiệt quân.”

Lương Thiệu Ngôn đi rồi, nhưng trước mặt Châu Châu vẫn còn dư lại một Lương Quang Vũ. Châu Châu trộm liếc Lương Quang Vũ một cái, nàng mới vừa nghe hiểu bọn họ hai người đang nói cái gì, ở trong lòng nàng, nếu như rơi xuống trong tay cái kia kẻ điên kia, nàng chắc chắn cả đời không xong rồi, hiện tại cẩn thận mà nghĩ thì Lý Bảo Chương ngược lại cũng không khó để tiếp nhận rồi.

Nhưng Châu Châu từ những lời bọn họ nói chuyện cũng biết được thân phận hai người, bọn họ đều là hoàng tử, còn Lý Bảo Chương chỉ là một rhái giám, tuy rằng giống được Hoàng Thượng sủng tín, nhưng hắn làm sao có thể địch nổi hai vị hoàng tử đây chứ? Châu Châu nghĩ vậy, liền cảm thấy nhân sinh vô vọng.

“Người kêu là gì?” Đang lúc Châu Châu miên man suy nghĩ, một giọng nam trầm thấp vang lên.

Châu Châu chớp mấy môi do dự, nhưng vẫn nhỏ giọng đáp: “Ta kêu là Châu Châu.”

Lương Quang Vũ khóe môi lộ ra một tia ý cười: “Cái nào Châu? Thật ra chính là *tiểu trư heo*?”

“Không.” Châu Châu vội vàng phản bác, “Là *bảo Châu Châu*, không phải *tiểu trư heo*.”

“Ngà.” Lương Quang Vũ kéo dài thanh âm, hắn cười tùm tùm nhìn Châu Châu: “Người xem người mười phần đáng yêu, cũng khá giống với tiểu trư nha, ban đầu ta còn tưởng rằng người là tiểu trư đấy.”

Châu Châu há miệng thở dốc, lại nhắm lại, chỉ cảm thấy cái tên Cửu hoàng tử thập phần khiến người ta căm ghét.

Bên này Lương Quang Vũ cố ý chọc Châu Châu nói chuyện, còn Lương Thiệu Ngôn bên kia lại là cố sức gào khan vào cung điện Hoàng Thượng.

“Phụ hoàng!”

Hắn giọng nói còn không có mạch lạc, trên đầu liền hứng chịu một quyển tấu chương.

“Gào khan cái gì? Phụ hoàng của người còn chưa có chết đâu!”

“Không phải đâu, Phụ hoàng.”

Lương Thiệu Ngôn không dám động, “Người xem mặt nhi thần mặt đi, nhi thần vô pháp gặp người.”

Hắn nói rồi đem nửa bên mặt bị đánh của bản thân lộ ra.

19:49 - 22/12/18

Lời của Wie: không hiểu rành tiếng Trung cũng là một cái tội =.

Chỗ in nghiêng gần cuối vì hiểu không rõ nên không biết giải thích sao luôn. Hahaha:"))

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Trả người

Edit + Beta: Winnie

Sắc trời dần dần tối sầm đi, Châu Châu nhìn mấy vị thái giám đem những ngọn nến trong cung thấp sáng, trong lòng nàng càng thêm hốt hoảng hơn một phần.

Đêm tối đã đến, lại làm nàng càng thêm bất an. Nàng bắt quá mới bị bán đi một ngày, chỉ mới một ngày ngắn ngủi như thế đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện khó lường, trước nay nàng chưa từng nghĩ tới việc chính mình có thể nhìn thấy hoàng tử, sau khi nhìn thấy rồi vẫn cảm thấy có gì đó không tốt.

Lương Quang Vũ ngồi ở bên cạnh Châu Châu, hần từ sau khi Châu Châu nói, thấy nàng không nói chuyện nữa, cũng không giận, chỉ là lệnh cho thái giám chuẩn bị thức ăn mang lên.

Thức ăn chuẩn bị cho Hoàng tử trong cung so với bữa sáng nay của Châu Châu không giống nhau, thịt cá, chay mặn phối hợp, sắc hương vị đều đầy đủ. Châu Châu trộm nhìn thoáng qua, nhìn không được liếm môi, tuổi nàng vẫn còn nhỏ, vẫn không thể hoàn toàn tránh khỏi dụ hoặc của đồ ăn. Tuy rằng nàng toàn lực khắc chế, nhưng ánh mắt luôn dễ dàng lén nhìn qua. Lương Quang Vũ ngồi cạnh tự nhiên đem toàn bộ thần thái cũng cứ chỉ của Châu Châu này giờ thu hết vào đáy mắt.

Hắn là thấy được, cũng đoán được rõ ràng. Lý Bảo Chương tuy là người hậu hạ bên cạnh Hoàng Đế, nhưng lại không có cách nào tự mình lại đây an bài thức ăn của Châu Châu, hơn phân nửa là thuộc hạ hoặc tiểu thái giám tới làm, tiểu thái giám kia chuẩn bị đồ ăn cho một Mị Nô đương nhiên đều là chút đồ không thể nào so sánh với số mỹ thực hiện giờ ở trên bàn.

“Người đói bụng sao? Ăn trước chút gì đi.” Lương Quang Vũ nhìn nàng, trong giọng nói thêm nhiều phần dụ hoặc.

Châu Châu nhìn thoáng qua một bàn bày thức ăn, Lương Quang Vũ có ý để người cầm cái bàn nhỏ lại đây, đem đồ ăn bưng lên giường, vừa đứng đặt ở trước mặt Châu Châu. Nàng trong mắt hiện lên vài phần giãy giụa như kháng cự với hai suy nghĩ trái chiều trong đầu, nhưng cuối cùng vẫn là lắc lắc đầu.

“Người không ăn không sợ bản thân bị đói à? Hắn là người sợ chủ nhân người biết điều này sẽ rầy la?” Lương Quang Vũ nhẹ nhàng nói.

“Nhưng bây giờ nếu ta không nói người không nói, hắn cũng không biết người ăn đồ ăn của người khác đúng không? Huống hồ gì người đã đói bụng, hần thân là chủ nhân của người lại không chiều cố người, ngược lại làm người bị đói, hần như thế không xứng làm chủ nhân, người còn ở đây tiếp tục vì hần mà đói bụng sao?”

Hắn nói những lời này chính là hướng dẫn từng bước, muốn cho Châu Châu ăn đồ ăn của hần mang đến, nhưng Châu Châu vẫn cảm thấy có chút gì đó sai lệch, nàng cảm giác được nếu hiện tại dù chỉ ăn một trong số đồ ăn của Lương Quang Vũ, tựa hồ không có chuyện tốt, liền cắn môi lắc đầu.

Lương Quang Vũ thấy thế thở dài, “Nếu người kiên quyết như thế, ta đây cũng không ép người.”

Châu Châu nghe được lời này, ngược lại thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng Lương Quang Vũ cũng không có an tĩnh lâu, hần lại phất người cầm thuốc mỡ lại đây, “Trên cổ tay người bị dây thừng thắt chặt làm bị thương, chính người có thể xử lý không?”

Hắn đem thuốc mỡ đưa cho Châu Châu, thấy Châu Châu không nhận, cười khẽ lắc đầu, “Người nếu không bôi được vết thương sẽ không thể lành được đâu?”

Lương Quang Vũ ở kinh thành chính là dạng nam tử phong lưu, hần không cần biết đối với dạng nữ tử như thế nào cũng là ôn nhu dễ thân, chẳng sợ nữ nhân kia lại mạo xấu vô muối, phong lưu đa kim hay thân phận tôn quý Lương Quang Vũ đi đến nào vẫn được hoan nghênh, hần còn không có nghĩ đến có người lại dám không nhận tình của hần, cự tuyệt hần.

Loại đối đãi không bình thường này ngược lại làm Lương Quang Vũ nổi lên hứng thú.

Hần rũ mắt nhìn thiếu nữ trước mặt chậm rãi duỗi tay muốn lấy thuốc mỡ, khi tay nàng cầm được lọ thuốc mỡ kia, hần lẳng lặng giữ tay đối phương lại.

Chỉ mới nắm lấy tay nàng một chút, hần liền phát hiện bàn tay của Mị Nô này đặc biệt trắng mềm, so với những bàn tay lúc trước hần từng chạm qua còn mềm mại hơn.

Châu Châu rõ ràng bị hành động này của hần dọa sợ, một đôi mắt màu lục đá quý lập tức trừng thật lớn, có điểm giống lúc mèo đã chịu kinh hãi, đồng tử không tự giác mà mở rộng.

Lương Quang Vũ ở cung điện của mình dưỡng một con mèo Ba Tư, mèo kia là mèo đực, nhưng lá gan lại cực kì nhỏ, chỉ cần nghe tiếng bước chân người khác lớn một chút, nó đều sẽ bị dọa. Lương Thiệu Ngôn lúc trước đem nàng nói thành hồ ly, thật sự là cái tên đầu toan đất, tính cách nàng như thế này sao lại giống được loại hồ ly hoang dã kia.

Ngay lúc này lại vang lên tiếng kêu của Lương Thiệu Ngôn.

“Cừu ca!” Hân dùng thanh âm rất lớn kêu lên, phảng phất như toàn bộ cung điện đều bị thanh âm của hân cho rung chuyển. Lương Quang Vũ không nhanh không chậm mà buông lỏng tay Châu Châu ra, hân phát hiện lúc mình vừa buông lỏng tay, thiếu nữ kia liền lập tức trốn ra chỗ khác, hân càng cảm thấy đến nàng giống hệt như con mèo hân nuôi.

Nhát gan, cảnh giác tâm trọng, nhưng nhận chủ.

Dưỡng mèo cùng dưỡng người khá giống nhau, đều yêu cầu sự kiên nhẫn.

Không kiên nhẫn với người khác, sao có thể làm một chủ nhân tốt.

Lương Thiệu Ngôn thờ phỉ phỉ đi vào, nhìn thấy Lương Quang Vũ ngồi ở trên giường ngay bên cạnh Châu Châu, sắc mặt càng trở nên không tốt, “Cừu ca, ngươi cho ta cái chủ ý ngu ngốc gì vậy chứ.”

Lương Quang Vũ cười liếc hân một cái: “Chủ ý ngu ngốc sao?”

“Được rồi, cũng không tính quá ngốc, nhưng phụ hoàng không đồng ý cho ta đem nàng lưu lại.” Lương Thiệu Ngôn hừ lạnh một tiếng. “Tên Lý Bảo Chương kia không biết là cho phụ hoàng uống canh mê hồn gì rồi, bắt quá ta hôm nay cũng không lấy được tiện nghi từ chỗ hân.”

Nói tới đây, hân oán hận mà hướng Châu Châu trên người nhìn thoáng qua, phát tay gọi tới hai thái giám, “Người tới, đem nàng đưa trở về.”

Châu Châu đột nhiên được tự do, vội vàng bước xuống giường, mà nàng lúc đi qua bên người Lương Thiệu Ngôn, lại bị Lương Thiệu Ngôn bắt được cánh tay.

“Tiểu hồ ly, ngươi dùng cao hứng quá sớm.” Lương Thiệu Ngôn ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm nàng, giống như Châu Châu đã là vật trong bàn tay hân, kỳ thật Lương Thiệu Ngôn có rất nhiều tính cách của hải tử, nếu là không ai cùng hân tranh đoạt, hân chơi một lúc liền chán, nhưng lần này Lý Bảo Chương lại cùng hân đoạt người, lòng hiếu thắng của Lương Thiệu Ngôn lập tức bị kích lên, hướng chỉ hân còn thua.

Hỗn Thế Ma Vương Lương Thiệu Ngôn sao lại dễ dàng đồng ý như vậy, hân đã hạ chủ ý, mặc kệ là như thế nào, Mị Nô này bắt buộc phải là của hân, hân không có hồ ly, liền lấy nàng thế vào.

Châu Châu ánh mắt lo sợ không dám mở miệng, vẫn là Lương Quang Vũ ở bên nói: “Ngươi đừng dọa nàng, nàng sẽ càng không thích ngươi.”

“Hừ, ta cần nàng ta thích sao?” Lời nói là nói như thế, Lương Thiệu Ngôn lại buông lỏng tay.

Châu Châu không còn trói buộc, lập tức chạy chậm ra khỏi cung điện, cũng không hề quay đầu lại một lần, Châu Châu không biết việc làm của nàng khiến Lương Thiệu Ngôn tức giận đến không chịu được. Hân kinh ngạc nhìn Châu Châu chạy mỗi lúc một xa hơn, “Nha đầu này! Ta đối xử với nàng tệ lắm sao? Chạy nhanh như vậy làm cái gì?”

“Nói lại cho ta nghe, lúc này ngươi ở trên điện đã xảy ra việc gì? Phụ hoàng vì sao lại không muốn đem người cho ngươi?” Lương Quang Vũ đứng lên, trong tay hân vẫn còn giữ thuốc mỡ, hân suy tư một chút, dứt khoát bỏ vào ống tay áo.

Mới vừa rồi ở trên đại điện phía trên, Lương Thiệu Ngôn lộ ra phía mặt bị đánh cho Hoàng Đế xem, vừa khóc vừa nói: “Phụ hoàng, nhi thần lúc này bị phá tướng rồi.”

Hoàng Thượng nhìn kỹ, chỉ thấy trên gương mặt tuần tú kia của Lương Thiệu Ngôn xuất hiện thêm một dấu ray, xem vết đánh, người đánh có bàn tay không lớn, Hoàng Thượng biết rõ đứa con trai này của mình, suốt ngày nghịch ngợm gây sự làm không biết bao nhiêu việc quấy phá.

“Dấu vết trên mặt dấu ngươi từ đâu mà ra? Tự mình nói rõ?”

“Phụ hoàng!” Lương Thiệu Ngôn bắt mẫn mà hô một tiếng, hân liếc liếc mắt một cái thấy Lý Bảo Chương đang đứng bên cạnh Hoàng Đế, chỉ thấy Lý Bảo Chương mặc một bộ quan phục thái giám, rõ ràng là loại màu xanh sẫm này cực kỳ khó coi, nhưng hân ta thoát nhìn lại có vài phần cảm giác chỉ lan ngọc thụ, trong lòng Lý Thiệu Ngôn liền chán ghét càng là thêm vài phần, hân ta tự nhận là nô tài nên có bộ dáng của một nô tài bộ dáng, Lý Bảo Chương lại có một bộ mặt như chủ tử, làm hân thật sự không vui nổi.

Lương Thiệu Ngôn đem ánh mắt thu về, nói rõ, “Phụ hoàng, mặt nhi thần là bị một nữ nhân đánh, nữ nhân kia rất hung dữ, nhi thần chẳng qua chỉ hỏi nàng có nhìn thấy hồ ly của nhi thần hay không, nàng liền động thủ đánh nhi thần, hồ ly kia chính là do đại hoàng tỷ đưa đến cho nhi thần.”

“Ồ? Ngươi đây là bị người ta đánh?” Hoàng Thượng biết rõ nhưng vẫn cố hỏi, “Trẫm lại có việc khác hỏi ngươi, ngươi có phải đã mang theo một cô nương trở về cung điện của mình hay không?”

Lương Thiệu Ngôn chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội, “Phụ hoàng hỏi chính là nữ nhi đã ra tay đánh nhi thần kia sao? Nhi thần bị đánh, đương nhiên không phục, hướng chỉ nàng ta chắc chắn đã gặp qua hồ ly của nhi thần, nhi thần đương nhiên phải đem nàng về cung điện chuẩn bị thẩm vấn.”

“Cô nương kia chính là tức phụ Lý Bảo Chương mới cưới về, ngươi đừng làm bậy, đem người trả lại cho Lý Bảo Chương ngay.” Hoàng Thượng ho nhẹ hai tiếng.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8-2: Trả người 2

Edit + Beta:Winnie

□ *Happy new year* □

"Phụ hoàng, nữ nhân kia đánh ta! Ta làm sao có thể buông tha nàng dễ dàng vậy được?" Lương Thiệu Ngôn nói đến đây liền quay sang Lý Bảo Chương liếc một cái, ngữ khí lập tức trở nên khắc nghiệt:

"Lý công công một tên hoạn quan còn muốn cưới vợ? Thật là có ý tứ, bất quá Lý công công, ngươi phải đem người của ngươi giáo cho tốt, ừm... hần là nên đem nàng ta huấn luyện thành người giống hệt ngươi, làm một nô tài trung thành và cầu tận tâm tận lực."

Lý Bảo Chương mặt không đổi sắc, chỉ nói: "Thập lục hoàng tử nói đùa rồi, nàng hôm qua mới tiến cung, đích xác còn chưa kịp học quy củ trong cung, nô tài sau này chắc chắn hảo hảo dạy bảo nàng, sẽ không làm nàng lại làm ra chuyện đi hạ phạm thượng."

Hoàng Thượng đã mấy chục tuổi, lại hiểu rất rõ đứa con trai này của mình, sao lại không hiểu ý tứ hần suy nghĩ, "Thiệu Ngôn, ngươi chuẩn bị trừng trị cô nương kia thế nào đây?"

Lương Thiệu Ngôn suy nghĩ một lúc, mới nói: "Đem nàng lưu tại trong cung nhì tử, thật tốt vừa có thể làm nàng ta học được quy củ trong cung."

"Việc này được tính là trừng trị sao, theo ý trẫm, nếu cô nương kia đã không hiểu quy củ như vậy, lại chỉ là một cái hương đã thôn phụ, ở trong cung nháo đến thật sự khó coi, hay trẫm hạ lệnh chém nàng ta."

Hoàng Thượng nhẹ nhàng buông một câu nói, ánh mắt Lý Bảo Chương bên cạnh chợt nóng lên, nhưng nháy mắt, hần lại khôi phục bình tĩnh.

"Không, không được! Không thể chém!" Lương Thiệu Ngôn trực tiếp hét to, sau đó hần mới chợt nhận ra người ở trước mặt mình là Hoàng Thượng liền không vui mà nhíu mày.

Hoàng Thượng chỉ cần một lần thử liền biết Lương Thiệu Ngôn đang nói dối, dựa theo tính tình hần, thực sự có người tát hần một cái, đừng nói chém, chỉ sợ tiểu ma vương này sẽ tự mình động thủ lột da người kia, hần soạn ra loại lời nói dối này xem ra là có ý định khác.

"Không thể chém, vậy nên như thế nào? Thiệu Ngôn con nói trẫm xem."

"Nha đầu kia ban cho nhì thần có được không, còn về Lý công công thì phụ hoàng Người lại ban cho hần một tổng quản cung nữ là được rồi, cung nữ trong cung đều có gia thế trong sạch, xứng với Lý công công đây."

Lý Bảo Chương nghe vậy lập tức quỳ gối trên mặt đất, "Hoàng Thượng, nô tài không dám mong cầu xa vời."

Hoàng Thượng nhíu mi tâm, kỳ thật việc này có một chút làm khó ông, Lương Thiệu Ngôn là con của hần, hần tự nhiên muốn thiên vị nhì tử của mình, nhưng Lý Bảo Chương lại là người có công hộ giá, ban đầu là hần chính miệng ưng thuận hứa hẹn, hiện tại lại đổi ý đem người giao cho nhì tử chính là tự mình ném đi uy tín cùng thân phận Hoàng Thượng. Lương Thiệu Ngôn vẫn là một hài tử, hần lần này cần người, hơn phân nửa cũng là nhất thời nổi lên hứng thú, nghĩ đến đây, Hoàng Thượng liền nói: "Như vậy, người kia vẫn nên trả về cho Lý Bảo Chương, nhưng vì nàng đã làm bị thương thập lục hoàng tử, cũng nên phạt, hình phạt đánh phải dành cho Lý Bảo Chương." Hần nhìn về phía Lý Bảo Chương đang quỳ trên mặt đất, "Lý Bảo Chương, trẫm để thập lục hoàng tử phạt ngươi, ngươi có bằng lòng hay không?"

"Nô tài nguyện ý." Lý Bảo Chương thấp giọng nói.

.....

"Vì thế ngươi đánh Lý Bảo Chương?" Lương Quang Vũ nói.

Lương Thiệu Ngôn gật đầu, hần đưa tay ra, "Ta đã ngâm bồn làm ngọt bao lâu nay rồi, lần này hần ta đã bị ta đánh đến thổ huyết. Tuy rằng ta không thể muốn người tới, nhưng làm trước mặt phụ hoàng đánh Lý Bảo Chương vẫn thực sự rất là thống khoái."

Lương Quang Vũ bật cười lắc đầu, "Ngươi ở chỗ này đi, ta về." Hần đi rồi vài bước liền quay đầu lại nhìn Lương Thiệu Ngôn, "Thiệu Ngôn, đừng trách hoàng huynh này không nhắc nhở ngươi, ngươi đó, tốt nhất vẫn là đề phòng tên Lý Bảo Chương kia, hần không phải là nhân vật đơn giản."

Lương Thiệu Ngôn không để bụng mà nói: "Một cái hoạn quan có thể lợi hại đến mức nào? Cừu ca, ngươi cũng quá đề cao hần rồi."

.....

Châu Châu từ cung điện Lương Thiệu ngón đi ra ngoài, có hai thái giám đem nạng đưa về tiểu viện của Lý Bảo Chương, cổ kiệu vừa mới hạ nạng liền nhìn thấy một thân ảnh cao dài đứng ở chỗ cửa sân, nhìn kỹ, liền phát hiện đó là Lý Bảo Chương.

"Lý công công." Hai tên thái giám đến trước mặt Lý Bảo Chương vắn an.

Lúc này sắc trời đã tối sẫm, chỉ có thể dựa vào ánh trăng chiếu sáng. Lý Bảo Chương nghiêng mình đứng, nửa khuôn mặt bị bóng đêm che giấu, giọng nói hần ta cực kì lãnh đạm, "Người cần đưa cũng đưa đến rồi, trở về đi."

"A."

Châu Châu nhìn thoáng qua Lý Bảo Chương một cái, chậm rãi đi tới bên người hần, mới vừa đi đến bên cạnh, nạng liền thấy rõ mặt hần ta. Khuôn mặt tuấn mỹ, làn da tuyết trắng, lúc này nửa khuôn mặt lại sưng to, khóe môi còn mang theo một tia máu mờ nhạt.

Châu Châu hoảng sợ, còn Lý Bảo Chương nhìn nạng, ánh mắt trầm xuống, duỗi tay giữ chặt nạng kéo vào trong viện. Hần đi thẳng một mạch đem Châu Châu kéo tới phòng, "Phanh" một tiếng đem cửa phòng đóng lại.

"Người hôm nay dám trèo tường đi ra ngoài?" Lý Bảo Chương nén giận trừng mắt nhìn Châu Châu, tựa như chỉ giây tiếp theo đây hần liền đem người trước mặt cắn xé thành từng mảnh nhỏ. Châu Châu hạ mi, nhỏ giọng nói: "Ta tại vì quá đói bụng, mới đi ra ngoài."

"Đói?"

Lý Bảo Chương không nghĩ tới lại là cái đáp án này, hần vừa rồi vẫn luôn suy nghĩ Châu Châu vì sao ngay ngày thứ hai liền phải trèo tường chạy ra, nạng rồi đi ý là hiện tại đã bắt đầu ghét bỏ mình sao? Lương Thiệu Ngón chẳng lẽ chính là hoàng tử đời trước cùng nạng thông đồng?

"Người không có đồ ăn?" Lý Bảo Chương nhướn mày, giống như giữa mày có thể tích ra nước, hần nghĩ đến tên Tống Đức Hải chạng vạng tối mới tìm hần, trong lòng lập tức minh bạch vài phần, hần thấp giọng mắng một câu, "Cái tên Tống Đức Hải chết tiệt này."

Mắng xong hần lại một lần nữa nhìn về phía Châu Châu, ngữ khí hung dữ, "Vậy người hiện tại vẫn chưa ăn?"

Châu Châu lắc lắc đầu.

"Người đi đến điện của Thập Lục hoàng tử, hần ta không cho người thứ gì để ăn à?" Lý Bảo Chương nói ra điều mà chính hần cũng không tin.

Châu Châu có chút ủy khuất nói: "Là ta không chịu ăn."

Lý Bảo Chương vốn dĩ rất tức giận, hần còn chuẩn bị phạt Châu Châu một trận, rốt cuộc nạng trèo tường thì trèo đi còn gặp phải nhiều phiền toái như thế làm gì, làm Hoàng Thượng đều đã biết, còn làm Lương Thiệu Ngón thương bản thân mình mấy bản tay, nhưng ngay khoảnh khắc Châu Châu nói rằng chính mình không chịu ăn đồ trong cung Lương Thiệu Ngón mang đến, Lý Bảo Chương như là một con mèo được vuốt vuốt lông, nháy mắt tâm bình khí hòa hoãn, đem khí tức thu về, thậm chí còn nguyện ý cấp Châu Châu chia sẻ một chút niềm vui nhỏ.

"Người chờ ở chỗ này." Lý Bảo Chương nhấp môi dưới, xoay người mở cửa đi ra ngoài, qua một lúc lâu, hần bung đến một phần đồ ăn nóng hôi hổi tiến vào.

Lý Bảo Chương đem đồ ăn đặt lên bàn, lại cầm khăn lông lau tay cho Châu Châu, động tác này của hần làm quá thuận tay, đến nỗi chính hần còn sùng sốt, đời trước hần chính là như vậy hầu hạ Châu Châu. Châu Châu lúc này lại lo lắng không để ý đến hành động thập phần nhẹ nhàng của hần, nạng lấy lòng mà nhìn Lý Bảo Chương cười một cái, "Ta có thể ăn chưa?"

"Ăn đi." Lý Bảo Chương đem khăn lông bỏ vào chậu nước, trên mặt biểu tình có chút xấu hổ, bất quá may mắn người hần đối mặt chính là Châu Châu. Châu Châu cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn, nạng đã bị bỏ đói tận một ngày, buổi sáng chỉ ăn chút cháo lạnh cùng mìn thẩu nhỏ, thật vất vả mới có thể ăn cơm nóng, trong lòng vui vẻ vô cùng, huống chi lúc này còn có một vài món ăn mặn.

Nạng từng ngậm từng ngậm mà ăn cơm, rất mau liền làm người ta có cảm giác như mặt nạng đều đã vùi vào bàn ăn mất rồi, Lý Bảo Chương ở bên cạnh nhìn đến độ trong lòng thâm kêu trời, đời trước hần như thế nào lại cảm thấy cái người ăn như quý chết đói này đáng yêu chứ? Hần dùng ngón tay thon dài trắng nõn gõ gõ trên bàn, "Người ăn chậm một chút, có ai giành với người đâu."

Châu Châu đem cơm trong miệng nuốt vào, ngượng ngùng mà nhìn Lý Bảo Chương một cái. Lý Bảo Chương bắt đắc dĩ thờ dài, ghét bỏ nói: "Thôi tùy người, ăn tiếp đi."

Nói xong lời này, hần liền xoay người đi ra ngoài, chờ hần trở về, Châu Châu đã ăn xong rồi. Hần nhìn xuống bàn, thấy trên bàn chén sạch không, nhưng trên mặt lại không lộ ra một chút biểu tình kinh ngạc nào.

Bởi vì đời trước hần đã biết được Châu Châu có thể ăn được bao nhiêu, đại khái là bởi vì nguyên nhân đó nên nạng mới có câu tên như vậy, nạng ăn siêu nhiều!

Tuy rằng mặt ngoài nhìn không ra, nhưng là mỗi lần ăn xong lúc sau, nạng bụng nhỏ đều sẽ cổ thật sự cao, thậm chí có một lần ăn đến cần thiết muốn còi bỏ đại lụng.

"Người ngày hôm qua đã không tắm gội, một thân hôi đến chết, đi tắm đi." Lý Bảo Chương đã cho người chuẩn bị nước ấm, lại chỉ cho Châu Châu đầu là gian phòng chuyên dùng để tắm, chờ Lý Bảo Chương cầm chén dũa thu dọn xong, dọn giường, lại quét mà, liền nghe giọng nói Châu Châu vang lên.

Nàng đang tắm trong phòng kêu Lý Bảo Chương, bởi vì không biết kêu đối phương cái gì mới tốt, cho nên nàng quyết định kêu ca ca.

"Ca ca, ca ca, người tới một chút."

Lý Bảo Chương thờ dãi đi đến phòng tắm, "Người lại xảy ra chuyện gì rồi?"

Châu Châu giọng nói yếu ớt, "Ca ca, người vào đây một chút được không."

Lý Bảo Chương lại nhủ mi, đẩy cửa ra tiến vào, vừa đi được một bước liền ngừng lại, nguyên nhân là Châu Châu cái gì cũng chưa mặc đứng ở phía trước chậu tắm, trong tay nàng xách theo một kiện tiểu y phục, vẻ mặt nghi hoặc, "Ca ca, cái thứ này phải mặc như thế nào đây?"

09:58 - 1/1/19

----- Ngoài lề -----

Không có trong nguyên tác

Châu Châu: Ta thật sự không biết mặc cái thứ này mà! * tay cầm tiểu y phục, vẻ mặt ghét bỏ*

Wie: *che miệng ho*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thói quen khó bỏ

Edit + Beta: Winnie

Lý Bảo Chương trầm mặc khẽ chớp mắt một cái, tiến đến trước mặt Châu Châu, hắn không đáp một tiếng mà nhanh chóng lấy tiểu y phục trong tay Châu Châu, giúp nàng mặc vào, chỉ là thời điểm giúp nàng buộc lại hệ dây lưng, ngón tay vì đụng tới làn da mịn màng của đối phương liền không kiềm được khẽ run một chút.

Châu Châu khẽ bước lui một chút, "Ca ca, tay người thật lạnh."

"Lạnh sao? Vậy người tự mình mặc đi." Giọng Lý Bảo Chương lúc này ẩn hiện lãnh khí, Châu Châu lờm hẩn một cái, trong lòng cũng minh bạch một ít, Lý Bảo Chương tuy rằng khá hung dữ, nhưng lần nào cũng chỉ hung hãn trong lời nói, trên thực tế động tác lại rất ôn nhu.

"Người bị thương là chuyện như thế nào?" Lý Bảo Chương giúp Châu Châu xuyên xong tiểu y phục, đột nhiên nhìn thấy trên cổ tay nàng hiển hiện rõ ràng vết đỏ, hắn nắm lấy tay Châu Châu nhìn kỹ, vết đỏ kia tựa hồ là bị dây thừng thắt chặt tạo ra: "Bọn họ trời người?"

Châu Châu gật đầu, nghe đáp ánh mắt Lý Bảo Chương càng thêm âm trầm vài phần, hắn nhìn thẳng vào mắt Châu Châu, "Người lần sau còn dám trèo tường trốn không? Nếu có lần sau, bọn họ chắc chắn sẽ trói lại người rồi đặt trên lửa nướng chín."

A?

Châu Châu sững sốt, không rõ nguyên do, "Vì sao lại muốn nướng ta?"

"Bởi vì người chính là Châu Châu." *

* *Châu Châu ~ heo nhỏ (=.=)*

Châu Châu còn chưa kịp phản ứng lại đây, "Vì sao ta là Châu Châu lại đem ta đi nướng chứ?"

Lý Bảo Chương bị chọc cười, "Người thật sự rất rất ngốc."

Lý Bảo Chương giúp Châu Châu đem quần áo mặc xong, Châu Châu là người Hồ, chưa từng mặc qua quần áo của người Hán bao giờ, quần áo mà Lý Bảo Chương lấy cho Châu Châu hiện giờ chính là quần áo của cung nữ, y phục cung nữ so sánh với y phục của Hán nữ bình thường càng phức tạp hơn trong cách mặc, nàng cũng không hiểu tại sao phải như vậy.

"Người đã nhớ kỹ cách mặc chưa?" Lý Bảo Chương một bên giúp Châu Châu thắt đai lưng một bên hỏi nàng, quả nhiên nhìn thấy ngốc từ kia lác lác

đầu. Trải qua hai đời, hắn đã quá quen với tính cách của tiểu trư ngọc này, đời trước y phục của Châu Châu đều do hắn hỗ trợ mặc, bất quá một đời này hắn không tính sự việc như vậy tiếp tục diễn ra.

"Lần sau ta lại dạy ngươi thêm một lần, ngươi nếu lại học không được, cũng đừng mặc quần áo làm gì. Khi mùa đông tới lạnh chết ngươi." Lý Bảo Chương không quên đe dọa Châu Châu vài câu.

Châu Châu nga một tiếng, nàng nhỏ giọng trả lời: "Ta sẽ học được mà."

Lý Bảo Chương giúp Châu Châu mặc tốt quần áo, liền đem nàng về phòng, giường đệm đã trải sẵn, "Ngươi nằm trên giường đi, đừng lộn xộn." Kỳ thật theo đạo lý, khoảng thời gian này thường ngày Lý Bảo Chương còn phải ở bên cạnh hoàng đế hầu hạ, bất quá mặt hắn bị tên Lương Thiệu ngôn đánh sưng lên, Hoàng Thượng nhìn thấy liền không thoải mái, liền để hắn trở về nghỉ ngơi.

Châu Châu nằm ở trên giường, lại không biết nên làm chút cái gì, đêm qua nàng là khóc lóc rồi ngủ mất, sáng nay lúc tỉnh lại, Lý Bảo Chương cũng không còn ở bên người nàng, nghĩ đến nàng cùng Lý Bảo Chương ở một chỗ thời gian cũng không quá dài. Châu Châu sờ sờ mũi, A Đạt nói khi có chủ nhân, nàng liền có thể sống tốt hơn, hiện tại đây chính là sống tốt sao?

Nàng nhìn giường nệm mềm mềm dưới thân, này giường ngủ của Lý Bảo Chương, thông thường mà nói thì cái ổ chăn của nam nhân luôn thoải mái, tựa như A Đạt, phòng hắn luôn hơi oi là hơi, trên người hắn cũng có mùi nữa, nhưng Lý Bảo Chương lại không giống, từ lúc nàng cùng hắn tiếp cận tới giờ, phát hiện trên người luôn có mùi hương nhàn nhạt, giống như hắn rắc phấn thơm lên trên người vậy.

Đại khái nguyên nhân chắc là do thân phận thái giám này, cho nên so nam tử bình thường kia càng thêm ái mỹ đi. Châu Châu lại nhớ tới Lý Bảo Chương kia, hắn ta có một đôi môi hồng, răng trắng, da lại mịn, nếu là hắn không hung dữ như vậy, cho dù là nhũ mỳ, hay cười một cái, nhất định sẽ cực kì đẹp nha.

Thời điểm Châu Châu đang miên man suy nghĩ, cửa phòng bị đẩy ra, Lý Bảo Chương từ bên ngoài đi vào. Hắn hình như vừa mới tắm gội xong, trên mặt còn vương chút bọt nước. Hắn ghé mắt vào trên giường liền thấy đôi chân nhỏ của Châu Châu. Đi tới trước gương trang điểm, hắn nhìn kỹ gương mặt của chính mình, rồi trong ngăn tủ ở bàn trang điểm lấy ra một lọ dược, hắn là một nô tài, chuyện bị người ta đánh này chỉ là chuyện thường ngày, chỉ là từ lúc hắn trọng sinh rất ít bị đánh, bất quá hắn vẫn sẽ chuẩn bị dược phòng ngừa.

Nếu như ngày mai mặt hắn còn sưng đến lợi hại như vậy, sợ là lại không có biện pháp ở ngự tiền hầu hạ. Hôm nay bị thập lục hoàng tử Lương Thiệu ngôn phiền mấy bạt tay, hắn càng rõ ràng một điều, hắn tuy được Hoàng Thượng sủng tín, nhưng chung quy vẫn chỉ là một nô tài, nô tài sao có thể qua mặt chủ tử đây?

Lý Bảo Chương bôi trên mặt một lớp dược thật dày, dược khí có vị huân làm hắn đều nhìn không được nhũ mỳ. Bôi xong lại cầm dược bình đi tới mép giường, hắn nhìn một lát, liền ở mép giường ngồi xuống, "Đưa tay."

Châu Châu bò dậy từ trong chăn, ngồi thẳng lên, nàng đem hai tay mình hai tay duỗi ra ngoài, Lý Bảo Chương một tay nắm lấy một tay tỉ mỉ bôi dược lên cổ tay Châu Châu, hương vị kia thật sự rất khó chịu, Châu Châu liền ngẩng đầu ra sau tránh né. Động tác của nàng cư nhiên bị Lý Bảo Chương chú ý tới, hắn khẽ nhắc mí mắt lườm một cái, nói: "Đã ngại hương vị khó nghe, thì lần sau đừng treo tường."

Châu Châu bậm bậm môi, nàng nhìn Lý Bảo Chương, trên nửa khuôn mặt bị đánh kia của hắn bị bôi dược thật dày, thoạt nhìn có chút đáng sợ. Hắn buông ánh mắt, hàng mi dài giống như ánh sáng ở cánh đom đóm, ánh sáng nơi đáy mắt giống như ánh sáng đom đóm chi đuôi, mắt hắn trông rất tuyệt, mi cốt cao, có vẻ mắt càng thêm thâm thúy, nếp gấp mí mắt rất sâu, phẳng phất như đã dùng đao khắc nên.

"Ca ca, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" Châu Châu nhỏ giọng hỏi, nàng cảm thấy Lý Bảo Chương đối nàng thực hung lại thực ôn nhu, một vị tỷ tỷ nói cho nàng biết, trên đời này có vài người trời sinh tương đối kì lạ, rõ ràng là người tốt nhưng lại cố ý giả bộ thực hung hãn, có lẽ Lý Bảo Chương chính là người như vậy, bọn họ sau này còn phải cạnh nhau cả đời, hắn không thể nào cứ hung với nàng như vậy được.

"Liên quan gì ngươi."

Sau một câu nói của Lý Bảo Chương, Châu Châu cúi đầu quyết định vẫn là không nên chủ động cùng Lý Bảo Chương nói chuyện, hắn thật sự rất hung nha.

Lý Bảo Chương sát xong dược liền đi rửa sạch tay, trong lúc rửa tay thuận tiện suy nghĩ đêm nay làm sao ngủ, vẫn còn phòng trống nhưng lại chưa được dọn, hắn tối nay cũng mệt mỏi, không muốn dọn nữa, ngày mai còn phải dậy sớm, vẫn là tạm thời chấp nhận ngủ chung đi, chờ khi rảnh lại đem kia phòng dọn ra, đến lúc đó liền đem cái độc phụ kia đuổi qua đó.

Nghĩ một lúc sau, Lý Bảo Chương thở dài một hơi, hắn lắc tay làm nước trên tay rơi xuống rồi vào trong phòng.

Trong phòng Châu Châu đã nằm vào trong chăn, hắn nhìn thoáng qua sau đó thổi tắt ngọn nến.

Lý Bảo Chương ngủ ở phía sườn ngoài, Châu Châu ngủ ở phía trong, cả hai người đều ngủ không được, Châu Châu thanh tỉnh là vì lần đầu cùng nam nhân cùng nhau nằm trong chăn, tuy rằng nàng cảm thấy người nam nhân này không thể làm gì nàng, nhưng trên người đối phương vẫn mang hơi thở xa lạ làm nàng rất khó đi vào giấc ngủ.

Còn Lý Bảo Chương là bởi vì Châu Châu tỉnh, nên chính hắn cũng ngủ không được.

Người đời trước hại hắn bây giờ nằm ở bên cạnh hắn, tuy rằng hiện tại nàng ta cái gì cũng không có làm. Nhưng trong lòng hắn vẫn rất phức tạp, hắn

cảm thấy chính mình hẳn là nên đối xử Châu Châu tàn nhẫn chút nữa, chứ không phải giống như bây giờ, còn cho phép nàng ngủ ở trên giường. Loại nữ nhân ngoan độc như nàng, hẳn là nên ngủ ở trên mặt đất.

Bọn họ cũng biết đối phương chưa ngủ, nên hô hấp hai người cực kì dùng sức khắc chế.

Châu Châu nhìn chằm chằm màn màu xám một hồi lâu, cảm thấy mắt có chút mỏi, liền nâng lên tay chuẩn bị xoa mắt, mới vừa nâng lên tay liền nghe được giọng Lý Bảo Chương mang theo một tia khẩn trương.

"Người định làm gì?"

Châu Châu bị hoảng sợ, nâng rút tay, nhỏ giọng mà nói: "Mắt đau, ta muốn xoa một chút."

Nàng nói xong Lý Bảo Chương vẫn trầm mặc, qua một lúc lâu, hần trở mình, đưa lưng về phía Châu Châu ngủ.

Hần cũng không biết chính mình vì sao lúc ngủ, cái người ở phía sau thời điểm dính sát vào mình, thân thể Lý Bảo Chương lập tức cứng rắn, nhưng rất mau hần liền thả lỏng hạ thể. Trời chưa sáng, Lý Bảo Chương đã tỉnh, mặt hần vô cảm đem trong lòng ngực người hướng bên trong giường đẩy đẩy ra, chính mình xuống giường. Cánh tay hần hôm qua bị Châu Châu gói một đêm, đã tê rần.

Hần xuống giường, đứng dậy xoay đầu nhìn Châu Châu, trong phòng khá tối, hần không thể thấy rõ mặt nàng, nhưng là từ tiếng hít thở có thể phán đoán được nàng hiện tại ngủ thật sự ngon.

"Thật giống heo." Lý Bảo Chương nhỏ giọng nói thầm một câu, hần cầm quần áo đi ra bên ngoài mặc.

Tiểu thái giám nâng kiệu đã chờ sẵn, nhìn thấy Lý Bảo Chương cầm quần áo ra tới, không khỏi sửng sốt, đến khi thấy Lý Bảo Chương đứng ở trong viện mặc quần áo, trong lòng liền đều đã hiểu.

Vị này Lý công công từ trước đến nay nhất khắc nghiêm ngặt không buông tha người, nhưng từ khi có tức phụ thật là ghê gớm, hôm qua bị thập lục hoàng tử thường mấy bàn tay, vẫn như cũ đem vị Mị Nô gây chuyện kia nâng niu ở trong bàn tay, quần áo còn phải mặc ở viện ngoài, sợ đánh thức kiêu kiêu.

Nếu là Lý Bảo Chương biết suy nghĩ trong lòng bọn họ, nhất định sẽ hung hăng mắng bọn họ một trận.

"Loạn ngôn*, ta không phải vì nàng ta mới phải ra đây mặc quần áo."

Mắng xong lúc sau, nhưng phỏng chừng Lý Bảo Chương cũng tìm không ra cái lý do gì để phản bác.

So với cừu hận, thói quen còn khắc sâu vào trong xương cốt hần thêm vài phần.

.....

Thời điểm Châu Châu tỉnh lại, bên ngoài ánh nắng đều đã chiếu vào tận giữa nhà, nàng nhìn áo ngoài được đặt ở trên ghế, mặc vào lưng tung buộc lại thất lưng, nàng hôm qua cũng là tùy tiện mặc vào.

Đêm qua bởi vì sợ buổi sáng sẽ không mặc được, nàng chỉ cởi áo ngoài, bên trong quần áo căn bản không dám cởi.

Nàng hôm nay bò dậy hào hào nghiên cứu sau sân viện Lý Bảo Chương, rốt cuộc đây là nơi có khả năng nàng phải ở cả đời, tuy rằng nàng không thích, Châu Châu cảm thấy vẫn là ngoài cung tự do hơn, trong hoàng cung thì không thể đi loạn giống vậy. Lý Bảo Chương đã dặn dò nàng, làm nàng không được ra khỏi viện, nếu không lại xảy ra chuyện, hần cũng không giữ được nàng.

Cái viện này có bốn gian phòng, một gian phòng ngủ, một gian tắm phòng, còn có một gian phòng chất củi, phòng chất củi phía trước đặt một cái bếp, hẳn là dùng để nấu nước, vẫn dư lại một gian phòng trống, bên trong có một chiếc giường bằng ván gỗ, nhưng nhìn kĩ trên bề mặt ván gỗ tích lớp bụi bẩn rất dày, xem ra đã lâu không ai ngủ qua.

Châu Châu tìm nước rửa mặt, đồ ăn buổi sáng hôm nay chuẩn bị cho nàng so với hôm qua trông tinh xảo hơn nhiều, là một ít điểm tâm. Châu Châu đang muốn ăn, sân ngoài lại vang lên tiếng ồn ào.

"Cửa này còn dám khóa lại, mở ra cho bản hoàng tử mau."

Châu Châu nghe thấy thanh âm kia liền sửng sốt, chờ nàng ý thức được đó là giọng của thập lục hoàng tử Lương Thiệu Ngôn, nàng sợ tới mức chạy vào trong phòng trốn đi.

Hần sao lại tới?

Nàng chợt nhớ tới lời nói hôm qua khi hần lôi kéo tay nàng, trong lòng liền sinh ra cảm giác bất an lo sợ.

17:45 - 4/1/19

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9-2: Thói quen khó bỏ 2

Edit+ Beta: Winnie

Lương Thiệu Ngôn bởi vì không cướp được người, ban đêm trước khi ngủ còn bị hoàng hậu kêu đến giáo huấn một trận, hoàng hậu biết hắn nháo loạn, nói hắn đường đường một vị hoàng tử lại cùng một tên thái giám gây chuyện đoạt người, nói ra thật sự quá mất mặt. Lương Thiệu Ngôn đang ở giai đoạn có tâm lý phản nghịch nghiêm trọng, hắn cảm thấy bất quá chỉ là một tên Lý Bảo Chương, sao phụ hoàng lại chọn giúp hắn, giờ đến mẫu hậu cũng giúp hắn, thật không biết ai mới là nhi tử của bọn họ.

Vốn dĩ ban đầu hắn cũng không quá muốn người Mị Nô kia, nhưng hiện tại, hắn còn một hai nhất định phải đòi được.

Một đêm không ngủ tốt, hôm sau trời vừa sáng Lương Thiệu Ngôn liền chạy đến trước sân viện của Lý Bảo Chương, thuộc hạ thái giám không thể ngăn cản. Lương Thiệu Ngôn đứng ở cửa sân, nhìn cái khóa ở đại môn, cười lạnh một tiếng, "Cửa này còn khóa lại, mở ngay ra cho bản hoàng tử."

Thái giám đến khuyên: "Thập lục hoàng tử, lát nữa ngài còn phải đến chỗ thái sư mà."

"Hôm nay ta muốn vắng một ngày không được sao? Ta mỗi ngày đều phải đọc sách, đọc đến choáng váng mụ mị hết cả đầu óc rồi đây." Lương Thiệu Ngôn không kiên nhẫn nói tiếp: "Các người đem cánh cửa đang khóa này mở ra, dù phá hư nó cũng phải mở được ra cho ta."

Chủ tử phân phó, nô tài há nào dám không tuân, chờ khóa lớn bị phá hỏng, Lương Thiệu Ngôn liền nghênh ngang đi vào, rõ ràng là tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng sự ương ngạnh của hắn thật sự là đi đến cực điểm, vừa đi vào vừa kêu lớn: "Tiểu hồ ly, tiểu hồ ly, người ở đâu rồi?"

Hắn không biết tên của Châu Châu, trước đó vẫn luôn kêu Châu Châu vì tiểu hồ ly.

Lương Thiệu Ngôn vào sân, liền ghét bỏ nhíu mày, "Nơi này là cái nơi quái quỷ gì thế này? Trong cung còn có nơi xấu xí như thế sao?"

Trên thực tế, bên trong chỗ ở của phận nô tài như Lý Bảo Chương như vậy đã là quá tốt.

Lương Thiệu Ngôn xoa xoa mũi, biểu tình ghét bỏ hiện lên rõ ràng trên mặt, hắn nhìn khắp chung quanh, cuối cùng đem ánh mắt phóng tới gian phòng nằm ở trung gian kia. Không biết nghĩ đến cái gì mà trên môi hắn gọn lên một nụ cười thập phần tà khí.

"Còn trốn tránh, cho rằng ta tìm không thấy sao?" Lương Thiệu Ngôn nhẹ giọng nói, hắn chậm rãi đi lên trước, còn cố ý tăng thêm lực bước chân. Thợ săn khi săn mỗi phía trước, nên làm gì để cho con mồi cảm giác được sự hoảng sợ đang cận kề mà vẫn không biết làm sao? Tất nhiên là nên làm nó nghe được tiếng bước chân ngày càng đến gần nó.

Một bước, lại một bước, chậm rãi tiếp cận.

Trốn tránh, không nhìn rõ được thợ săn nhưng lại nghe tiếng bước chân của hắn thực rõ ràng, nháy mắt nỗi sợ hãi của con mồi sợ dâng trào đến cực hạn.

Lương Thiệu Ngôn dùng một chân đá văng cửa, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt Châu Châu hoảng sợ nhìn hắn.

Ý cười trên khóe môi ngày càng sâu, khụ khụ hai tiếng thanh thanh giọng nói, "Không cần biểu lộ kinh ngạc như vậy mà nhìn ta đâu, ta chỉ là tìm người rồi dẫn người đi ăn ngon một chút, người tự nhìn bản thân xem gầy đến như vậy rồi, chỉ cần một ngọn gió nhỏ cũng có thể thổi bay người mất. Đây chính là ném đi thể diện Lương quốc nha."

Lời nói đường hoàng, mục đích chỉ có một.

Hắn tiến lên bắt được Châu Châu, nhưng tay Châu Châu hôm qua bị thít chặt ra vết đỏ, hôm nay vết đỏ kia đã chuyển sang màu tím, chạm nhẹ vào liền đau. Hành vi thô lỗ của Lương Thiệu Ngôn trực tiếp làm Châu Châu hít hà một hơi, nằng đau đến độ nước mắt lưng tròng.

Lương Thiệu Ngôn không chú ý tới điều đó, hắn kéo tay Châu Châu đi về phía trước. Châu Châu căn bản không muốn, liền dùng tất cả sức lực giãy giụa, càng giãy càng đau, đau đến nước mắt rơi đầm mặt. Lúc này Lương Thiệu Ngôn mới cảm thấy có điểm không đúng, hắn nhìn xuống Châu Châu đang khóc, không bằng lòng nhưng vẫn buông lỏng tay ra. Hắn đem nhắc tay áo Châu Châu lên mới phát hiện ra chỗ nào không thích hợp.

Kỳ thật Lương Thiệu Ngôn không có khi dễ mấy nữ hài tử yếu đuối mong manh, nhưng hắn không nghĩ tới Châu Châu hôm qua bị hắn trói lại bằng dây thừng, cổ tay liền biến thành cái dạng này. Trên mặt tức khắc có vài phần xấu hổ, trong sách nói nam tử hán đại trượng phu không được khi dễ nhược chất nữ lưu.

"Ta không phải cố ý." Lương Thiệu Ngôn giải thích, ngưng một chút để suy nghĩ, hắn nói tiếp: "Đều tại người, sao tay lại nhỏ vậy chứ. Hơn nữa hôm qua ta cho rằng người thật sự là hồ ly, hồ ly không phải rất khéo hoạt sao, ta sợ người chạy, ta mới trói người lại."

Châu Châu khịt mũi, cái mũi trắng đều đỏ. Đôi mắt màu lục đắm nước, môi hồng hơi bặm, thoát nhìn đáng thương đến không chịu được.

Lương Thiệu Ngôn chớp chớp mắt, ánh lên một phân áy náy.

Hắn khi dễ một nữ hài tử, tựa hồ không tốt lắm.

"Ta nhận lỗi với ngươi được chưa? Ngươi đừng khóc." Lương Thiệu Ngôn lùi lại vài bước, còn ở trước mặt Châu Châu hơi cúi mình.

Khi hắn đắc tội hoàng tử hoàng muội, đều là xin lỗi như thế này, các nàng đều tha thứ cho hắn. Bất quá Lương Thiệu Ngôn không nghĩ tới Châu Châu không giống họ, nàng không chỉ có không ngừng khóc, về sau còn né tránh hắn, giống như tránh né một con mãnh thú ác độc.

"Ta đã xin lỗi rồi, sao ngươi còn khóc?" Lương Thiệu Ngôn ngồi dậy, ngữ khí không tốt, "Ngươi tiếp tục khóc nữa, ta sẽ dùng dây thừng trói ngươi đó." Lúc nói xong hắn liền cảm thấy vẫn là những lời này hữu dụng, vừa nói ra, thiếu nữ trước mặt quả nhiên không khóc.

Lương Thiệu Ngôn bắt đầu đi lắc đầu, cảm thấy nữ tử thật phiền toái, tùy tiện chạm vào một chút liền đau, đau liền khóc, hung các nàng cũng khóc, cái gì cũng khóc, hỏi các nàng, các nàng lại không chịu nói rõ, những hoàng muội của hắn chính là như vậy, hắn từ ngoài cung mang lễ vật trở về, các nàng còn bởi vì ai lễ vật trọng một chút, lễ vật của bản thân nhẹ một chút liền khóc.

Nhưng Lương Thiệu Ngôn nghĩ kỹ rồi, hắn cùng Lý Bảo Chương có thù oán, tuy rằng tiểu hồ ly này thích khóc, nhưng chỉ cần hắn miễn cưỡng một chút vẫn có thể bao dung nàng, vẫn có thể uy hiếp nàng không được khóc.

"Ta hôm nay cùng ngươi nhận lỗi được chưa? Ta mời ngươi đi ăn gì đó." Lương Thiệu Ngôn áp dụng chiêu dụ dỗ hữu dụng nhất. Hắn thận trọng nghĩ, Lý Bảo Chương so với hắn hoàn toàn không có phần thắng, so thân phận, hắn là hoàng tử, mà Lý Bảo Chương chỉ là một tổng quản nội thị giám. So tự thân, hắn tướng mạo không tầm thường, một thân anh hùng khí khái, mà tên hoạn quan Lý Bảo Chương kia mặt trắng không cần, giống như nữ tử, thật là làm người khinh thường, so về điều kiện, hắn có thể cho tiểu hồ ly ăn sơn trân hải vị, cho nàng nhiều vàng bạc châu báu, mặc trang phục trân quý, mang châu ngọc biển sâu, còn Lý Bảo Chương chỉ có một gian phòng. Hắn vừa mới nhìn qua, trên bàn ăn cũng bắt quả chỉ có một ít điểm tâm, thứ mà hắn ngày thường đều không xem trọng không nhìn đến.

Chỉ cần là người sáng suốt, đều biết nên chọn ai.

Nhưng Lương Thiệu Ngôn không nghĩ tới chính mình lại bị cự tuyệt.

Châu Châu sợ hãi liếc nhìn hắn một cái, lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Ta không muốn đi."

Hôm qua nàng đã hoàn toàn hiểu rõ được Lương Thiệu Ngôn có bao nhiêu phần dọa người, hắn hiện tại cười nói cùng nàng, giống như A Đạt ngày xưa vậy, nhưng rốt cuộc bên trong vẫn là trống rỗng.

"Cái gì? Ngươi không muốn đi theo ta?" Lương Thiệu Ngôn trong nháy mắt có chút hoài nghi lỗi tại hắn có phải hư rồi hay không, ánh mắt hắn cổ quái nhìn Châu Châu: "Ngươi bị ngốc sao?"

Châu Châu bị hắn mắng, lại lui về sau một bước. Lương Thiệu Ngôn hừ lạnh một tiếng, hắn quyết định không cùng nàng hảo ngôn hảo ngữ, dù sao nàng ta chính là loại rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

"Người đâu, đem nàng ta về cung của ta." Hắn đã nghĩ rất rõ ràng, chỉ cần làm nàng chân chính cảm nhận được đi theo hắn có bao nhiêu tốt, nàng nhất định sẽ vứt bỏ tên Lý Bảo Chương kia mà lựa chọn hắn. Đến lúc đó hắn lại cùng phụ hoàng nói vài câu, là nàng một hai phải đi theo hắn, hắn cũng không có biện pháp nào, chỉ có thể ủy khuất Lý Bảo Chương lại tìm người khác.

Lương Thiệu Ngôn nói xong liền trực tiếp đi ra ngoài, nô tài hắn đem tới tự nhiên sẽ giúp hắn đem người trói đi.

Tổng Đức Hải lúc này cố ý tới đưa cơm trưa, lúc đi tới cửa sau liền tròn tròn mắt, cửa viện mở rộng, hắn đi vào tìm một vòng, không tìm được Châu Châu, khổ đến trong lòng rơi lệ. Hôm qua buổi chiều tới đưa cơm, sáng nay bị phạt nửa canh giờ, hắn cố ý giữa trưa tới đưa, sao người vẫn biến mất vậy, hơn nữa lúc này không phải leo tường trốn đi, cái cửa kia đã bị người ta mở ra.

Tổng Đức Hải chỉ có thể đi tìm Lý Bảo Chương, nhưng vừa khéo chính là Lý Bảo Chương đang hầu hạ Hoàng Thượng dùng bữa cùng Hoàng Hậu trong cung, lúc này truyền lời không tốt. Ăn thường, Hoàng Thượng đều sẽ trở về tắm điện nghỉ trưa, nhưng hôm nay cố tình ở lại trong tắm cung của Hoàng Hậu trong cung, chờ đến lúc Tổng Đức Hải nhìn thấy Lý Bảo Chương đã là buổi chiều yaf.

Lý Bảo Chương vừa thấy Tổng Đức Hải đến, sắc mặt liền trầm xuống, hắn bước nhanh đến trước mặt Tổng Đức Hải, hôm qua trên mặt hắn bị thương chưa hoàn toàn khỏi, nhưng đã đỡ tiêu sưng, nếu để tâm nhìn kỹ, vẫn có thể nhìn ra một chút dấu tay.

"Nói đi, lại ra như thế nào rồi?" Lý Bảo Chương đề thấp thanh âm, nhưng không khó nghe ra hắn đang tức giận.

Tổng Đức Hải vẻ mặt đau khổ, "Ly công công, cửa sân đã bị mở ra, Châu Châu cô nương không ở bên trong, ta tìm khắp, nhưng vẫn không tìm được người."

"Đó là do có người đem nàng mang đi." Lý Bảo Chương nhìn thẳng vào mắt Tổng Đức Hải, "Ngươi đi đến cung của thập lục hoàng tử nhìn xem, hỏi thăm hạ nhân có phải nàng ta đang ở đó hay không."

.....

"Người sao lại ngốc vậy chứ? Cái cừu cung hoàn này người chơi cả một buổi trưa vẫn chưa giải xong." Lương Thiệu Ngôn trừng mắt nhìn thiếu nữ trước mặt, thứ hấn lấy cho nàng chơi là thứ đồ chơi của lũ trẻ con mới vài tuổi chơi, nhưng nàng cư nhiên có thể cầm cái này chơi một buổi trưa, quả thực khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Châu Châu hôm nay bị hung không biết bao nhiêu lần, nàng hiện tại đã có chút quen với việc giọng Lương Thiệu Ngôn đột nhiên lớn lên, chỉ là lúc hấn ta đổi mắng nàng ngốc, nàng vẫn nhin không được trừng hấn một cái, nhỏ giọng giải thích: "Ta không ngu ngốc."

"Người không ngu ngốc sao lại không giải được?" Lương Thiệu Ngôn dùng ánh mắt như nhìn đứa ngốc nhìn Châu Châu.

Châu Châu không vui cắn môi dưới, A Đạt rõ ràng nói nàng là hấn hài tử thông minh nhất hấn từng gặp mà. Nàng nghĩ nghĩ một lát: "Người cho ta chơi là các đồ vật của các người bên này, ta là người Hồ, khi ta còn nhỏ chưa từng chơi."

Lương Thiệu ngôn nga một tiếng, vẫn là nhận định Châu Châu ngu ngốc: "Nếu đã như vậy, người cho ta chơi trò chơi của người khi còn nhỏ, nếu ta chơi không được, ta liền thừa nhận người không ngu."

Kỳ thật hấn nói lời này, cũng không cảm thấy chính mình sẽ thua.

Châu Châu lược suy tư hạ, liền nói: "Ta đây muốn một cái lu rượu, đại khái là lớn như thế này này." Châu Châu khoa tay múa chân một hồi, nàng đem đôi tay miêu tả, hư hư hợp hợp lại một chút. Lương Thiệu Ngôn hạ mi, "Người muốn cùng ta so tài uống rượu?"

Châu Châu lác lác đầu, "Bên trong không cần rượu, ta muốn một lu trống không."

Lu thực rất nhanh được mang đến, Lương Thiệu Ngôn ôm tay ngồi ở ghế trên nhìn Châu Châu đi quanh lu rượu kia vài vòng, hấn nhìn nàng cứ đi vòng quanh, nhin không được nói: "Người là cho ta xem người dời lu rượu sao?"

Châu Châu không trả lời hấn, nàng lại xoay vài vòng, rồi đem một chân vói vào lu rượu lu, sau đó lại đặt thêm một chân nữa.

Lương Thiệu Ngôn vốn dĩ chỉ mang một phân châm chọc, nhưng lúc sau, hấn liền nhin không được mà đứng vùng lên. Hấn không dám tin tưởng nhìn một màn trước mắt, nàng ta cư nhiên chui cả người vào lu rượu.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Rượu lu vũ

Edit + Beta: Winnie

Trời sinh những Mị Nô giống Châu Châu đa số xương cốt mềm, có thể đem chính mình nhét vào không gian cực kì nhỏ hẹp, còn có thể đem cơ thể vận thành các loại bộ dáng. Mị Nô thời điểm mới xuất hiện ở Lương Quốc, kỳ thật nổi tiếng chính là về rượu lu vũ.

Rượu lu vũ tên nói rõ ý nghĩa, tức là Mị Nô trước tiên chui vào bên trong lu rượu, rồi mới theo thanh âm của đàn sáo chậm rãi từ lu rượu múa tương tự như linh xà, hơn nữa Mị Nô ngũ quan nhu mị, dáng người thướt tha, dáng múa quyến rũ, rượu lu vũ nổi tiếng xa gần, nhưng không phải cứ sở hữu Mị Nô đều có thể hoàn thành rượu lu vũ, Châu Châu là trời sinh xương cốt mềm, khi còn nhỏ hay thích tránh ở lu rượu để chơi trốn tìm.

Lương Thiệu Ngôn mặt có dĩ sắc từ từ tiến đến gần lu rượu, nhưng còn chưa đến, Châu Châu đã từ bên trong chui ra, động tác của nàng phi thường mềm mại nhẹ nhàng, phảng phất như nơi nàng đang ở không phải là một không gian nhỏ hẹp như lu rượu, mà chính là một trương giường lớn.

"Người..... Người làm sao đi vào được?" Lương Thiệu Ngôn nói không nên lời, biểu tình có chút khó coi.

Châu Châu vô tội ngược nhìn hấn, "Cứ như vậy mà đi vào thôi." Nàng nói xong liền yên lặng nhìn Lương Thiệu Ngôn, Lương Thiệu Ngôn bị ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm đến độ cực kỳ không được tự nhiên, hấn mới vừa rồi mới nói mạnh miệng, hiện tại.....

"Hừ, bất quá chính là toàn rượu lu sao? Có ai không thể chứ." Tốt rồi, Lương Thiệu Ngôn cũng dám mạnh miệng như thế, nói rồi hấn cũng học Châu Châu đem một chân vói vào rượu lu, rồi mới đặt thêm chân kia, hấn bắt đầu ngồi xổm xuống, thế là đuôi hấn liền bị miệng hẹp của lu rượu gắt gao giữ chặt. Lương Thiệu Ngôn sắc mặt trắng toát, hấn vươn tay bắt lấy hai bên miệng lu rượu dự định đứng lên, nhưng thân thể không như ý nguyện. Mấy tên thái giám bên cạnh nhìn thấy lập tức luống cuống, vội vàng tiến lên cứu Lương Thiệu Ngôn, nhưng tuy là bọn họ vài người cùng hợp lực, chân Lương Thiệu Ngôn vẫn như cũ không thể nhúc nhích.

Châu Châu bị một màn trước mắt dọa đến kinh sợ, nhin không được lùi về sau mấy bước, mấy cái thái giám kia còn đang nỗ lực, sắc mặt Lương Thiệu Ngôn đã khó coi đến không nổi, hấn chửi ầm lên, "Các người là lũ phế vật, chân ta nếu ra không được, ta sẽ nói phụ hoàng đem đầu của các người chém hết xuống rồi đá qua đá lại như trái cầu."

Châu Châu nghe được lời này liền suy nghĩ, cảm thấy lời nói của tên Lương Thiệu Ngôn thật sự xấu xa, nếu chân hắn ra không được, hắn làm sao mà đem mấy cái đầu của thái giám đá đá, hắn còn không có chân mà. Nàng nhìn bọn họ đang ở chỗ lu rượu vắt và phần đầu cứu tên kia, nhin không được nhỏ giọng nói: "Nếu không kéo ra được sao không đem lu rượu đó đập đi?"

Nàng vừa mới dứt lời, giọng nói đặc trưng của thái giám liền vang lên: "Đương nhiên không thể như vậy, vạn nhất mảnh vỡ của lu làm quý thể của Thập Lục hoàng tử bị thương thì sao chứ?"

Chính là không đập bể, cũng chỉ có thể dùng sức kéo kéo.

Châu Châu cảm thấy bản thân thật không thể hiểu nổi những người này.

Bộ dáng Lương Thiệu Ngôn lúc này thập phần buồn cười, mặt hắn xanh mét cả, đùi thô bị miệng lu rượu giữ lấy, mấy tên thái giám xung quanh thì lôi kéo hắn giống hệt như nhỏ củ cải. Lương Thiệu Ngôn đã tức giận đến cực điểm, hắn ta cảm thấy việc này quá là nan kham mắt mặt. Không lôi ra được, lại không thể cứ ở trong lu như vậy mãi.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10-2: Rượu lu vũ 2

Edit + Beta: Winnie

“Phế vật, đều là phế vật, các ngươi những người các ngươi đừng nghĩ sẽ sống tiếp!” Lương Thiệu Ngôn tức giận kêu to. Châu Châu thấy hắn cứ phát hỏa như vậy, yên lặng tiến lên phía trước, nhưng Lương Thiệu Ngôn lại bị thái giám bao quanh, nàng không thể thấy rõ tình huống bên trong, nên nói: “Ta có thể xem qua một chút không?”

Lương Thiệu Ngôn sớm bị đám thái giám này làm cho tức chết, khi nghe được giọng của Châu Châu vang lên liền trực tiếp kêu thái giám toàn bộ rút hết ngay lập tức, khi Châu Châu kiểm tra tình huống hiện tại của chân hắn, hắn vẫn là nhin không được đe dọa: “Ngươi nếu không thể làm cho chân của bốn hoàng tử ra ngoài, cái mạng của Mị Nô nhỏ như ngươi cũng chết chắc.”

Hắn nói những lời này ra, hoàn toàn không nghĩ tới chính hắn đang muốn thoát khỏi lu rượu.

Châu Châu liếc hắn một cái, ánh mắt cẩn thận, “Cũng không phải là ta làm ngươi bị mắc ở đây.”

“Ngươi còn dám tranh luận! Là vì ngươi muốn cùng bốn hoàng tử so cái này, nếu ngươi không so cái này, ta sao lại thứ lu rượu đáng ghét này giữ lại chứ hả?” Thanh âm của Lương Thiệu Ngôn phảng phất như đêm giao thừa phóng pháo trúc, bùng, siêu lớn luôn!

Châu Châu chậm chậm suy nghĩ, vẫn là không nên phản bác lời Lương Thiệu Ngôn nói. Nàng hơi hơi cong lưng, vươn tay sờ sờ bên đùi bị giữ lại của Lương Thiệu Ngôn. Nàng tay mới vừa chạm đến, ánh mắt Lương Thiệu Ngôn liền xuất hiện tia cổ quái, da mặt hắn vốn trắng nõn nay lại xuất hiện tia đỏ hồng, “Ngươi..... Ngươi làm gì đó?”

Châu Châu không nói chuyện, nàng cẩn thận sờ sờ nơi Lương Thiệu Ngôn bị miệng lu rượu giữ lại, hai cái đùi hắn cũng không phải hoàn toàn bị siết chặt, nàng có thể với một ngón tay vào, đồng thời nàng phát hiện quần của Lương Thiệu Ngôn vẫn là có điểm rộng.

Chỉ cần đem chỗ quần bị dính lại cắt đi, hai chân hắn liền có thể kéo ra, vậy là ra ngoài được rồi.

“Tôi muốn cắt quần.” Châu Châu ngẩng đầu nhìn Lương Thiệu Ngôn. Hắn a một tiếng, sắc mặt càng đỏ hơn: “Ngươi nói cái gì vậy chứ!”

Một tên thái giám bên cạnh phản ứng thật nhanh, vừa nghe Châu Châu cất lời liền vội vàng đi cầm kéo lại: “Thập lục hoàng tử, chỉ cần đem quần cắt đi, chân ngài liền có thể rút ra đó.”

Lương Thiệu Ngôn nghe xong lời này lập tức nhìn Châu Châu, hắn trừng mắt Châu Châu một cái mới cắn răng nói: “Ngươi quay qua chỗ khác đi, không có ta phân phó không được quay lại!”

Lương Thiệu Ngôn cảm thấy hôm nay chính là ngày mà hắn nhất mất mặt, không gì sánh nổi.

Sau một hồi vắt và cái chân mới được ra, bọn thái giám vội vàng hầu hạ Lương Thiệu Ngôn thay quần. Bọn họ sợ chân của Lương Thiệu Ngôn xảy ra chuyện, liền mở lời dò hỏi: “Thập lục hoàng tử, ngài có muốn thỉnh ngự y tới hay không?”

Thỉnh ngự y? Chẳng lẽ lại nói với ngự y rằng hắn bởi vì cạy mạnh muốn chui vào lu rượu nên chân bị giữ lại? Như thế thật mất mặt, chuyện này đương nhiên là càng ít người biết càng tốt.

Nghĩ đến đây, Lương Thiệu Ngôn lập tức uy hiếp nói: “Kêu cái gì mà kêu, còn không truyền ngự y đến đây! Còn có, sự việc hôm nay nếu bị truyền ra

ngoài, mỗi người các người cứ chờ mà rơi đầu đi, đã biết chưa?”

Lời nói vừa ra, mấy tên thái giám sợ tới mức lập tức quỳ lạy trên mặt đất: “Nô tài đã biết.”

Lương Thiệu Ngôn cau mày nhìn Châu Châu hiện còn đưa lưng về phía hắn, nghiêng rằng, suy cho cùng vẫn là cái nha đầu thú vị này làm hại mình mất mặt như vậy,, hắn nhất định phải nghĩ ra biện pháp hảo hảo trừng trị nàng ta mới phải.

“Tiểu hồ ly.” Lương Thiệu Ngôn ánh mắt vừa đảo vài vòng, tâm liền sinh ra một kế, “Người hiện tại đi đến chỗ Đại công chúa giúp ta lấy về một đồ vật, lần trước ta đem tập tranh dừng ở nơi đó.”

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Edit + Beta: Winnie

Sắc trời lúc chạng vạng tựa như đang khoác lên mình sắc tơ lụa Yên Hà, những tầng mây ở cái thời điểm này dần dần loãng ra mỏng dần, đầu đuôi kéo trường, xa xôi như là cuộc gặp gỡ của Ngưu Lang Chức Nữ ở cầu Hi Thước, màu đỏ của cung điện đắm chìm trong sắc hoàng hôn, giẫm bớt vài phần nguy nga, lại nhiều thêm vài phần ấm áp, xa xôi màn trời mang theo làn sương khói mờ mờ.

Lương Thiệu Ngôn cố ý kêu Châu Châu đi đến chỗ đại công chúa Ngọc Thịnh, bởi vì hắn biết đại hoàng tử Ngọc Thịnh của hắn chán ghét nhất là Mị Nô.

Hoàng đế Lương Quốc con nối dõi đông đảo, chỉ riêng công chúa đã hơn hai mươi vị, trong đó được sủng ái nhất không ai hơn được chính là trường công chúa Ngọc Thịnh. Nàng là do Hoàng Hậu sinh ra, là công chúa từ nhỏ được sủng ái, tuy đã qua tuổi hai mươi lăm, nhưng vẫn chưa có hôn phối. Công chúa Ngọc Thịnh từng công khai nói rằng, Phò mã của nàng tất phải do nàng tự mình tuyển nam tử tốt nhất trên đời này, mà bởi vì Ngọc Thịnh chưa gả, nên dư lại hai mươi mấy vị công chúa kia cũng còn là khuê nữ.

Ngọc Thịnh công chúa tuy trời sinh đã có mỹ mạo vô song, nhưng tính tình nàng lại không giống như tướng mạo chút nào, cho dù là Thái Tử, thấy vị Hoàng muội này cũng đều phải cam bái hạ phong.

Lương đế ban đầu bên người có bốn Mị Nô, trong đó hai người là Mị Nô song sinh, Lương Thiệu Ngôn tuy chưa thấy qua, nhưng nghe nói họ thập phần tuyệt đẹp, làm các nam nhân khi thấy liền sẽ cảm giác như xương cốt mềm nhũn, mấy lời này là hắn từ chỗ thái giám nghe được. Hắn lúc ấy còn cảm thấy buồn cười, “Thái giám cũng coi như nam nhân sao?”

Một đôi Mị Nô song sinh kia cũng coi như xui xẻo, hai người ban đêm du ngoạn Ngự Hoa Viên, thế là gặp phải Ngọc Thịnh công chúa. Lúc đó đôi song sinh từ chưa mang nô bộc, lại không biết Ngọc Thịnh công chúa, hơn nữa bóng đêm tối tăm nhìn không ra y phục trang sức hoa lệ của Ngọc Thịnh công chúa, các nàng đã không quý xuống hành lễ lại còn ý vào sự sủng ái của Lương đế gần đây đối với các nàng, cao ngạo đứng ở tại chỗ, chờ Ngọc Thịnh công chúa né tránh.

Ngọc Thịnh công chúa lúc ấy chỉ dẫn theo một cung nữ, cung nữ kia là cung nữ bên người Ngọc Thịnh công chúa, được Lương đế ban cho công chúa. Cung nữ kia tên là Trích Tinh, nàng ta có một thân công phu, lúc ấy liền đi lên phía trước đem một đôi Mị Nô kia ẩn quỳ trên mặt đất: “Lớn mặt thay cho hai tên Mị Nô các người, nhìn thấy Ngọc Thịnh công chúa còn dám không hành lễ!”

Lúc này hai Mị Nô đó mới phản ứng lại, vội vàng dập đầu thỉnh an, nhưng Ngọc Thịnh công chúa đã nổi giận.

“Trích Tinh, đánh.”

Trích tinh là người có võ, sức lực so với nam tử tầm thường còn muốn lớn hơn, mười bàn tay đánh liên tiếp, mặt của Mị Nô đều xuất huyết, khóc sụt sùi trở về tìm Lương đế tố khổ, nào biết Lương đế vừa thấy mặt các nàng liền lệnh người đem các nàng đuổi ra khỏi cung.

Lương Thiệu Ngôn nghĩ đến đây liền nhện không được cười một tiếng, hắn đương nhiên không muốn Ngọc Thịnh công chúa đem mặt Châu Châu đánh hư, nên hắn phải hai tên tiểu thái giám bồi Châu Châu cùng đi. Lương Thiệu Ngôn sớm âm thầm phân phó, Châu Châu chỉ cần chọc Ngọc Thịnh công chúa một cái, hai tên tiểu thái giám này liền lập tức trở về bẩm báo hắn, đến lúc đó hắn sẽ trở thành anh hùng lên sân khấu, cứu nha đầu thú vị kia, sẵn cứu luôn cái thể diện mới mất đi của hắn trước đó.

Bất quá, lương Thiệu Ngôn lại không nghĩ tới, nếu là Ngọc Thịnh công chúa đã muốn phạt Châu Châu, kia hai tên tiểu thái giám lại không kịp trở về mặt báo, huống hồ Mị Nô của Lương đế lúc bị Ngọc Thịnh công chúa đánh, Lương đế còn làm theo ý của nữ nhi này, một chút ý kiến cũng chưa nói, hắn thân là đệ đệ của Ngọc Thịnh công chúa, giờ nàng muốn phạt người, hắn vẫn là không thể ngăn được.

Sắc trời dần dần tối đi, Lương Thiệu Ngôn ở trong điện chờ cũng bắt đầu cảm thấy bất an. Hắn từ ghế thái sư đứng dậy, miệng nao nao, lại tê tái một hồi, một lát sau, hắn kêu một thái giám lên: “Người đi đến cung điện Đại công chúa nhìn xem, xem là sự tình như thế nào, dù sống hay chết nhất định cũng

phải có chút động tĩnh chứ.”

Chẳng lẽ đã bị đánh chết?

Nếu như vậy thì hai tên tiểu thái giám hẳn là sẽ trở về hỏi báo.

Chẳng lẽ hai cái tiểu thái giám kia cũng bị đánh chết?

Lương Thiệu Ngôn gãi gãi tóc, lệnh thái giám lập tức đuổi qua đó, hỏi thăm rõ ràng tình huống rồi nhanh trở về đáp lời.

Lần này rất mau thái giám đó đã trở về tới, hắn chạy trốn thờ hồng học, sắc mặt đỏ bừng: “Thập lục hoàng tử, cái kia, Đại công chúa nơi đó..... Nơi đó.....”

Lương Thiệu Ngôn nghe hắn nói mà gấp đến độ muốn chết đi luôn, nâng chân hướng tên thái giám đó đá một cái trên người hắn: “Nói nhanh đi, còn lấp bấp cái quái gì thế hả.”

09:25- 04/02/19

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11-2

Edit + Beta: Winnie

Đại thái giám kia thờ dốc một hồi, cuối cùng mới đem lời nói ra, "Thời điểm nô tài đi, đại công chúa đang ở đó dùng bữa, Đặng Trung cùng Vương Sách hai người đứng ở dưới hành lang."

"Tiểu hồ ly đâu?" Lương Thiệu Ngôn nghe hắn nói xong liền muốn đá hắn một cái, nói chuyện lại không nói rõ trọng điểm.

Biểu tình trên mặt thái giám có chút xấu hổ, ánh mắt toát lên vẻ lo sợ bất an, phảng phất như sợ Lương Thiệu Ngôn phát hỏa: "Đại công chúa nói cảm ơn Thập Lục hoàng tử đã đưa cung nữ tới."

"Cái gì?" Lương Thiệu Ngôn thiếu chút nữa dậm mạnh chân: "Ta không đưa nàng ta tới làm cung nữ, nàng làm sao có thể đem người của ta cướp đi như vậy chứ?"

Hắn nói lời này mặt cũng không đỏ chút nào, cũng không nghĩ Châu Châu sao có thể tính là người của hắn.

Lương Thiệu Ngôn đứng ngồi không yên, vô cùng lo lắng, vội chạy đến cung điện của Ngọc Thịnh công chúa, ở cửa cung lại bị ngăn cản. Người cản hắn lại là đại cung nữ tùy thân của Ngọc Thịnh công chúa - Trích Tinh.

"Thập Lục hoàng tử sao lại đến đây rồi?" Trích Tinh cười nhẹ. Tướng mạo nàng ta tuy thanh tú nhưng nhạt nhẽo, thượng trang chỉ đậm quét Nga Mi, môi trang cũng không đỏ. Ngọc Thịnh công chúa không muốn người chung quanh hầu hạ mình toàn mùi phấn son.

"Trích Tinh tỷ tỷ." Lương Thiệu Ngôn ngọt ngào cười, hắn không thể bài trừ sự gấp gáp trên mặt, "Ta có việc tìm Đại hoàng tử, lần trước hồ ly kia không phải mất sao? Ta muốn đi gặp Đại hoàng tử chịu đòn nhận tội."

"Vây... Thập Lục hoàng tử có mang cành mạn gai sao?" Trích Tinh hỏi chỉ nhát cười, thân thể không chút động.

Lương Thiệu Ngôn nói nên lời tình bất biến, trên mặt vẫn còn treo vẻ tươi cười, "Trích Tinh tỷ tỷ, người đừng như vậy mà, cho ta vào đi thôi."

Nói thật, người khiến Lương Thiệu Ngôn sợ hãi cũng không nhiều, nhưng Trích Tinh chính là một trong số đó. Nàng ta là cung nữ tùy thân của Ngọc Thịnh công chúa, khi xuống tay với Lương Thiệu Ngôn cũng không chút nương nhẹ. Cái mông của Lương Thiệu Ngôn đều đã bị Trích Tinh dùng dây mây đánh qua, hắn cũng không biết tìm ai cáo trạng, mẫu hậu cùng phụ hoàng đều sẽ che chở cho Ngọc Thịnh công chúa.

Trích Tinh lắc đầu cười khê: "Công chúa đã phân phó, nếu Thập Lục hoàng tử tới, không thể để người tiến vào."

Trông mặt Lương Thiệu Ngôn như muốn rớt ra, hai bàn tay phía sau thủ thế, thời điểm hắn tới đã cố ý mang theo mười mấy tên thái giám, tuy rằng này mười mấy tên này có khả năng đều không phải đối thủ của Trích Tinh, nhưng ít nhất có thể ngăn Trích Tinh lại. Hắn thủ thế xong, liền hướng tới bên cạnh Trích Tinh vọt vào trong, bọn thái giám được mệnh lệnh vội vàng đi ngăn đón Trích Tinh.

Lương Thiệu Ngôn cúi đầu cong eo hướng Ngọc Thịnh công chúa trong cung điện chạy tới, còn hô to: "Các người ai cản trở được Trích Tinh tỷ tỷ, trở về sẽ có thưởng lớn!"

Nhưng mà hấn mới vọt tới một nửa liền ngừng lại.

Bởi vì trước mặt hấn thấy một đôi giày.

Trên đôi giày kia có thêu Thanh Loan, hạp cung chỉ có trên giày Ngọc Thịnh công chúa mới có thể thêu lên.

Bước chân hấn chậm rãi lui về sau, không lui tới hai bước, đã nghe giọng nói của Ngọc Thịnh công chúa vang lên, "Lương Thiệu Ngôn, ngươi ở làm cái gì?"

Lương Thiệu Ngôn ngẩng đầu cười xấu hổ, vốn định nói chuyện, nhưng hấn lại thấy được đứng ở sau lưng Đại hoàng tử chính là Châu Châu.

Châu Châu nhìn chằm chằm hấn, thấy hấn nhìn qua, cư nhiên còn nấp sau lưng Ngọc Thịnh công chúa mà né tránh.

Lương Thiệu Ngôn tâm tình có chút khó hiểu, hấn chỉ Châu Châu, "Ngươi..... Ngươi trốn cái gì chứ?"

Hấn là vì nha đầu thú vị này mới lại đây, nàng cư nhiên còn trốn tránh hấn?

Ngọc Thịnh công chúa một thân hoa phục đỏ thắm, trên đầu chim bói cá vũ bộ điêu lay động rực rỡ, nơi ẩn đường họa một đóa phù dung khiến cả khuôn mặt đều toát lên vẻ kiều diễm ướt át. Ngọc Thịnh công chúa tuy rằng tính tình có chút khó chịu, nhưng thật ra cũng là một mỹ nhân, bất quá vẻ đẹp của nàng mang theo vài phần anh khí, chẳng cần vẽ hoa điểm, đeo bộ điêu, ánh mắt nàng lại càng giống một người nam nhân, không phải nói mặt mày giống nam nhân, mà là đem lại cho người ta cảm giác giống.

Nàng nhẹ nhàng nhìn Lương Thiệu Ngôn, nâng lên tay vịn bộ điêu trên đầu: "Ngươi không thỉnh an, còn ở trước mặt bôn cung ngươi... ngươi cái gì, Lương Thiệu Ngôn ngươi có phải muốn chết hay không?"

Châu Châu nghe được lời này, nhin không được nén cười.

Lương Thiệu Ngôn nhìn thấy nàng tươi cười, nhưng hấn hiện tại chỉ có thể khổ hê hê thỉnh an Ngọc Thịnh công chúa: "Thiệu Ngôn bái kiến Đại hoàng tử."

Lời vừa dứt hấn liền lập tức nói tiếp: "Đại hoàng tử, đó là người của ta, ngươi không thể đoạt."

Ngọc Thịnh khẽ cười một tiếng, ẩn chứa vài phần châm chọc: "Cái gì, từ lúc nào đã là người của ngươi rồi? Bôn cung hình như chưa từng nghe phụ hoàng nói ban cho ngươi Mị Nô. Nàng ta chắc chắn do ngươi từ nơi khác đoạt lấy, nếu ngươi đã đem nàng đưa đến nơi này của bôn cung, thì đó đã là nhười của bôn cung, vừa đúng lúc bên người bôn cung thiếu một người xướng tiêu khúc dị nha."

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Edit + Beta: Winnie

Lương Thiệu Ngôn chưa từng nghĩ đến chuyện này sẽ xảy ra, hấn trợn mắt há hốc mồm nhìn Ngọc Thịnh công chúa, "Đại hoàng tử, tỷ sao có thể như vậy chứ?"

Khó hiểu, hấn dù sao cũng là đệ đệ của nàng mà, nàng sao lại đoạt mất người của hấn?

Ngọc Thịnh công chúa lạnh lùng nhìn Lương Thiệu Ngôn, môi đỏ hé mở, "Lần trước ngươi một hai phải từ nơi này lấy đi ái sủng của bôn cung, kết quả không đến mấy ngày đã bị ngươi đánh mất, lần này bôn cung cũng từ nơi này lấy đi chút đồ vật, để ngươi có thể ném thù tư vị trước đây của ta."

Lương Thiệu Ngôn nghe hiểu chuyện Ngọc Thịnh công chúa vừa nhắc ý chỉ chuyện về con hồ ly kia, biểu tình lập tức có chút chột dạ, hồ ly đó không phải là Ngọc Thịnh công chúa chủ động đưa cho hấn, mà là hấn nhìn thấy nó đáng yêu, nên đi cầu hoàng hậu, hoàng hậu vì tiểu nhi tử của mình nên mở lời với Ngọc Thịnh công chúa đem hồ ly mượn cho Lương Thiệu Ngôn chơi mấy ngày, nào biết được hồ ly kia lại chạy mất.

"Hồ ly kia chính mình chạy đi, sao lại trách ta?" Lương Thiệu Ngôn nhỏ giọng nói thảm một câu, hấn nhìn đến người đang tránh sau lưng Ngọc Thịnh công chúa. Cũng không biết nha đầu thú vị kia làm ra cái gì, cư nhiên Ngọc Thịnh công chúa không cấm không phạt nàng, còn có bộ dáng giống như che chở. Lương Thiệu Ngôn suy nghĩ hồi lâu, dứt khoát nói: "Đại hoàng tử, ta cũng không gạt tỷ, Mị Nô sau lưng tỷ đích xác không phải người của ta, nhưng nàng là do phụ hoàng tự mình ban cho Lý Bảo Chương làm tức phụ. Hôm qua ta có nói phụ hoàng muốn người, phụ hoàng còn cự tuyệt ta."

"Người của Lý Bảo Chương?" Ngọc Thịnh công chúa không quá kinh ngạc, thậm chí thập phần hào phóng nói, "Vậy bây giờ liền đưa trở về cho Lý Bảo Chương là được rồi."

Xong, không đợi Lương Thiệu Ngôn nói chuyện, Ngọc Thịnh công chúa đã phản phó Trích Tinh tự mình đưa Châu Châu trở về, Lương Thiệu Ngôn tuy rằng có ý nghĩ thăm ngán đón, nhưng khi nhìn thấy Trích Tinh, vẫn là tạm thời nên bỏ đi cái ý niệm này thôi.

Thời điểm Lý Bảo Chương trở về đã là nguyệt lạc tinh trảm, hắc hạ cổ kiêu, đang muốn cùng tiểu thái giám nâng kiệu nói gì đó, đột nhiên phát hiện phòng trong viện phòng đèn đang sáng, hắc sủng sốt, sau đó lập tức đi vào trong viện. Lý Bảo Chương sở hữu đôi chân dài, y phục thái giám tuy rộng thùng thình hiện khó thấy rõ eo, nhưng khi nhìn hắc người ta vẫn dễ dàng cảm thấy hắc eo thon chân dài. Lý Bảo Chương bước nhanh đi, vài bước đã đi tới cửa phòng.

Hắn nhìn chằm chằm ánh sáng lộ ra trong phòng, do dự hồi lâu, mới đẩy cửa ra đi vào, chờ đến khi nhìn thấy Châu Châu ngồi ở trên ghế, chính hắn cũng không phát hiện tâm tình của hắn đã khá hơn nhiều.

Lý Bảo Chương trở tay đem cửa đóng lại, hắc khê nhìn Châu Châu, trên mặt biểu tình không lạnh không nóng.

“Ca ca, ngươi đã trở lại.” Châu Châu đứng lên, nhìn hắc ngọt ngào cười, thoát nhìn thập phần ngoan ngoãn đáng yêu. Lý Bảo Chương híp híp mắt, đôi mắt hẹp dài mắt lộ ra một tia phức tạp: “Ngươi hôm nay đi đâu? Làm sao trở về?”

“Ta..... Ta đi đến chỗ thập lục hoàng tử, lúc trước chính là hắn đã trói ta, ta không muốn qua đó.”

Châu Châu cùng thập lục hoàng tử lại gặp người một ngày, cảm thấy vẫn là Lý Bảo Chương tốt hơn, hơn nữa viện này của hắn chỉ có nàng và Lý Bảo Chương, Lý Bảo Chương thì đêm khuya mới có thể trở về, ban ngày nàng chỉ có một mình, cực kì tự do tự tại, mà lúc ở thập lục hoàng tử, động hay không cũng phải quý.

“Hắn đã từng trói ngươi?” Lý Bảo Chương lặp lại một lần, “Đã vậy làm sao hắn có thể để ngươi trở về?”

Lý Bảo Chương hiện tại trong lòng đã có phán đoán rằng, chẳng lẽ đời trước hoàng tử giết hắn chính là thập lục hoàng tử?

Thập lục hoàng tử từ trước đến nay ương ngạnh, lại cực kì xem thường thái giám, loại sự tình này cũng có thể làm ra, rất đáng nghi.

“Tỷ tỷ cho người đưa ta về.” Châu Châu nhỏ giọng nói.

Lý Bảo Chương nhíu mày, nốt chu sa trên ấn đường dưới ánh nến chiếu rọi điểm lệ như nguyệt quý, “Tỷ tỷ lại là ai?”

Hắn phát hiện một đời này Châu Châu sao lại gặp phải nhiều chuyện như vậy, đời trước nàng tốt xấu cũng là theo hắn mấy năm mới xảy ra vấn đề, mà một đời này nàng mới vừa tiến cung ngày thứ hai liền trêu chọc thập lục hoàng tử Lương Thiệu Ngôn, hiện tại lại mọc ra cái gì tỷ tỷ.

“Hình như là Đại công chúa.”

Châu Châu vừa mới dứt lời, Lý Bảo Chương sắc mặt liền thay đổi, “Cái gì? Ngươi khi nào biết Đại công chúa?” Hắn đi lên trước, trực tiếp bắt được cánh tay Châu Châu, ngữ khí vừa hung vừa gấp, “Ngươi rốt cuộc hôm nay đi làm cái gì rồi?”

Trong cung này còn có ai không biết Ngọc Thịnh công chúa đặc biệt chán ghét Mị Nô, Mị Nô bên cạnh Lương đế đều luôn tìm cách trốn tránh vị công chúa này, nàng cư nhiên còn dám kêu Ngọc Thịnh công chúa là tỷ tỷ?

Nàng có phải bị điên rồi hay không?

“Đau!” Châu Châu lập tức kêu một tiếng, ánh mắt đáng thương giống như động vật nhỏ bị thương, nàng chớp mi, bộ dáng lả chã chực chờ khóc không khỏi làm Lý Bảo Chương cắn môi dưới, lạnh yên buông lỏng cánh tay nàng ra.

19:38 - 22/02/19

- -----

Winnie: dạo này gặp nhiều chuyện buồn ghê đó, nên cũng lười đăng truyện! "[×~×]"

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12-2

Edit + Beta: Winnie

Winnie: tình hình là nguy lắm, nguy lắm rồi!

Cánh tay vừa được trả tự do, Châu Châu liền lập tức rút trở về, thậm chí còn lui về sau vài bước, tựa hồ như sợ Lý Bảo Chương tiếp tục thương tổn nàng. Ánh mắt nàng có chút cảnh giác nhìn Lý Bảo Chương: “Thập lục hoàng tử nói ta đi đến chỗ tỷ tỷ của hần lấy về một tảo tranh, lúc đến ta mới biết được nàng ấy. Nàng còn mời ta ăn bữa tối, lại giúp ta giáo huấn Thập lục hoàng tử, bây giờ ta có thể trở về đây cũng là do tỷ tỷ phái người đưa ta về.”

Lý Bảo Chương nhìn Châu Châu, chỉ cảm thấy lời nói của nàng thật sự không đủ để thuyết phục hần tin hoàn toàn, nhưng nàng hiện tại thực sự đang nguyên vẹn đứng ở trước mặt hần đây. Nhưng Lý Bảo Chương vẫn có cảm giác rằng chính hần quá vô dụng, nếu hần không chỉ đơn giản là một Tổng quản nội thị, tên Thập lục hoàng tử sao còn dám tùy ý đoạt người của hần về?

Có lẽ là do biểu tình Lý Bảo Chương thể hiện ra quá mức hung ác nham hiểm, Châu Châu có chút bất an lên nhìn Lý Bảo Chương, cuối cùng vẫn là Lý Bảo Chương tự mình điều chỉnh hòa hoãn biểu tình: “Được rồi, giờ ta đi nấu nước, người chuẩn bị tắm gọi đi.”

“Ta đã nấu xong rồi.” Châu Châu vội vàng nói.

Lý Bảo Chương vốn đã xoay người chuẩn bị đi, nghe vậy lại quay đầu nhìn Châu Châu. Châu Châu nhìn hần cười một cái: “Người cũng đã vất vả hần một ngày, người đi tắm gọi trước đi.”

Nguyên nhân Châu Châu không đi tắm gọi trước là bởi vì nàng sẽ không mặc được quần áo của cung nữ, cho nên nàng đành đi nấu nước trước đã.

Lý Bảo Chương hít một hơi thật sâu liếc nhìn Châu Châu một cái: “Sau này không cần người nấu.”

Nàng nấu nước, lỡ may lại làm phỏng chính mình không phải là đang rước thêm phiền toái cho hần à.

Đôi trước Lý Bảo Chương không phải Tổng quản nội thị giam, chỉ là một tiểu thái giám may mắn cứu được Hoàng Thượng, cho nên ngược lại so một đời này nhẹ nhàng rất nhiều, hần sớm có thể trở về nghỉ ngơi, cho nên lúc đó hần thật sự không muốn Châu Châu làm một chút chuyện nhỏ nào, đừng nói chuyện nấu nước này. Thời điểm hần ngồi ở thau tắm, tâm tình bỗng có chút phức tạp, đôi trước hần đối với Châu Châu nàng là muôn sủng vạn sủng, tuy rằng hần so ra có kém những hoàng tử có quyền thế, nhưng hần đã đem trọn trái tim mình cho Châu Châu, nhưng đổi lại là gì? Thứ nàng muốn lại là mạng của hần,, mà một đời này, hần đối với nàng xấu như vậy, nàng ngược lại còn tới hầu hạ hần?

Chẳng lẽ lại là loại người trời sinh chịu ngược*?

(Winnie:* chỗ đùa bạn dịch đề là dễ tiện nhưng có vẻ hơi quá*)

Trong lúc Lý Bảo Chương ngồi ở thùng tắm miên man suy nghĩ, hần lại nghe đến bên ngoài vang lên tiếng Châu Châu thét chói tai, ngăn ngăn chỉ một tiếng, phảng phất vừa thét một nửa, đột nhiên bị người ta bịt kín miệng, Lý Bảo Chương sắc mặt biến đổi, vội vàng đứng dậy cầm lấy một chiếc khăn lông ngay bên cạnh vẩy quanh nửa thân dưới, liền ra khỏi thùng tắm vội vàng đi ra ngoài cửa.

“Xảy ra chuyện gì? Há?”

Lý Bảo Chương đến giày cũng chưa mang, một tay bắt lấy khăn lông, một tay mở cửa, một bên kêu lớn, nôn nóng đến độ biểu tình trên mặt cũng khác thường.

Mãi đến lúc hần nhìn thấy Châu Châu, biểu tình liền có vẻ cứng lại. Châu Châu đứng ở trong viện ngay trên bàn, che miệng như sợ hãi quá độ nhìn con hồ ly màu trắng ngay dưới bàn.

Nàng nghe được Lý Bảo Chương bên kia có động tĩnh, tự nhiên quay đầu tới xem, kết quả vừa thấy ngây ngẩn cả người. Đôi mắt màu lục thong thả chớp chớp, ở dưới ánh trăng, làn da Châu Châu trắng đến độ giống như có thể phát quang.

Lý Bảo Chương nhìn chằm chằm hồ ly, nghe nói Thập lục hoàng tử đã làm mất một con hồ ly, hần là con này rồi, không biết nó vì cái gì lại tìm tới được nơi này, quan sát kỹ thì thấy màu lông nó có chút dơ, bụng lép xẹp, chỉ sợ này hai ngày cũng chưa tìm được đồ ăn.

Lý Bảo Chương suy nghĩ một hồi, xoay người đi vào phòng ngủ, hần có thói quen chuẩn bị trong phòng ngủ một chút điểm tâm, kỳ thật là vì Châu Châu mà chuẩn bị.

Châu Châu thích ăn đồ ngọt, đặc biệt thích ăn các món điểm tâm ngự trù trong cung làm, Lý Bảo Chương luôn nghĩ cách làm cho nàng lòng, rồi mới đặt ở phòng ngủ, chờ nàng đói bụng liền có thể trực tiếp lấy tới ăn.

Dần dà liền dưỡng thành thói quen, một đời này cũng không có chút thay đổi.

Hần cầm điểm tâm tới, đầu tiên là phát ra âm thanh khiến cho hồ ly kia chú ý, lại làm trò trước mặt đem nó chính bao điểm tâm hướng ra ngoài sân chuẩn bị vứt đi, quả nhiên hồ ly kua lập tức hướng tới chỗ điểm tâm chạy qua đó.

Hồ ly bị dẫn đi, Lý Bảo Chương mới nhìn Châu Châu hãy còn đứng ở trên bàn: “Xuống dưới đi.”

Châu Châu nắm tay buông xuống, a một tiếng, nàng vẫn là có chút bất an mà nhìn về phía hồ ly. Nó đang cắn xé kia bao điểm tâm, thoạt nhìn cực kỳ hung hãn.

“Mau xuống dưới, đợi lát nữa nói không chừng nó còn trở về.” Lý Bảo Chương thấy Châu Châu chậm chạp bắt động, liền thúc giục.

Châu Châu nghe xong lời này, vội vàng muốn từ trên bàn xuống dưới, nhưng chẳng biết nàng là quá sốt ruột hay bị cái gì, chân trượt một cái cứ nhiên sắp từ trên bàn té xuống. Lý Bảo Chương nhìn thấy một màn này, mắt hơi hơi tròn to, bước nhanh vọt qua đi, vươn tay tiếp Châu Châu.

“Phanh ——”

Châu Châu đề Lý Bảo Chương ở dưới thân, thật ra nàng không phải rất đau, chỉ là người bị nàng đè ở phía dưới - Lý Bảo Chương sắc mặt có chút thay đổi.

“Người có khỏe không?” Châu Châu về mặt ngập nỗi xin lỗi mà nhìn Lý Bảo Chương.

Lý Bảo Chương nhắm mắt, Châu Châu tuy rằng thoát nhìn có vẻ gầy, nhưng thịt lại thật sự chắc. Hắn không những không tiếp được người, còn bị Châu Châu đè lên.... eo hắn .....

“Người nhanh đứng lên!” lời nói của Lý Bảo Chương cơ hồ như đang rít từ kẽ răng truyền tới.

Châu Châu nghe vậy vội vàng đứng lên, chỉ là lúc nàng đứng lên quần áo vô tình dính với chiếc khăn lông của Lý Bảo Chương rồi, thế là nàng vừa đứng lên, Lý Bảo Chương liền cảm thấy toàn thân bị gió thổi lạnh ngắt.

Châu Châu nhìn xuống y phục nàng rồi nhìn đến chiếc khăn lông đang nằm chơ chọi trên mặt đất, xong lại nhìn nhìn Lý Bảo Chương còn nằm trên đất chưa đứng lên. Nàng yên lặng nâng lên tay bưng kín miệng, đem tiếng thét chói tai gấp rút nuốt trở về.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Eo đau

Edit + Beta: Winnie~ Vuning

Mặt Trời dần nhô cao ánh sáng từ từ bao phủ khắp mọi phương, Hoàng Thượng lúc này đang bận lâm triều, những thái giám hầu hạ hắn trong cung cũng nhàn nhả xuống dưới, mỗi người một câu chuyện mà nói chuyện.

Mấy cái tiểu thái giám trò chuyện một hồi liền nói tới trên người Lý Bảo Chương, bởi vì Lý Bảo Chương hôm nay không tới.

"Các người không biết đâu, hôm qua Lý công công đem eo lưng hỏng rồi." Tổng Đức Hải nói xong liền cười xấu xa, đôi mắt tất cả mọi người ra vẻ trong lòng biết rõ ràng.

"Này ai không biết? Hoàng Thượng hôm nay cười rất lâu. Bất quá, Lý công công cũng giống chúng ta không phải đều cái kia bị "rót" sao, như thế nào còn có thể bị thương đến eo?" Một tiểu thái giám hỏi.

Tổng Đức Hải lắc đầu, đem về mặt "Người chính là đồ nhà quê" nhìn tiểu thái giám, hắn quay trái quay phải nhìn nhìn, thấy không có ai, mới cúi đầu hạ giọng nói: "Người không hiểu đâu, thái giám như chúng ta ấy mà, cũng có biện pháp của thái giám, bằng không những vị lão thái giám kia sao lại một đám đều phải thành thân cưới vợ?" Hắn giờ tay ra khỏi tay áo rộng, quơ quơ: "Không có bảo bối kia, còn có tay nha."

Một thái giám nói: "Tổng Đức Hải, người thật là..."

Một thái giám khác cũng lập tức nói: "Không đúng, dùng tay cũng không nhất định sẽ thương đến eo."

Tổng Đức Hải hơi hơi mỉm cười, trong mắt lộ ra tia thần bí: "Các người đúng là, chỉ dùng tay sao mà đủ, lấy tay thay thế bảo bối kia, lại vì chân thật, đương nhiên còn muốn dùng eo cùng nhau động đó. Theo ta cảm thấy, có thể là Lý công công đem Mị Nô kia mặt trên, cho nên mới đem eo Lý công công động hỏng luôn rồi." Hắn nói tới đây, nhìn không được cười thành tiếng: "Các người không biết, thời điểm đem qua lúc ta đi ngang, Lý công công nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, Mị Nô kia vẫn luôn miệng nói thực xin lỗi, việc này ngoài nàng ta còn có thể là do ai đem eo Lý công công lưng hỏng chứ."

Sau mấy phen thảo luận, mấy tên tiểu thái giám đều cảm thấy kỳ quái, bọn họ cảm thấy chính mình như mới phá án xong, đồng thời đối với Lý Bảo Chương ở loại tình thần này thập phần khâm phục, khâm phục là khâm phục, nhưng so với tức phụ, bọn họ vẫn là lựa chọn eo.

Lý Bảo Chương chính là dạng mà người ta hay nói chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu, bọn họ vẫn nên kiếm ít tiền về nhà làm ruộng vẫn hơn.

Bị người thảo luận - Lý Bảo Chương lúc này đang nằm ở trên giường, hắn sai Tổng Đức Hải cầm đến thuốc dán, vừa dán ở trên eo, thuốc dán kia có hương vị thập phần khó nghe, giống hệt như là nước cống rãnh vậy. Châu Châu tuy tự nguyện ngồi cạnh bên Lý Bảo Chương, nhưng nàng cũng nhìn

không được mà bóp mũi, cả khuôn mặt toát lên vẻ khổ không thể tả.

Lý Bảo Chương sắc mặt cũng rất khó coi, hần trừng mắt nhìn nóc giường, một lát sau, lại xoay đầu nhìn chăm chăm Châu Châu, ánh mắt hần làm cho người ta sợ hãi, phảng phất như muốn đem Châu Châu ăn tươi nuốt sống. Châu Châu nhìn thấy, sợ tới mức co rụt lại, ừm khua nói: "Ta thật sự không phải cố ý đâu."

Nàng thực sự không nặng, sao biết được sẽ đem eo hần eo đựng đến bị thương?

Khẳng định chính là do chính thân thể hần bị hư rồi.

"Từ ngày người vào cung, ta một ngày an lành cũng không có." Lý Bảo Chương oán hận nói, hiện tại vết thương trên mặt thương hần còn chưa có khỏi hẳn, eo lại bị thương, chẳng lẽ Châu Châu thật đúng là khắc tinh của hần sao?

Không bằng bây giờ hần liền đem nàng giết luôn đi?

Châu Châu không biết Lý Bảo Chương có những suy nghĩ kia trong lòng, nàng mày ử mặt ề: "Là hồ ly kia sai, nếu nó không làm ta sợ, ta cũng sẽ không leo lên bàn."

Nàng nói xong lại nhìn Lý Bảo Chương: "Ta nhận lỗi, giờ người muốn ta làm gì ta liền làm vậy cho người, được không?"

Lý Bảo Chương híp híp mắt, bởi vì thuốc dán kia, hiện tại trên người thối hoắc, Châu Châu tuy rằng ngồi ở bên cạnh hần, nhưng đầu nàng cũng cố gắng ít quay sang phía hần, hơn phân nửa chắc là chán ghét được vị trên người hần mà.

"Vậy người tới nằm bên cạnh ta đi." Lý Bảo Chương cắn môi dưới, môi hồng răng trắng, trên mặt lộ ra một nụ cười cực kỳ ấu trĩ. Nếu nàng không phải do chán ghét hương vị trên người mình, vậy thì cứ để nàng nằm bên cạnh, chỉ đơn giản như vậy, là có thể chinh nàng.

Châu Châu nghe yêu cầu này, quả nhiên thực không vui, cả khuôn mặt đều mau nhăn nhó biểu đạt sự cự tuyệt.

"Có thể đổi cái khác không?"

Lý Bảo Chương cực kì nghiêm túc nhìn nàng: "Người nói thử xem?"

"Chính là vạn nhất ta nằm người bên cạnh, đựng đến người, ngược lại hại đến vết thương trên eo người nặng hơn thì phải làm sao?" Châu Châu còn muốn giãy giụa thay đổi một chút, nhưng Lý Bảo Chương một chút cũng không cho nàng hy vọng, hần lạnh lùng cười: "Lại không phải đề ở trên người ta, sao sẽ đựng đến eo ta, mau lên đây."

Châu Châu đành phải thôi, nàng chậm chạp cởi giày, chậm chạp bò lên trên giường, lúc chuẩn bị muốn nằm xuống, nàng rất mau bị huân hương gần như làm ngất đi rồi. Lý Bảo Chương tỏ ra vui sướng khi người gặp họa mà cười thành tiếng: "Còn không mau nằm xuống đi, người không phải nói là nhận lỗi với ta sao? Không phải nói ta kêu làm gì sẽ làm đó sao?"

Châu Châu nghiêng đầu liếc hần một cái, ánh mắt thập phần u oán, nhưng cũng chỉ có thể chậm rãi nằm xuống, mới vừa nằm xuống nàng liền nhịn không được bịt mũi lại.

Quả thực hôi đến không thể hô hấp!

Lý Bảo Chương thấy Châu Châu bóp mũi, lập tức vươn tay sang kéo tay nàng: "Không cần như vậy."

Nhưng khi hần kéo xuống, vừa buông tay Châu Châu ra, nàng liền rất nhanh lại nâng tay bịt lấy cái mũi, vài lần như vậy, Lý Bảo Chương dứt khoát đuổi tay đem tay Châu Châu nắm chặt trong lòng bàn tay không buông.

"Lý công công, tiểu nhân cho tới đưa cơm cho ngài."

Bên ngoài truyền đến giọng nói của Tổng Đức Hải, hần không đợi Lý Bảo Chương nói chuyện, liền chính mình đẩy cửa, cửa mở, Tổng Đức Hải liền nhìn thấy Lý Bảo Chương cùng Châu Châu nằm song song nhau, mà Lý công công mặt này lúc nào cũng lạnh như băng của bọn họ lúc này lại đem tay tiểu nữ nhân chặt chẽ nắm ở lòng bàn tay, trên mặt còn mang theo một tia cười có phần hơi cổ quái.

Tổng Đức Hải bỗng chốc cảm thấy càng thêm khâm phục, Lý công công thật là chết dưới hoa mẫu đơn thành quý cũng phong lưu, đều đã thương đến eo còn muốn làm lung tung, thật là hạc trong bầy gà, khó trách có thể tuổi trẻ như vậy đã lên làm thái giám tổng quản nội thị giám.

Lý Bảo Chương thấy kia Tổng Đức Hải cư nhiên cửa cũng không gõ liền vào tới, đang muốn phát hỏa, Châu Châu vội vàng cất tiếng. Cùng Lý Bảo Chương bất đồng, nàng thật mau bị nghẹn đã chết, nhìn thấy Tổng Đức Hải tới, vui vẻ đến không chịu được: "Tổng công công, có cái gì ăn vậy?"

Nàng vừa nói vừa muốn lướt qua Lý Bảo Chương xuống giường, nhưng Lý Bảo Chương còn nắm chặt tay nàng, Châu Châu rử mắt nhìn Lý Bảo Chương, trong ánh mắt mang theo một phen khẩn cầu. Nàng là thật sự chịu không nổi hương vị trên người Lý Bảo Chương mà.

Nhưng một màn này dừng ở trước mắt Tổng Đức Hải, lại chính là Châu Châu liếc mắt đưa tình cùng Lý Bảo Chương, còn Lý Bảo Chương lại là lưu luyến không rời mà nắm tay Châu Châu.

Chắc chắc chắc, thật là một đôi nam nữ ngược cẩu.

Tổng Đức Hải tự đáy lòng nghĩ.

Lý Bảo Chương nhíu mi, vẫn là buông lỏng ra tay Châu Châu, Châu Châu vừa được tự do, sức chạy trốn so hồ ly hôm qua còn nhanh hơn, nàng vội vàng chạy đến trước Tổng Đức Hải, cười với hắn ta.

Tổng Đức Hải tuy rằng đã gặp qua Châu Châu, nhưng thấy nàng tươi cười, vẫn là nhìn không được ngay đại. Lý Bảo Chương quay đầu, liền nghiêng đầu nhìn sự tình bên kia, nhìn thấy Tổng Đức Hải nhìn Châu Châu đến phát ngốc, nặng nề ho khan một tiếng, một đợt ho khan lại động eo, đau đến nổi sắc mặt hắn trắng nhợt.

Tổng Đức Hải bị tiếng ho khan làm bừng tỉnh, vội vàng cúi đầu: "Hôm nay vì Lý công công bị thương đến eo, ta cố ý mang thêm theo hai chén canh lại đây, Châu Châu cô nương đợi lát nữa cũng có thể uống chung."

Châu Châu hoan hô một tiếng, nàng đặc biệt thích ăn canh. Nàng tiếp nhận hộp đồ ăn, mở ra vừa thấy, lại phát hiện Tổng Đức Hải mang canh đến là canh xương hầm Côn bố, nàng không thích uống canh có Côn bố chút nào.

Nàng cơ hồ không có do dự: "Ca ca, này canh đều cho người uống đó, ta không uống."

Tổng Đức Hải ở bên cạnh nghe được, nhìn không được nhìn chăm chăm Châu Châu. Không nghĩ tới vị Châu Châu cô nương này đối Lý Bảo Chương vẫn là một mảnh trung tâm, canh tốt như vậy lại không để chính mình, muốn để lại cho Lý Bảo Chương uống.

Lý Bảo Chương nghe Châu Châu không uống, liền trong lòng mình bạch đó là loại canh gì, Châu Châu chỉ duy có một loại canh không bao giờ uống, cho nên hắn cũng không có cự tuyệt.

"Người mang lại đây cho ta, ta chính mình uống không được." Hắn nói với đối Châu Châu, nói xong lời này, lại quay sang nói với Tổng Đức Hải: "Người còn không trở về phía trước hầu hạ, còn ngốc ngốc tại nơi này làm cái gì?"

"A, nô tài lập tức đi." Tổng Đức Hải vội vàng lưu, bất quá lúc hắn đi khỏi liền đem một mạch sự tình vừa chứng kiến nói cho mấy tiểu thái giám nghe, mấy cái thái giám kia lại trộm nói ra ngoài, một truyền mười truyền trăm, cuối cùng bọn thái giám đều ngầm kêu Lý Bảo Chương là mẫu đơn thái giám.

Vị thái giám đầu tiên chết dưới hoa mẫu đơn, thật là một chuyện hết sức ly kỳ. Nếu có một quyển sách sử chuyên dùng để viết về thái giám, vị thái giám mẫu đơn Lý Bảo Chương này chắc chắn sẽ nổi danh khắp phương.

.....

Châu Châu đem canh thật cẩn thận mà mang đến trước mặt Lý Bảo Chương, nhưng nàng phát hiện cũng không tốt lắm, Lý Bảo Chương đành nằm, như thế nào uống được? Nếu lấy cái muỗng dứt, canh kia nhất định sẽ đổ lên quần áo hắn.

"Như thế nào mới uống được đây?" Châu Châu có chút khó xử.

Lý Bảo Chương nhìn nàng, biểu tình bình tĩnh: "Người nói như thế nào uống sao?"

Châu Châu nghĩ nghĩ, biểu tình càng trở nên khó khăn, nàng không phải rất muốn chạm vào canh này, nhưng là Lý Bảo Chương muốn uống, eo hắn eo là do nàng làm đau, nàng hắn là nên phụ trách một chút mới đúng nhỉ.

Nghĩ đến đây, Châu Châu hoàn toàn thông suốt, nàng giữa đầu uống một hớp lớn, sau đó liền ở ngay môi Lý Bảo Chương ép xuống.

Đôi mắt Lý Bảo Chương lập tức vì kinh ngạc mà trừng lớn.

19:20 - 07/03/19

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Cuối cùng cũng viết xong một chương nữa ~.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ta đã thấy hết rồi

Edit + Beta: Vuming

Nếu như kẻ thù của người lại muốn trở nên thân thuộc với người, người sẽ làm như thế nào?

Lý Bảo Chương chỉ sững sờ trong khoảng thời gian một cái chớp mắt, liền quay mặt sang bên trốn đi, nhưng bởi vì trốn đến quá nhanh, lại đụng mạnh vào eo, đau đến độ mặt của Lý Bảo Chương trở nên vặn vẹo. Nốt ruồi chu sa đỏ phảng phất như nổi lên nhăn nhó, tựa như nhụy đóa hoa hồng, được tầng tầng lớp lớp cánh hoa bao bọc.

“Người! Người rốt cuộc muốn làm gì?” Lý Bảo Chương vắt vẻo ho nhẹ quá một hơi, hắt tròng anha mắt mắt lạnh lẽo nhìn về phía Châu Châu, nhưng lại phát hiện Châu Châu đang phòng mã, siêu giống sóc chuột, cặp mắt màu lục mang màu u buồn mờ lớn, tròn xoe, lại mang theo vài phần vô tội.

Lý Bảo Chương vốn dĩ đang muốn phát chột tất lửa, phảng phất như có người đem nước mát đến, từ da thịt đến tận xương tủy nhanh chóng đem lửa giận của hắn triệt để dập tắt.

Lớn lên đáng yêu cho nên có thể muốn làm gì thì làm sao?

Lớn lên đáng yêu cho nên làm chuyện ngu xuẩn đều sẽ không bị ai mắng sao?

Lý Bảo Chương hiện tại cảm thấy những lời này có chút là đúng.

Châu Châu không hiểu Lý Bảo Chương đang suy nghĩ cái gì, nàng chỉ chỉ miệng mình, lúc này trong miệng nàng vẫn còn chứa cái thứ canh kia. Lý Bảo Chương đem ánh mắt cổ quái nhìn nàng, gương mặt thập phần lãnh đạm nói: “Ta không cần như vậy.”

Hắn biểu tình lạnh lùng, ngữ khí lãnh đạm, nhưng lỗ tai lại thoáng đỏ như trộm đang tô điểm cho gương mặt hắn.

Châu Châu nghe được Lý Bảo Chương nói như vậy, chỉ có thể gian nan đem trong miệng canh nuốt đi xuống, nàng thật sự là không thích hương vị Côn bố chút nào, uống xong nàng liền nhíu mày.

“Vậy người muốn như thế nào đây?” Châu Châu cau mày hỏi.

“Người lấy miếng vải lót ở dưới cằm ta, sua đó lấy miếng mớm là được.” Ngay từ đầu ý của Lý Bảo Chương chính là cái này, hắn nào biết cái đồ ngốc này cư nhiên nghĩ rằng là khẩu đối khẩu. Hắn mới thèm cùng nàng khẩu đối khẩu.

Nữ nhân không biết xấu hổ!

Lý Bảo Chương quan sát Châu Châu ánh mắt nhiều thêm vài phần suy đoán.

Nàng có phải thấy mình này một đời này đối với nàng không thể tốt, nên lại tới nịnh bợ mình? Nàng ta vẫn là nhân lúc còn sớm chết tâm đi, hắn tuyệt đối tuyệt đối sẽ không bao giờ tha thứ nàng, cũng sẽ không đối tốt với nàng.

(Mình: còn là tuyệt đối×3 cơ đấy)

Sau hồi lâu miên man suy nghĩ Lý Bảo Chương đã bị dứt uống xong canh, Châu Châu bị ánh mắt hắn nhìn đến độ có chút không được tự nhiên, nàng cảm thấy ánh mắt Lý Bảo Chương có điểm kỳ quái, chẳng lẽ eo bị thương nên đầu óc cũng hư theo sao? Nàng vẫn là hy vọng Lý Bảo Chương không nên biến thành tên ngốc nha.

Hai người, một người nằm ở trên giường nằm, một người ngồi ở mép giường. Buổi chiều này thời gian có vẻ trôi khá chậm, Châu Châu chống đầu ngủ gục ngủ gục, Lý Bảo Chương nằm ở trên giường ngủ không được, hắn đã thật lâu rồi chưa từng có thời gian nhân nhả ở giờ ngọ như thế này.

Hắn liếc người đang ngồi ngủ - Châu Châu, nàng hôm nay đầu tóc là tự vấn ra, toàn bộ tóc đẹp được nàng tết thành từng bím tóc dài, nàng cũng rất ái mộ, còn ở bên viền cài một đóa hoàng hoa nhỏ nhắn.

Châu Châu không có trang sức, đóa tiểu hoa này là nàng ở trong sân chỗ góc tường hái xuống.

Đời trước, Lý Bảo Chương đem gần như toàn bộ tiền bạc của bản thân hàng tháng cho Châu Châu mua trang sức, phần nhỏ dư lại hắn đều sẽ tiết kiệm, hắn cảm thấy về sau chờ khi hắn tuổi tác lớn, được thả ra khỏi cung, hắn có thể dựa số bạc này mau cái cửa hàng, vậy thì cũng có thể nuôi sống Châu Châu.

Hiện tại lại nghĩ đến, Châu Châu vứt bỏ hắn cũng là có nguyên nhân, trên đời này có ai là không ham mê vinh hoa phú quý? Những điều gần có thể cho Châu Châu quá hữu hạn, mà những vị hoàng tử kia, tùy tùy tiện tiện liền có thể lấy ra mấy chục cái rương trang sức xinh đẹp cho nàng.

Châu Châu khẽ nghiêng đầu, bởi vì tay không chống đỡ được sức nặng đầu, gật một cái rồi bâng hoàng tỉnh giấc. Nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, đối với ánh mắt kì lạ của Lý Bảo Chương, nàng thông thả chớp mắt, lộ ra một nụ cười.

Lý Bảo Chương sững sờ, liền lập tức chuyển hướng nhìn.

Nhưng không bao lâu, hắn lại đem Châu Châu đang chuẩn bị ngủ đánh thức.

Lý Bảo Chương ánh mắt có chút lập loè, gương mặt ửng đỏ, hắn nâng tay đặt ở bên môi, nặng nề mà ho một tiếng, “Châu Châu!”

Châu Châu đột nhiên mở mắt ra, ý thức còn chưa thanh tỉnh, nhưng đã cất lên lời nói: “Làm sao vậy?”

Lý Bảo Chương liếc nhìn nàng một cái, điều chỉnh tâm trạng, hần nhấp môi dưới, cau mày, bộ dáng tựa hồ thập phần thống khổ rồi rầm. Cái dạng này của hần lọt vào tầm mắt Châu Châu, Châu Châu cho rằng eo hần lại đau, vội vàng hỏi: “Eo ngươi có phải lại đau? Cái kia được còn một chút, muốn bôi không?”

“Không.....” Lý Bảo Chương nhắm mắt.

“Ngươi muốn làm gì vậy?” Châu Châu khó hiểu mà nhìn hần.

“Ta muốn thay quần áo.” Lý Bảo Chương gian nan nói ra, mặt đã hoàn toàn đỏ lên. Mà người ngồi ở mép giường - Châu Châu đầu tiên là chớp hạ mắt, theo sau là quay mặt đi, nàng rừ mắt xuống: “Muốn thay quần áo như thế nào?”

Lý Bảo Chương bị thương, không có cách nào tự mình xuống giường.

“Ngươi đỡ ta xuống giường.” Lý Bảo Chương nói.

“Ngươi cho là ngươi có thể tự mình đứng thay sao? Có thể té ngã không?” Châu Châu suy nghĩ một lúc: “Nếu không thì cứ ở trên giường trực tiếp thay đi?”

Nàng lại nghĩ nghĩ, quyết định nói thêm một câu: “Dù sao thì ta đêm qua cũng thấy hết rồi.”

Lý Bảo Chương lập tức mặt từ hồng biến thành đen, hần cắn tức nhìn Châu Châu.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Nghẹn khuất nam chính của ta rồi.

15:29 - 15/03/19

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ngát

Edit + Beta: Vuming

Rốt cuộc, cuối cùng Lý Bảo Chương vẫn phải gắng gượng, cầm chiếc gậy gộc chống thân thể như sắp đổ của bản thân đi đến nhà xí, chỉ là lúc trở về, sắc mặt càng thêm khó coi. Hần nằm hồi lâu trên giường khi, coi Châu Châu như không khí vô hình.

Châu Châu thấy Lý Bảo Chương không thèm nhìn đến mình, duỗi tay nhẹ nhàng chạm đến cánh tay của Lý Bảo Chương đang đặt xuôi bên người. Tay Lý Bảo Chương phi thường thon dài, móng tay gọn gàng sạch sẽ, màu sắc bóng loáng mượt mà, nhìn vào đó làm người ta tưởng chừng như đôi tay ấy có thể biến ra từng viên trân châu. Lý Bảo Chương hạ mi, nhanh chóng rút tay, giống như hành động của Châu Châu là mãnh thú đe dọa.

“Ngươi tức giận à?” Châu Châu khó hiểu hỏi. “Nhưng ta cũng cho ngươi xem, ta không chiếm tiện nghi của ngươi mà.”

Nàng suy nghĩ rất lâu, cảm thấy chắc là Lý Bảo Chương khó ở là do nàng đã xem hết thân thể hần.

Hần vì lý do do gì mà để ý đến thân thể của hần như vậy chứ? Châu Châu tuy rằng biết thái giám là nam nhân đã bị thiến đi, nhưng nàng cũng chưa từng xem qua thân thể của nam nhân khác, càng không thể biết thân thể thái giám là bộ dạng gì, tuy rằng đêm qua nàng không cẩn thận nhìn thấy hết của Lý Bảo Chương, nhưng nàng cũng không có phát hiện Lý Bảo Chương là thái giám giả.

Lý Bảo Chương nghe Châu Châu nói, tức giận đến mức một câu cũng không thốt nên lời. Hần là một thiếu niên chính trực, một trương môi hồng răng trắng mặt lúc này dần dần đỏ lên, tựa như xuân ý tràn đầy bị nhiễm hồng hoa. Châu Châu nhìn Lý Bảo Chương cười vô tội: “Cùng lắm thì ta nhận lỗi với ngươi, nếu không nữa thì, ngươi muốn nhìn nơi nào của ta, ta đều cho ngươi xem, ngươi đừng nóng giận nữa.”

“Ai..... Ai..... Muốn xem ngươi! Ngươi, cái đồ không biết xấu hổ!” Lý Bảo Chương tức giận nói lắp: “Ta đây mới không nghĩ xem ngươi! Ngươi cho rằng ngươi là ai?”

Châu Châu thấy hần đột nhiên kích động, sợ hần lại đụng đến eo, vội vàng nói: “Ngươi đừng nóng giận, ta không cho ngươi xem, không cho ngươi xem! Ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi xem!”

Lý Bảo Chương nghe vậy càng tức giận: “Người có ý tứ gì? Người muốn cho ai xem? Người không cho ta xem là muốn để cho người nào xem?”

Lúc này Châu Châu là thật ngây ngẩn cả người, nàng nói cho Lý Bảo Chương xem người nàng, Lý Bảo Chương tức giận, nàng nói không cho Lý Bảo Chương xem nữa, Lý Bảo Chương càng thêm tức giận, nhìn hấn bây giờ giống như đang muốn từ trên giường nhảy dựng lên đánh nàng một trận

Châu Châu bắt đầu dĩ thời dài, “Thôi bỏ đi, chỉ cần người dưỡng thương thật tốt, lúc đó người muốn nhìn liễn cho người nhìn, không muốn thì không nhìn, được chưa?”

Lý Bảo Chương oán hận trừng mắt nhìn Châu Châu một cái, liễn xoay mặt đi.

Châu Châu cảm thấy nàng vẫn nên thông cảm cho Lý Bảo Chương, dù sao thì hấn Lý Bảo Chương đã là một thái giám, giờ lại còn bị thương, vết thương này cũng là do nàng hấn mới phải chịu, hấn là phải nên nhường hấn, quan tâm hấn mới đúng nhỉ.

Đang lúc Châu Châu suy nghĩ xem nên đối đãi với Lý Bảo Chương như thế nào, bên ngoài có tiếng ồn ào nổi lên. Ánh mắt Lý Bảo Chương có chút biến đổi, nhưng rất nhanh đã trở về như cũ. Châu Châu lúc này vẫn chưa kịp phản ứng, Lý Bảo Chương đã nói: “Thập lục hoàng tử tới, người muốn đi ra ngoài nhìn xem không?”

Khi hấn nói lời này lại gắt gao nhìn chăm chăm Châu Châu, ánh mắt hấn làm Châu Châu thấy hoảng sợ. Lý Bảo Chương chăm chú nhìn, nơi đáy mắt hiện ra vài phần hung ác nham hiểm.

Thanh âm bên ngoài càng lúc càng lớn, lớn đến mức Châu Châu ngồi trong gian phòng đã nghe được tiếng Lương Thiệu Ngôn ngoài kia. Nàng ngó đầu nhìn ra bên ngoài, xong quay lại nhìn Lý Bảo Chương: “Ta đi ra ngoài một chút.” Nàng nói lời này biểu tình có chút thật cẩn thận.

Lý Bảo Chương cong môi, bộ dáng hấn bây giờ chính là kiểu ngoài cười trong không cười, cực kì bức người.

Châu Châu đứng lên, có chút bất an nhìn Lý Bảo Chương: “Ta sẽ về nhanh lắm.”

Nàng chỉ ra ngoài một lúc, hấn hấn sẽ không sao đâu nhỉ? Châu Châu hiện tại cảm thấy Lý Bảo Chương giống như tiểu hài tử, có chút ấu trĩ, cũng có chút dính người.....

Châu Châu xoay người bước về phía cửa phòng, đi ra khỏi cửa phòng, nàng liền lập tức đem cửa phòng đóng lại.

Trong viện quả nhiên người người đứng đầy, trong đó người được vây quanh chính là Thập lục hoàng tử Lương Thiệu Ngôn. Lương Thiệu Ngôn hôm nay trong tay cầm một chiếc quạt xếp, hấn nhìn thấy Châu Châu, liền cười tủm tỉm, lắc lắc cây quạt cầm trong tay: “Tiểu hồ ly, đi thôi, cùng ta đi ra ngoài chơi đi.” Hấn nói xong lời này, chợt dừng lại: “Tóc người.....”

Hấn ngừng đầu nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Châu Châu, cuối cùng tầm mắt lại về tới trên tóc nàng.

Lương Thiệu Ngôn bước nhanh lên trước, để sát vào đầu nhìn kỹ đoá hoa đại nhỏ màu trắng được Châu Châu cài lên tóc, liền cười ra tiếng: “Người mang đây là cái gì? Bên mỹ nhân đều mang mẫu đơn, thược dược, chính là mấy loại hoa ung dung quý phái, mà người sao lại mang cái loại hoa đại như vậy?” Hấn nói xong liền duỗi tay đem đoá hoa nhỏ tùy tiện ném xuống đất: “Hoa này quá bình thường, không cần cũng được. Ta đưa người đi tìm trang sức, chỗ mẫu hậu ta khẳng định có rất nhiều chiếc người không dùng, ta đem cho người.”

Châu Châu hạ tầm mắt nhìn hoa bị Lương Thiệu Ngôn tùy tay vứt trên mặt đất, nàng cắn môi: “Ta không cần đồ vật của người.”

Lương Thiệu Ngôn khẽ làm ra động tác xòe, hấn chớp chớp mắt, lại duỗi tay ra ngoáy ngoáy lỗ tai, tựa như có chút hoài nghi thỉnh lục bản thân: “Người vừa nói cái gì?”

“Ta nói ta không cần đồ vật người cho, còn có, ta hôm qua đã thấy hồ ly của người, nó chạy đến trong viện này, nếu người muốn tìm đến nó, phòng chừng dọc theo cái sân này tìm chung quanh, có lẽ có thể tìm được.”

Lương Thiệu Ngôn sắc mặt lạnh xuống, hấn đem cây quạt xếp lại, thanh âm lớn do bản lề đập vào nhau dọa đến Châu Châu nhảy dựng: “Ai cùng người nói về chuyện hồ ly? Người rõ ràng là biết, ta đường đường là Thập lục hoàng tử, người chỉ là cái Mị Nô nhỏ nhỏ, ta muốn đem đồ của mẫu hậu tặng cho người, người cứ nhiên nói không cần, ai cho người cái mặt này?”

Nói tới đây, Lương Thiệu Ngôn nâng tay lên, động tác này của hấn làm Châu Châu vội chạy lùi về sau tìm chỗ trốn, nàng mới vừa trốn liền nghe được tiếng cửa mở từ đằng sau.

Lý Bảo Chương duỗi tay đỡ lấy thân thể Châu Châu, mặt hấn lạnh lùng không chút biểu tình nhìn về phía Lương Thiệu Ngôn, sau đó hành lễ, “Nô tài Lý Bảo Chương bái kiến Thập lục hoàng tử.”

Hấn làm động tác quỳ xuống làm Châu Châu cả kinh, nàng lập tức liền muốn đi đến đỡ Lý Bảo Chương, nhưng là Lý Bảo Chương lại lôi kéo nàng cùng nhau quỳ xuống: “Châu Châu, nhanh chóng hành lễ với Thập lục hoàng tử.”

“Lý Bảo Chương?” Lương Thiệu Ngôn nhấn lại mị: “Người sao lại ở chỗ này? Người không ở trước mặt phụ hoàng ta hầu hạ, ngược lại còn ở chỗ này lười biếng?”

Lý Bảo Chương đáp lời bình tĩnh, ánh mắt gọn sóng bất kinh: “Hồi thập lục hoàng tử, Hoàng Thượng cố ý phê chuẩn cho nô tài một ngày tịnh dưỡng.”

“Ngươi nha, chỉ là một tên nô tài nhưng thật ra cũng rất ghê gớm.” Lương Thiệu Ngôn cười lạnh một tiếng, hần nhìn Lý Bảo Chương quỳ song song cùng Châu Châu, thấy bọn họ tay cứ nhiên còn dặt ở bên nhau, tức khắc cảm thấy không thú vị, hần hừ lạnh một tiếng, bọn họ đây là chàng có tình thiếp có ý, chính mình lại thành gây đánh uyên ương? Hôm qua nàng tránh ở phía sau Ngọc Thịnh công chúa, cự hần với ngàn dặm ở ngoài, hôm nay liền cam tâm tình nguyện đi theo cái tên thái giám chết bầm này?

Tiểu hồ ly thật sự là không biết nhìn hàng, lại chọn đi theo tên thái giám Lý Bảo Chương, để xem nàng về sau có khóc lóc cầu đến chỗ mình cầu ở lại hay không. Nếu thực sự khi đó nàng lại cầu lại đây, hần định là phải hảo hảo nhục nhã nàng, sau đó đem nàng đuổi ra khỏi cung.

Lương Thiệu Ngôn xoay người trực tiếp rời đi, hần mang theo người mới vừa rời khỏi cửa viện vừa, Lý Bảo Chương liền ngã xuống.

20:54 - 21/03/19

Lời của Mìng: lại có chuyện rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ai là phu thê với ngươi?

Edit + Beta: Vumìng

Hôm sau, Lý Bảo Chương vẫn phải lên điện hầu hạ Hoàng thượng, chỉ có điều vốn dĩ sắc mặt hần đã rất trắng, giờ đây vì bị thương lại càng thêm vẻ không chút huyết sắc.

Châu Châu ghé vào trên giường nhìn hần, lúc này sắc trời còn chưa tỏ, nàng là bị động tĩnh Lý Bảo Chương gây ra làm bừng tỉnh, trong mắt còn nồng đậm ý muốn ngủ: "Eo ngươi thật sự không có việc gì sao?"

Hôm qua thời điểm hần ngã xuống muốn hù chết nàng luôn rồi, nhưng may mắn chính hần vẫn dùng tay chống được, cuối cùng là do nàng dịu hần trở lại trên giường.

"Không có việc gì." Lý Bảo Chương nhìn bản thân trong gương, suy nghĩ, sau đó lấy ra hộp phấn kẻ đánh lên mặt mới làm sắc mặt hơi chút hồng nhuận thêm.

Trước khi đi, Lý Bảo Chương nhìn qua Châu Châu một lần: "Ngươi hôm nay đừng đi ra ngoài."

Châu Châu nhìn hần, gật đầu.

Lý Bảo Chương nhìn thấy hai tiểu thái giám nâng kiệu đã đứng chờ sẵn ở cửa viện, trong đó một người là Tống Đức Hải. Tống Đức Hải vừa thấy Lý Bảo Chương liền lộ ra bộ diện lấy lòng mà tươi cười, kính cẩn: "Tiểu nhân bái kiến Lý công công."

Lý Bảo Chương liếc hần một cái, không đáp lại, mà là trực tiếp bước lên cỗ kiệu. Tống Đức Hải khẽ nuốt nước miếng, hôm qua hần không gõ cửa đã xông vào phòng Lý Bảo Chương, sợ là Lý Bảo Chương nhớ kỹ việc này.

Lương đế khi nhìn thấy đến Lý Bảo Chương, khẽ cười hỏi hần: "Thương tích của ngươi thế nào?"

"Hồi Hoàng Thượng, nô tài đã khá hơn nhiều." Lý Bảo Chương lấy Long bào giúp Lương đế mặc vào.

Lương đế ngó một tiếng: "Vậy thì tốt, đúng rồi, tiểu nha đầu kia của ngươi vẫn còn ở ngươi kia trong viện?" Hần cười cười: "Hôm qua Ngọc Thịnh lại đây, nói là cùng với nha đầu kia có duyên, trăm nói này, tiểu nha đầu kia chỉ có mình, cả ngày ngày ngốc trong viện nhỏ, không bằng để nàng ta đến chỗ Ngọc Thịnh hầu hạ. Ban ngày hầu hạ, buổi tối vẫn trở về trong viện ngươi, như vậy cả hai người các ngươi đều có thể lấy bạc tiêu hàng tháng bạc."

Lần trước Lương Thiệu Ngôn lại đây muốn người, lương đế không đồng ý, chủ yếu xuất phát từ một suy nghĩ. Lương Thiệu Ngôn nói như vậy nhưng vẫn chỉ là thiếu niên, năm nay mới mười lăm, nếu để hần còn trẻ đã trầm mê trong sắc dục, hần không phải chuyện tốt, dễ dàng hỏng mất thân thể, lại nhìn Lý Bảo Chương, mới ngăn ngừa mấy ngày, eo đã bị thương. Nhưng Ngọc Thịnh lại khác nha, Ngọc Thịnh là phận nữ, hơn nữa hần từ trước đến nay luôn sùng ái nữ nhi này, Ngọc Thịnh bất quá là muốn Lý Bảo Chương để nha đầu kia đến chỗ nàng, cũng không phải đại sự gì.

"Lý Bảo Chương, ngươi cảm thấy ý như thế nào?" Lương đế cười tủm tỉm nhìn Lý Bảo Chương.

Lý Bảo Chương lúc này trong lòng đã rõ ràng, việc này hần Lương đế đã quyết định tốt: "Nô tài cảm ơn Hoàng Thượng cùng Ngọc Thịnh công chúa đối Châu Châu thường thức."

"Lát nữa trước khi ngời mang nàng ta đến cung của Ngọc Thịnh, nhớ nói trước một chút quy củ."

"Tuân mệnh."

Lương đế đi vào triều sớm, Lý Bảo Chương liền trở về trong viện, lúc hắn trở về nhìn thấy Châu Châu đang ở trong viện chải đầu, chắc là nàng vừa mới dậy. Châu Châu thấy Lý Bảo Chương, có chút kinh ngạc, "Hôm nay trở về sớm như vậy?" Nàng nhìn Lý Bảo Chương, đột nhiên đứng lên: "Vẫn là eo người không được, Hoàng Thượng để người trở về nghỉ ngơi?"

Lý Bảo Chương nhìn Châu Châu, "Người đợi lát nữa đi đến chỗ Đại công chúa hầu hạ, Hoàng Thượng để người qua đó làm cung nữ, mỗi tháng sẽ có bạc lấy."

"A?" Châu Châu có chút ngốc, "Để ta đi đương cung nữ."

- - - - -

Trong điện Dịch Hoa.

Ngọc Thịnh công chúa ngồi ngay ngắn ở trước gương, phía sau cung nữ đang vì nàng trang điểm, chiếc lược bằng ngà nhẹ nhàng chải trên mái tóc đen hắc như mực từ trên xuống. Lúc này, có một tiểu cung nữ cúi đầu từ ngoài điện đi đến, nàng đứng ở phía sau Ngọc Thịnh công chúa, cung kính bẩm báo: "Công chúa, Lý công công đem Châu Châu cô nương đưa lại đây."

"Lý công công? Lý Bảo Chương sao?" Ngọc Thịnh công chúa nâng mắt, từ trong gương lười nhác nhìn tiểu cung nữ kia một cái.

Tiểu cung nữ trả lời: "Dạ."

Sau đó nàng hạ mắt, giọng nói khê khàng cất lên: "Đem bọn họ mời tới."

Tiểu cung nữ nghe được lời này, vui đầu càng thêm thấp: "Công chúa, Lý công công nói ngự tiền còn có rất nhiều chuyện gấp nên đã đi trước."

Ngọc Thịnh công chúa hí hí mắt, "Ồ?" Thần sắc có chút biến hóa, nhưng cuối cùng chỉ nói: "Thôi, đem Châu Châu mang vào đi."

Châu Châu từ ngoài điện tiến vào, quỳ trên mặt đất hành lễ, đây là do Lý Bảo Chương cố ý dặn dò nàng: "Nô tỳ Châu Châu bái kiến Ngọc Thịnh công chúa."

Sau khi nàng nói xong cũng không dám ngẩng đầu, một lát sau, nàng nghe được tiếng bước chân. Một đôi hài thêu Thanh Loan điều xuất hiện trước tầm mắt Châu Châu: "Châu Châu, hôm qua còn gọi ta là tỷ tỷ, sao hôm nay đã khách khí kêu ta là Ngọc Thịnh công chúa?"

Một đôi tay đỡ lấy Châu Châu cánh tay, đem nàng kéo lên.

Châu Châu liền thấy một gương mặt, quả không hổ với câu quốc sắc thiên hương để hình dung. Ngọc Thịnh công chúa hôm nay chưa điểm hoa lửa, giảm bớt một phần nữ tử kiều mị, nhưng thoát nhìn càng thêm tươi mát tự nhiên.

"Tỷ tỷ." Châu Châu lộ ra nụ cười, trên má má lúm đồng tiền liền hiện ra.

Ngọc Thịnh công chúa nhìn thấy, nhin không được duỗi tay chọc chọc, "Người đó, sao lại đáng yêu vậy chứ." Nàng tiện đà lôi kéo tay Châu Châu, cẩn thận đánh giá điểm trang của Châu Châu hôm nay, "Người hiện tại nếu là người trong cung ta, cũng không thể ăn mặc tùy ý như vậy."

Ngọc Thịnh công chúa gọi tới hai cung nữ: "Các người mang Châu Châu đi xuống trang điểm một phen, hết thấy phục chế trang điểm toàn án bản cung đại cung nữ mà trang điểm."

Phải biết rằng cung điện Ngọc Thịnh công chúa chỉ hơn ba mươi cung nữ, cũng chỉ có hai đại cung nữ, trong đó có một vị vẫn là người công chúa sủng ái nhất - Trích Tinh.

Hai cung nữ phụng mệnh giúp Châu Châu cải tạo trước tiên mang Châu Châu đi tắm thay quần áo, thúi Châu Châu mặc hiện tại chính là y phục bình thường của cung nữ, cung nữ trong hoàng cung Lương Quốc chia làm nhiều loại, y phục cung nữ thông thường là màu tím, địa vị càng cao, nhan sắc càng sâu, loại đại cung nữ giống Trích Tinh, màu sắc nàng mặc chính là thâm tử sắc, mà Châu Châu trước đó mặc màu tím nhạt.

Hai cái cung nữ kia cũng đem kiểu tóc đặc trưng cho người Hồ của Châu Châu đổi thành kiểu tóc của hán nữ kiểu tóc đơn ốc tán, tán gian cố định bằng chiếc trâm bạch ngọc. Châu Châu khi trở lại trước mặt Ngọc Thịnh công chúa, Ngọc Thịnh công chúa nhìn nhìn trang điểm hiện tại của Châu Châu, cuối cùng cũng lộ ra một chút ý cười: "Hiện tại mới tính là điểm trang. Châu Châu hẳn là chưa dùng bữa đúng không, lại đây bồi ta cùng nhau nào."

Châu Châu trở thành tì nữ bên cạnh Ngọc Thịnh công chúa nhưng ngay cả một chút chuyện nhỏ cũng chưa làm. Cả ngày đều lạc bởi công chúa chơi đùa. Cung điện của Ngọc Thịnh công chúa không phải cái sân nhỏ nhỏ kia của Lý Bảo Chương có thể so sánh, Châu Châu một cả ngày đều cảm thấy như đang mơ, bên cạnh có một mỹ nhân ôn nhu, chính mình lại có thêm một đồng đồ ăn ngon.

Ban đêm khi Châu Châu trở về viện Lý Bảo Chương, Lý Bảo Chương còn chưa về đến, nàng liền chủ động đi đun nước. Châu Châu tắm gội được một nửa, liền nghe được bên ngoài có tiếng vang, nàng tưởng là Lý Bảo Chương đã trở lại, liền gọi một tiếng ca ca. Một lát sau, nàng mới nghe được thanh

âm của Lý Bảo Chương so với người nam tử thường ngày kia thanh âm có phần bén nhọn hơn.

"Làm sao vậy?"

Châu Châu nhanh chóng tắm gội, đến lúc nàng mặc xong quần áo đi ra ngoài, lại phát hiện Lý Bảo Chương đang ở một gian phòng trống trước kia trải giường chiếu.

"Đây là đang làm cái gì?" Châu Châu đứng ở cửa, nhìn Lý Bảo Chương nhanh chóng trải giường trải mền. Hắn động tác không ngừng, thanh âm lãnh đạm "Về sau hai chúng ta tách ra ngủ."

Châu Châu sững sốt, nàng bước vào: "Vì sao? Chúng ta không phải phu thê à?"

Nàng nói một tiếng phu thê đem động tác của Lý Bảo Chương đánh gãy, mền trong tay Lý Bảo Chương trực tiếp rơi xuống trên mặt đất, hắn quay đầu nhìn Châu Châu, thần sắc phức tạp, cuối cùng ánh mắt chỉ gian cảm xúc hóa thành tức giận: "Ai là phu thê với ngươi? Thiếu hướng trên mặt thiệp vàng."

Hắn khom lưng đem mền nhặt lên, vãi cái quải xong, lại đi trên giường trải đệm sạch: "Về sau đây là phòng của ngươi, chưa hết khi không được ta cho phép, ngươi không thể tiến vào phòng ta nửa bước."

Châu Châu không hiểu vì sao mới ngắn ngủn một ngày, Lý Bảo Chương đã đối xử với nàng lạnh lùng đến vậy, nàng còn đang muốn đuổi theo hỏi rõ, Lý Bảo Chương lại trực tiếp ra cửa, trở về phòng hắn, Châu Châu đuổi theo đi, lại phát hiện hắn "Phanh" một tiếng đóng cửa lại.

Châu Châu nhìn cửa cấm, cắn môi dưới, đành phải giơ giọng nói: "Ta giúp ngươi đun nước rồi, ngươi có thể trực tiếp đi tắm sạch."

Bất quá lời nàng nói ra lại không được đáp lại.

Châu Châu đang định xoay người chuẩn bị đi về phòng mình, cửa phòng Lý Bảo Chương đột nhiên lại mở.

Lý Bảo Chương đứng ở bên trong cánh cửa, trong tay dẫn theo một cái tay nải, ánh mắt thực lãnh: "Đồ vật của ngươi?" Châu Châu mới vừa gạt đầu, Lý Bảo Chương liền đem tay nải ném tới trong lòng Châu Châu, sau đó lại xoay người đóng cửa, động tác của hắn liền mạch lưu loát, một chút tạm dừng cũng không mang theo.

Châu Châu ôm tay nải, đây là một bộ y phục cung khác của nàng, bên trong còn có một chút trang sức, là Ngọc Thịnh công chúa thưởng cho. Nàng vốn đang chuẩn bị đưa Lý Bảo Chương xem, nào biết hắn căn bản không nghĩ cho nàng.

Châu Châu khe khẽ thở dài, ôm tay nải trở về phòng mình.

15:55 - 30/03/19

- - - - -

[Mình~ ta là kẻ kì lạ, bị đốc thúc sẽ không muốn làm, không đốc thúc lại càng không làm. Haizzzzz, thật sâu muộn ~~~~]

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Vô sự bất an cần

Edit + Beta: Vuming

Nửa đêm, Lý Bảo Chương đột nhiên nghe thấy một tiếng thét chói tai, thanh âm kia trực tiếp đem hắn bừng tỉnh, một đêm hắn vốn dĩ liền ngủ không yên. Lý Bảo Chương ngồi dậy, phát hiện thanh âm là từ cách vách truyền đến, vội vàng đứng lên, hắn mới vừa mở cửa, một thân thể mềm mại liền vọt vào trong lòng ngực hắn.

Châu Châu sắc mặt trắng bệch, ôm Lý Bảo Chương như thể dù có chết cũng không buông tay, "Ca ca, gian phòng kia có lão gián!"

Lý Bảo Chương muốn kéo Châu Châu ra để đi xem, nhưng hắn vừa định gỡ tay Châu Châu, Châu Châu liền trực tiếp khóc thét một tiếng, tiện đà nước nở lên. Nước mắt nàng tới cũng thực nhanh, đem Lý Bảo Chương cấp trấn trụ: "Ta không cần ngủ một mình, con gián kia vừa mới bò lên tay ta kia, hức hức." Châu Châu vừa nói vừa hướng tới lồng ngực Lý Bảo Chương ôm chặt, làm cho hai người dính chặt nhau, nàng tựa hồ mới an tâm một ít.

Trong viện im ắng, cây cối dưới ánh trăng đầu hạ chiếu rọi bóng dáng lơ mơ, giống một con cự sư nằm trên mặt đất.

Lý Bảo Chương thần sắc có chút xấu hổ, hắn xoa mày, miễn cưỡng nói: "Ta đến gian phòng kia ngủ, ngươi ngủ ở chỗ này đi." Khi hắn ngủ chỉ mặc chiếc áo đơn, Châu Châu ôm hắn như vậy, thật sự hơi thân cận quá, hắn không cần dùng sức hô hấp, vẫn có thể ngửi được mùi hương trên người đối phương.

hương vị này hoàn toàn khác với mùi hương trên người nam nhân. (+==+)-~

"Không, không được, vạn nhất con gián kia lại đến thì làm sao đây?" Châu Châu ngược mặt lên, bởi vì khóc, cặp mắt lục kia ướt đầm, trên mặt còn vương nước mắt.

"Ta đi giết chết nó." Lý Bảo Chương suy nghĩ một hồi: "Đánh chết nó được chưa, ngươi không cần sợ nữa."

Cái biện pháp này miễn cưỡng làm Châu Châu đồng ý, chỉ là Lý Bảo Chương cầm gậy gộc đi cái kia phòng tìm thật lâu, cũng chưa tìm được gián, Châu Châu chưa thấy được con gián đó chết thẳng căng lòng không yên, căn bản không muốn ngủ một mình, cho nên cuối cùng vẫn là biến thành hai người cùng nhau ngủ. Bởi vì Châu Châu nói cánh tay của nàng bị gián bò lên, Lý Bảo Chương còn nấu nước cho nàng tắm gội một lần nữa.

Đại khái là do bị lão thử dọa sợ, Châu Châu lần này cùng Lý Bảo Chương ngủ, nàng còn hận không thể đem mình nhập vào người Lý Bảo Chương. Nàng rúc trong lòng ngực Lý Bảo Chương, nếu là Lý Bảo Chương muốn đẩy nàng ra, nàng trực tiếp nước mắt lưng tròng nhìn Lý Bảo Chương, mấy lần như vậy, Lý Bảo Chương cũng không có biện pháp, chỉ có thể để Châu Châu ôm hân ngủ.

Châu Châu đem mặt dán vào chỗ cổ Lý Bảo Chương, chớp mũi còn ngửi được hương bồ kết trên người đối phương.

Hôm nay, hai cung nữ thay quần áo cho nàng rất tò mò, hỏi Châu Châu rất nhiều vấn đề, các nàng đều biết Châu Châu là dợ Lý Bảo Chương từ ngoài cung mua về, còn cười nói bọn họ là đôi phu thê nô tài trẻ nhất trong cung này. Châu Châu cũng là mới biết được, nguyên lai chính mình là được Lý Bảo Chương từ chỗ Hoàng Thượng cầu ban thưởng, hơn nữa nàng vẫn là do Lý Bảo Chương tự mình chọn.

"Ca ca." Châu Châu nhỏ giọng gọi Lý Bảo Chương một tiếng.

Lý Bảo Chương nhíu mày: "Đừng nói chuyện."

"Được." Châu Châu an tĩnh một hồi, lại nói, "Hình như có cái gì đó đẩy ta....."

Lý Bảo Chương đột nhiên ho khụ khụ, hắt nhìn lên trần nói: "Ngươi nói vậy gì đó, ngươi có ngủ hay không? Không ngủ thì trở về gian phòng kia đi." Mặt hấn hồng hồng, khẽ xê dịch eo.

Chiêu uy hiếp này quả nhiên đã làm Châu Châu ngoan ngoãn câm miệng.

Câm miệng là câm miệng, nhưng nàng vẫn không ngủ. Châu Châu giống người chết đuối, gặt gao mà ôm Lý Bảo Chương, thời điểm hai người đi ngủ đều chỉ mặc lớp áo đơn bạc, Châu Châu áo đơn còn không mặc đúng, lộ ra một mảng lớn da thịt, bên trong tiêu y phục dây lưng đều xem đến rõ ràng.

Lý Bảo Chương cũng không thể ngủ, tâm này tâm tình hân thập phần phức tạp, đã cảm thấy chính mình không tiền, lại cảm thấy Châu Châu thủ đoạn quá cao, nhưng nghĩ lại, rốt cuộc là đối phương thủ đoạn cao, hay bản thân ngày càng vô dụng đi?

Bên ngoài an tĩnh, chỉ nghe tiếng côn trùng kêu vang, trong phòng an tĩnh, chỉ nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng đều đặn.

Lý Bảo Chương mở to mắt nhìn màn, không có một chút buồn ngủ nào, người trong lòng ngực phảng phất đã ngủ rồi, chỉ là hấn chỉ cần dịch ra bên ngoài một chút, thân thể đối phương liền sẽ càng thêm sát vào, Lý Bảo Chương đành phải thôi. Hấn vốn định tra tấn trả thù đối phương, nhưng hiện tại mọi chuyện xảy ra đều ngoài dự kiến của hấn mất rồi.

"Ca ca." Trong lòng ngực người đột nhiên nói, nàng hấn là vậy cực kỳ, thanh âm mơ mơ màng màng: "Ngươi còn chưa ngủ sao?"

Lý Bảo Chương nghe được giọng Châu Châu, phản ứng đầu tiên là xoa đầu nàng hai cái: "Ngủ, đừng nói chuyện."

Làm xong này động tác, thân thể hấn bỗng cứng đờ, có chút thói quen thật như là đã khắc vào trong xương cốt hấn.

Châu Châu lại hệt như chú gà con vừa nở tìm được mẹ, mặt hướng vào lòng ngực Lý Bảo Chương, ngủ rồi.

.....

Lúc Lý Bảo Chương tỉnh dậy, Châu Châu cũng từ trên giường bò lên.

Nàng ngồi quỳ ở trên giường, vẻ mặt còn chưa ngủ tỉnh. Lý Bảo Chương liếc nhìn nàng một cái: "Sao lại không tiếp tục ngủ?"

Châu Châu lắc đầu: "Ta muốn đi qua chỗ tỷ tỷ, không thể ngủ quá muộn." Nói xong cái này, nàng rồi lại ngã xuống. Lý Bảo Chương nhấp môi dưới, lắc đầu đi ra ngoài.

Chờ Châu Châu lại tỉnh lại đã là lúc mặt trời lên cao, sợ tới mức nàng chạy nhanh mặc quần áo rửa mặt rồi vội hướng Dịch Hoa điện đi. Ngọc Thịnh công chúa lúc này đã dùng xong bữa sáng, nàng thấy Châu Châu sắc mặt trắng bệch vào tới, liền cười một tiếng: "Tối rồi? Dùng đồ ăn sáng không? Nếu thích, ta cho ngươi để lại, mau tới ăn."

Châu Châu cúi đầu, căn bản không dám nhìn Ngọc Thịnh công chúa, "Thực xin lỗi, tỷ tỷ, muội đến chậm."

Ngọc Thịnh công chúa khẽ cười một tiếng, dứt khoát tiến lên kéo tay Châu Châu qua, "Đã tới chậm, tất nhiên sẽ phạt ngươi, nhưng ngươi trước tiên nên

dùng xong đồ ăn sáng."

Châu Châu ở dưới ánh mắt Ngọc Thịnh công chúa dùng xong đồ ăn sáng, nàng không có nhận thấy được một điều, các cung nữ bên cạnh đã thay đổi ánh mắt. Hạp cung đều biết tính tình Ngọc Thịnh công chúa. Nàng đối đãi nô tài không chút nương tay, mà lúc này cố tình đối tốt với một Mị Nô, còn trực tiếp cùng Mị Nô kia xưng hô tỷ muội, thật sự là không thể tưởng tượng.

Dùng xong đồ ăn sáng, Ngọc Thịnh công chúa liền dắt Châu Châu đi đến Ngự Hoa Viên, vốn dĩ nàng chuẩn bị vẽ tranh, mà Châu Châu còn là đối tượng nàng định vẽ. Châu Châu trước nay không làm người mẫu, nghe thấy yêu cầu này, thập phần co quắp bất an, tay chân cũng không biết để như thế nào mới tốt. Ngọc Thịnh công chúa nhìn thấy, dứt khoát tự mình bày ra tư thế làm mẫu cho Châu Châu xem.

Các nàng hiện tại ở Tây Nam đình của Ngự Hoa Viên hóng gió, đình hóng gió bốn phía đều trồng đầy hoa mẫu đơn, hoa mẫu đơn này toàn bộ đều là chủng loại không dễ thấy ở ngoài cung, tùy tiện lấy một chậu đều mang giá trị hoàng kim, nhưng là ở chỗ này, nhiều đêm không xuể. Ngọc Thịnh công chúa yêu thích mẫu đơn, trong cung thợ trồng mẫu đơn hoa có tới hai mươi người, ngày đêm chiếu cố tới số hoa mẫu đơn này. Phía tây đình hóng gió là hồ nhân tạo, nước đều là từ ngoài dẫn tới. Giữa hồ nhân tạo có một cái núi giả, núi giả kia huyết khẩu rất nhiều, trong hồ đường cảm lý thường tránh ở bên trong.

Ngọc Thịnh công chúa muốn vẽ tranh, thủ hạ bọn thái giám lập tức chuyển đồ vật đến, không chỉ có như thế, bọn họ còn nâng một trương giường mỹ nhân lại đây.

"Châu Châu, người giống như ta lại nơi này nằm như vậy là được." Ngọc Thịnh công chúa nằm nghiêng bên giường mỹ nhân, một tay cầm chiếc quạt tròn hình mẫu đơn. Nói rồi nàng đứng dậy, kéo Châu Châu nằm xuống. Nàng thấy Châu Châu tóc mai quá mức đơn giản, liền đem tơ vàng khảm hồng mã não bộ điều trên đầu mình lấy xuống dưới, nghiêng nghiêng cắm vào mái tóc đen mượt của Châu Châu, lại đem quạt trong tay đưa cho nàng.

Châu Châu chỉ có thể học bộ dáng nằm ban nãy của Ngọc Thịnh công chúa, nhưng trước mắt bao người, nàng nằm nghiêng, còn bị Ngọc Thịnh công chúa họa lại, nàng vẫn không nhận được mặt đỏ, còn trộm cầm cây quạt che mặt. Ngọc Thịnh công chúa thấy, lại cũng không ngăn cản, chỉ dốc lòng vẽ tranh.

Họa xong, thân thể Châu Châu cũng cứng đờ không động được, cách đó không xa một đám người tiến tới.

"Đại hoàng tử, vẽ thật đẹp." Một giọng nam nhân trầm thấp dễ nghe vang lên.

Ngọc Thịnh công chúa nghiêng đầu nhìn thoáng qua, nhìn rõ người tới, cong cong môi, "Cửu hoàng đệ tới Ngự Hoa Viên ngắm hoa?"

Nguyên lai người đến là Lương Quang Vũ.

Lương Quang Vũ hôm nay mặc một kiện tuyết sắc cẩm y, bên hông là đai lưng màu xanh đen một chường khoan, trên đai lưng treo ngọc bội song cá diên châu, một thân eo thon chân dài. Lương Quang Vũ có thể trở thành người trong mộng của toàn bộ nữ tử xuân khuê ở kinh thành, đều có nguyên nhân cả.

"Chỉ là đi ngang qua, thấy đại hoàng tử tại đây, liền lại đây nhìn xem."

Lương Quang Vũ điềm đạm cười nói.

Ngọc Thịnh công chúa một lần nữa quay lại đầu, nàng hướng mắt về Châu Châu, lại bắt đầu vẽ tranh, "Người cảm thấy này người trong bức họa đẹp sao?"

Lương Quang Vũ nghe vậy nghiêm túc mà nhìn: "Tỷ bà che nửa mặt hoa, đại hoàng tử họa lại càng thêm tinh vi."

"Hỏi người người có đẹp hay không, người vượt nịnh nọt làm cái gì?" Ngọc Thịnh công chúa nâng mí mắt liếc nhìn Lương Quang Vũ một cái, nhưng bên môi vẫn lộ ra ý cười.

Lương Quang Vũ cười không ngừng không nói, căn bản không trả lời vấn đề Ngọc Thịnh công chúa đặt ra.

Mà Ngọc Thịnh công chúa họa rồi cuộc cũng vẽ xong rồi, nàng gọi Châu Châu lại, đáng thương thay cho Châu Châu nằm trên giường mỹ nhân hơn một canh giờ, toàn thân cứng đờ không thể dậy. Lương Quang Vũ nhìn thấy, liền nhìn mắt Ngọc Thịnh công chúa, nào biết nàng cũng đang nhìn hắn, môi đỏ khẽ động, thanh âm rất thấp, "Muốn đỡ liền qua đó đi."

Lương Quang Vũ mỉm cười nhìn lại, "Không dám cùng đại hoàng tử đoạt người."

Ngọc Thịnh công chúa nghe được lời này, ánh mắt khẽ nhúc nhích, nàng nhìn chăm chăm Lương Quang Vũ, sau một lát, hừ lạnh một tiếng, "Người nhưng thật ra rất thông minh." Nàng nói xong liền chính mình đi đỡ Châu Châu, mà Lương Quang Vũ lúc này lùi lại phía sau, nói: "Ta còn có việc, không quấy rầy Đại hoàng tử nữa."

Tác giả có lời muốn nói: Các người nói xem mục đích của Ngọc Thịnh rốt cuộc là gì đây?

17:20 - 30/03/19

Mình~ đừng giận mấy ngày qua ta đã bỏ bê truyện nhé! Lần đầu ta đăng một lúc hai chương liền hơn 4000 chữ đấy! ≡

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ma Kính chi hảo

Edit+Beta: Vuming

Hoàng cung sau giờ Ngọ là thời điểm an tĩnh nhất, đến cả tiếng ve kêu cũng không có. Cung nhân trước đó đã sớm đem bọn ve trên cây la hét một lưới bắt hết, nếu lại có nữa, thì nó vừa phát ra một thanh âm là bị bắt ngay. Các vị chủ tử không thích sau giờ Ngọ có âm thanh ồn ã, các cung nhân đành phải cực lực làm hoàng cung an tĩnh.

Lương Thiệu Ngôn nằm ở trên giường, không biết là do nóng, hay là do thứ gì mà hần cứ lăn qua lộn lại ngủ không được, cuối cùng đành bò dậy. Thái giám canh giữ ở mép giường vội vàng quỳ trên mặt đất: "Thập lục hoàng tử?"

Lương Thiệu Ngôn xốc lên màn giường màu yên hà, vớ cũng chưa mang vào đã trực tiếp xuống giường, làm tiểu thái giám hoảng sợ, vẻ mặt trắng nhợt: "Thập lục hoàng tử, còn chưa mang vớ đâu."

"Trời nóng như vậy, còn có thể đông lạnh bốn hoàng tử hay sao?"

Lương Thiệu Ngôn quay đầu lại tức giận mắng, một gương mặt tuấn tú tràn đầy tức giận: "Ngươi, đi hỏi thăm xem Mị Nô kia có phải vẫn còn ở cung điện của Đại công chúa không."

Lương Thiệu Ngôn qua mấy ngày mới biết được Lương đế đem Châu Châu thưởng cho Ngọc Thịnh công chúa làm cung nữ, lúc hần biết được tin tức này tức giận quăng bệ chén trên tay đang cầm. Tuổi tác hần vẫn còn nhỏ, là nhi tử nhỏ nhất của Hoàng Hậu, mười lăm năm qua chưa gì hần muốn mà không chiếm được, nào biết Mị Nô kia năm lần bảy lượt làm hần mất mặt.

Lại nói nếu như nàng ta là nô tài của Lý Bảo Chương, hiện tại sao có thể đem thưởng cho Đại hoàng tử chứ?

Nhưng điều làm Lương Thiệu Ngôn tức giận nhất vẫn là phản ứng của Châu Châu, nghe nói nàng cùng Ngọc Thịnh công chúa ở chung thập phần hòa hợp, Ngọc Thịnh công chúa cũng sửa luôn tính cách vốn có, nhận một cái Mị Nô làm muội muội, lại đối những thân hoàng muội của nàng còn tốt hơn nhiều.

Tiểu thái giám đội nắng đi ra ngoài dò hỏi, trở về vừa bẩm báo được mấy chữ đã bị Lương Thiệu Ngôn đá cho một cái. Lương Thiệu Ngôn biết Châu Châu vẫn còn ở trong điện Dịch Hoa tâm tình càng thêm không ổn, vốn dĩ giờ Ngọ đã nóng bức, nay khó ngủ càng thêm khó ngủ hơn.

So sánh với Lương Thiệu Ngôn đang táo bạo, lúc này Châu Châu ngủ rất tốt, rất sáng khoái, nàng ngủ ở trên giường Ngọc Thịnh công chúa, mép giường còn có chỗ đặt khối băng để giải nhiệt. Khối băng này được trữ từ đông đến hạ, thường được cấp vào ngày hè, nhưng khối băng giữ được nửa năm, tan đi không ít, nên không phải vị chủ tử nào cũng có thể dùng.

Ngọc Thịnh công chúa vẫn chưa ngủ trưa, nàng mặc thường phục, tóc chưa vấn, ngồi trên giường cạnh cửa sổ đọc sách, chỉ là kia phiên thư động tác là nhẹ lại càng nhẹ, lúc cung nữ mang canh hạt sen ướp lạnh giải nhiệt tiến vào, nàng còn dùng ánh mắt ý bảo đối phương tay chân nhẹ nhàng lại.

Cung nữ đưa hạt sen ướp lạnh mau chóng lui ra ngoài, nàng vừa đi ra ngoài liền nhìn không được cùng cung nữ bên ngoài nói: "Công chúa sợ làm Châu Châu tỉnh, canh kia đưa tới cũng không uống." Nàng nói đến điều này, chợt thờ dài, nhìn về phía Trích Tinh bên kia: "Trích Tinh tỷ tỷ, công chúa đang muốn làm gì vậy?"

Thật sự quá khác thường, nếu công chúa là một vị nam tử, đem Mị Nô này sủng lên trời cũng được, các nàng cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái, nhưng công chúa của các nàng lại chỉ là một nữ nhân không hơn không kém, một thân nữ nhân sao lại muốn đi sủng một nữ nhân khác?

Hay là Mị Nô này rất có địa vị?

Trích Tinh ôm kiếm, gương mặt thanh tú mang theo vài phần biểu tình sâu không lường được: "Các ngươi lại đi quản chủ tử muốn cái gì làm cái gì sao? Các ngươi chỉ cần làm tốt bổn phận thuộc về bản thân là được."

Cung nữ đành phải thôi nói, đi đến phòng bếp chuẩn bị lại hai chén sen ướp lạnh mới, nếu là Châu Châu tỉnh, nàng và công chúa đều có thể uống, nếu chỉ có một chén, công chúa nhất định sẽ đem phần nàng nhường cho Châu Châu mất.

Cung nữ trong điện Dịch Hoa không thể nào đoán nổi tâm tư của chủ tử mình, thập lục hoàng tử Lương Thiệu Ngôn cũng không nghĩ ra. Hần căn bản không thể lý giải được người cùng mình đoạt tiểu hồ ly kia lại là một nữ nhân, còn là Hoàng tử của hần, nếu là Cửu hoàng huynh Lương Quang Vũ muốn đoạt thì chẳng nói làm gì, nam nhân tranh nữ nhân là chuyện bình thường không thể bình thường hơn. Hần còn nghe nói Ngọc Thịnh công chúa còn đem

Châu Châu sùng đến không chịu được, càng thấy khó hiểu.

"Các người nói, hoàng tử này của ta là mấy có ý tứ gì?" Lương Thiệu Ngôn ngu không được, dứt khoát đem mấy tiểu thái giám chính mình dùng thuận tay toàn bộ gọi vào tới trước mặt: "Nữ nhân sùng nữ nhân, tự cổ chí kim ta chưa từng nghe qua chuyện này."

Một cái tiểu thái giám, trước hết nói: "Có lẽ là Đại công chúa thấy Châu Châu cô nương đáng yêu."

Lương Thiệu Ngôn hừ lạnh một tiếng, "Đáng yêu có thể dùng đến loại chiếu cổ đó ư?" Nếu là Đại hoàng tử lớn hơn vài tuổi, hẳn nhất định phải hoài nghi Châu Châu có phải là do Đại hoàng tử sinh hạ hay không đấy.

Có tiểu thái giám lại nhìn nhìn tả hữu người, thật cẩn thận nói: "Thập lục hoàng tử, đại công chúa vẫn luôn chưa gả, có thể hay không là....."

Tiểu thái giám một lời nói không dám nói xong, nhưng Lương Thiệu Ngôn lại nghe được rành mạch, hẳn chọn hạ mi, lại chớp chớp mắt, "Người là nói nàng có Ma Kính chi hảo?"

Lương Thiệu Ngôn nói xong mặt liền biến sắc, cũng không biết hẳn nghĩ tới cái gì, sắc mặt càng thêm phần cổ quái, hẳn nhìn mấy tên tiểu thái giám kia: "Lời bốn hoàng tử nói ra hôm nay, các người cũng không thể truyền ra ngoài, đồng thời đi nhìn chăm chăm Dịch Hoa điện cho ta, nhìn xem lời nói của ta ban này liệu có phải sự thật."

Nếu là Ngọc Thịnh công chúa thực sự có Ma Kính chi hảo, hẳn sẽ phá được "án tử" vì sao nàng vẫn luôn chưa gả đi.

Lương Thiệu Ngôn là người không thể im lặng, hẳn tự giác phát hiện đại sự, liền trực tiếp đi tìm Lương Quang Vũ. Lương Quang Vũ đang ở thư phòng luyện tự, bị Lương Thiệu Ngôn cấp vọt tiến vào.

"Cửu ca, có việc lớn rồi." Lương Thiệu Ngôn gọi vội chạy vào.

Lương Quang Vũ không vội bắt mạch chậm rãi viết xong nét bút cuối cùng: "Chuyện gì?"

Ấn trên bàn, bút tẩu long xà tự nhảy vọt trên giấy.

Lương Thiệu Ngôn không nói nên lời, hẳn há miệng thờ đốc, nhưng vẫn xoay đóng lại cửa, lúc này hẳn mới bước nhanh đi đến bên cạnh Lương Quang Vũ, vẻ mặt nghiêm túc, nhỏ giọng mà nói: "Người biết Đại hoàng tử là cái kia sao?" Lương Thiệu Ngôn vươn hai tay, dán ở bên nhau, mà xát vài cái.

Lương Quang Vũ nhìn liếc mắt một cái, lại hạ mi: "Là cái gì?"

"Ài." Lương Thiệu Ngôn gấp đến độ kêu một tiếng, hẳn nhấp môi dưới, vẻ mặt muốn nói nhưng lại không dám nói.

Lương Quang Vũ buông bút, thông thả ung dung nhìn hẳn, gương mặt tuấn mỹ treo nụ cười nhẹ, "Thiệu Ngôn, người rốt cuộc muốn nói cái gì? Nếu không nói, đừng quấy rầy ta luyện tự."

"Cửu ca, Đại hoàng tử....." Lương Thiệu Ngôn một khuôn mặt đều gấp thành một đoàn: "Đại hoàng tử nàng có thể là có Ma Kính chi hảo!"

Lương Quang Vũ trong ánh mắt toát ra vài phần kinh ngạc: "Thiệu Ngôn, người vì sao lại nói như vậy?"

Lương Thiệu Ngôn bắt tay nắm thành quyền, đặt ở bên môi, vẻ mặt không biết mở miệng như thế nào, một lát sau, hẳn thờ dài: "Cửu ca, người cảm thấy Đại hoàng tử giống nữ tử tâm thường sao? Nữ tử người ta liệu có người nào đến hai mươi lăm tuổi còn không chịu gả chồng không?"

"Người chỉ bởi vì cái này cho rằng Đại hoàng tử có Ma Kính chi hảo?" Lương Quang Vũ lắc đầu, tựa hồ không muốn bởi Lương Thiệu Ngôn liều đi xuông. Hẳn xoay người sang chỗ khác, nhưng bị Lương Thiệu Ngôn kéo lấy, "Cửu ca, ta đương nhiên không phải bởi vì điểm này, người còn nhớ rõ ta lần trước ta có nhận sai tiểu hồ ly Mị Nô kia không? Hiện tại nàng ở chkhx của Đại hoàng tử, nghe nói các nàng hiện tại còn cùng ăn cùng ngủ!"

Nói đến bốn chữ cuối, Lương Thiệu Ngôn quả thực là lòng đầy căm phẫn.

Lương Quang Vũ nghe vậy, đầu tiên là liếc nhìn Lương Thiệu Ngôn một cái, sau đó không nhìn xuống, cười lên tiếng.

"Người cảm thấy Đại hoàng tử cùng Châu Châu là một đôi?"

Lương Thiệu Ngôn đôi chút: "Không, là Đại hoàng tử coi trọng Châu Châu, Châu Châu ngại với cường quyền, không thể không cùng Đại hoàng tử ở bên nhau." Hẳn nói tới đây, đập mạnh lên bàn: "Loại chuyện này không thể ở phát sinh tain trong cung, ta nhất định phải ngăn cản!"

Lương Quang Vũ chỉ cảm thấy buồn cười: "Nếu thật như người nói, Châu Châu bởi vì Đại hoàng tử thân phận cao quý nên cùng nàng ta ở bên nhau, người sẽ có biện pháp nào ngăn cản đây? Huống hồ sao người biết nàng có bị cưỡng bách hay không?"

Lương Quang Vũ chỉ đơn giản dùng hai vấn đề đem Lương Thiệu Ngôn hỏi đến ngốc luôn, nhưng là hẳn cũng chỉ sững sốt một chút, thực mau liền nói: "Phụ hoàng sẽ không cho Đại hoàng tử thích nữ nhân, không thể."

Lương Quang Vũ ngô một tiếng, không hề rằng.

Lương Thiệu Ngôn mắt trông mong nhìn Lương Quang Vũ: "Cứu ca, người giúp ta nghĩ biện pháp đi."

"Người vì sao lại muốn nhọc lòng về việc này?" Lương Quang Vũ hỏi lại, "Việc này cùng người hình như đâu có cái gì quan hệ đâu?"

"Ta....." Lúc này Lương Thiệu Ngôn quả thật là thật nói không ra lời, Ngọc Thịnh công chúa tuy là nói tỷ tỷ cùng mẫu thân với hắn, nhưng Ngọc Thịnh công chúa có Ma Kính chi bảo, cũng không tới lượt đệ đệ như hắn nhọc lòng, còn hắn tại sao đột nhiên lại quan tâm tới việc này?

"Người có phải thích Châu Châu hay không?" Lương Quang Vũ trong ánh mắt hơi mang ý cười.

"Ta mới không có!" Lương Thiệu Ngôn phản ứng đầu tiên chính là phản bác lại: "Ai sẽ thích một nha đầu thối không biết tốt xấu chứ."

"Vậy người quản làm gì." Lương Quang Vũ một lần nữa cầm lấy bút, hắn tuyệt bút vung lên, ở trên giấy Tuyên Thành viết lên một chữ "Giải". Lương Thiệu Ngôn thấy Lương Quang Vũ không muốn lại đề ý đến hắn, chỉ có thể gục xuống đầu rồi đi.

Khi Lương Thiệu Ngôn rời đi rồi, Lương Quang Vũ mới ngược mắt nhìn ra bên ngoài một lượt. Lúc này ánh nắng nóng hổi, nung đến nỗi muốn biến mặt đất thành cái bếp lò, cách đó không xa là mái cung điện phản xạ tới ánh sáng chói mắt người nhìn. Mới gần gần mấy ngày như vậy, kinh thành lại như là một đêm vào hạ.

17:44 - 050419

- -----Ming-----

Có ai đoán được Ma Kính chi bảo là gì không nè???

Bạn đang đọc truyện [*Ngôn Tình*] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18-2: Ma Kính chi bảo (2)

Edit + Beta: Vuming

Dịch Hoa trong điện.

Châu Châu trở mình, giãy giữa tình dậy tức trong cơn mơ ngủ. Nàng mới vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy một thân hắc ảnh đương ngồi ở mép giường, nhìn kỹ lại, thì ra người đó là Ngọc Thịnh công chúa.

"Tình? Nóng không? Nếu không đi tắm gội trước?" Ngọc Thịnh công chúa ôn nhu nói với Châu Châu.

Châu Châu từ trên giường bò dậy, nàng ngồi trên giường, một lần tóc đen rũ xuống sau người tựa thác nước, một vài sợi còn lại vô tình rũ ở hai bên má. Có lẽ là bởi vì độ tuổi mới chớm, Châu Châu hai má có chút thịt hơi cao cao, mà lúc này bởi vì nàng mới vô duyên vô cớ tỉnh dậy, hai má liền mang theo điểm hồng nhạt, có vẻ càng thêm đáng yêu mấy phần.

"Được." Châu Châu xuống giường, có cung nữ đến bồi nàng đi tắm.

Trích tỉnh đến bên cạnh Ngọc Thịnh công chúa: "Công chúa."

Tầm mắt Ngọc Thịnh khẽ động, trong mắt ba quang liễm đi: "Sự tình ra sao?"

"Tín tức đã được truyền ra."

"Vậy thì tốt."

.....

Thời điểm Châu Châu tắm gội chỉ thích ở một mình, hai cung nữ được phái tới đứng ở sau bình phong nói chuyện phiếm, các nàng ta cũng không thêm đề ý việc Châu Châu đang ở đây, bởi vì các nàng biết Châu Châu là người dễ ở chung:

"Người nghe nói gì chưa? Huỳnh mỹ nhân vừa đánh chết một ma ma."

"Có việc này ư? Vì sao vậy?"

"Nghe nói là có cung nữ của Huỳnh mỹ nhân xuất cung tặng đồ vật cho phụ mẫu của Huỳnh mỹ nhân, lúc trở về bị ma ma làm khó dễ, người cũng biết mà, cung nhân ra vào đều phải kiểm tra thân thể, mấy ma ma kiểm tra đó cũng phải cho họ chút bạc mới dễ dàng, nếu không họ chẳng để người sống tốt."

Mà cung nữ kia liền trực tiếp một mạch cáo trạng với Huỳnh mỹ nhân, Huỳnh mỹ nhân liền.....”

“Ai, Huỳnh mỹ nhân lớn lên xinh đẹp như thế, nhưng tâm nhưng thật tàn nhẫn.” Kia cung nữ nói được một nửa, hướng về người sau bình phong nhìn thoáng qua: “Châu Châu, còn muốn nước nữa không?”

Châu Châu từ trong nước ngẩng mặt lên, nơi nàng lớn lên là một làng chài, từ nhỏ nàng đã thích ngâm mình ở trong nước, cho nên khi tắm gội thường xuyên ngập mặt xuống nước.

“Không cần, cảm ơn hai vị tỷ tỷ.” Làn da trắng mịn của Châu Châu mang theo vẻ ướt át, cknf có chút bọt từ chỗ trán của nàng chảy xuống tới xương quai xanh.

Cung nữ thu hồi ánh mắt: “Bất quá đánh chết một cái ma ma, Hoàng Thượng khẳng định là sẽ không quan tâm”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng chỉ sợ có biết cũng bỏ qua, chúng ta là mệnh nô tài, tùy tiện chết đi thì có sao. Lần trước, Thập lục hoàng tử đánh Lý công công, ngay trước mặt Hoàng Thượng mặt, Lý công công cũng chỉ có thể chịu.”

Châu Châu đột nhiên nghe được tên Lý Bảo Chương, lộc cộc một chút lại từ trong nước xông ra. Đôi tay nàng vịn ở thành thùng tắm, một mái tóc đen giống như rắn nước dãn ở trên tấm lưng tuyết trắng

“Các người đang nói đến Lý Bảo Chương?”

Châu Châu vừa nói ra, hai cung nữ kia liền cười.

“Châu Châu, người quả nhiên đối với tên của tướng công thật là miễn cảm nha, chúng ta chỉ nói tới Lý công công, người liền khẩn trương hể hể.”

“Đúng vậy.” Một cái cung nữ từ sau bình phong vươn đầu: “Châu Châu, người cùng Lý công công buổi tối làm cái gì?”

Buổi tối?

Châu Châu suy nghĩ hạ, “Không có làm cái gì, chỉ ngủ.”

Ngủ!

Hai cái cung nữ liếc nhau, nụ cười trên mặt có vài phần cổ quái, “Các người ngủ cùng nhau sao?”

“Àn.”

“Thiên a.” Một cái cung nữ hét lên một tiếng, mặt nàng lập tức hồng thắm. Nàng còn trực tiếp chạy đến bên cạnh Châu Châu, trong mắt ánh lên tia mạo hiểm: “Cùng nhau ngủ như thế nào?”

Châu Châu bị nàng sợ tới mức muốn trốn đi: “Thì..... thì ôm cùng nhau ngủ thôi.”

Con gián đáng ghét kia vẫn chưa tìm ra được, Châu Châu liền liều chết ăn vạ ở giường Lý Bảo Chương không chịu đi, buổi tối còn mạnh mẽ đòi Lý Bảo Chương ôm nàng ngủ. Huống hồ trên người Lý Bảo Chương còn có vẻ mát lạnh, lúc ngủ dựa gần không nóng ngược lại còn cảm thấy mát mẻ, trên người hắn cũng không có mùi lạ, chỉ có hương bồ kết nhàn nhạt.

“Oa.” Cái kia cung nữ cảm thán một tiếng, nàng ngẩng đầu, ánh mắt không biết nhìn đến đâu: “Kỳ thật Lý công công là nam nhân lớn lên đẹp nhất ta từng thấy, nhưng đáng tiếc, lại là thái giám. Nếu hắn không phải thái giám sẽ thật tốt nha.”

Một cung nữ khác cười cười lên tiếng, “Nếu không phải thái giám, người sẽ gặp được sao? Huống hồ hắn là người của Châu Châu rồi, người nhưng đứng ở trước mặt Châu Châu nói vậy. Nếu lỡ làm công chúa tức giận, người sẽ phạt người quý hành lang ngay giờ ngo đó.”

Cung nữ kia vừa nghe, lập tức nhìn về phía Châu Châu, Châu Châu lắc lắc đầu: “Ta cái gì cũng chưa nghe được.”

“Châu Châu tốt nhất.” Nói rồi nàng ta vươn tay ở véo nhẹ trên má Châu Châu, véo xong, phát hiện cảm xúc cực kì tốt, mềm mềm trắng trắng, thật là làm người ta muốn hạ tay lần nữa mà, nhưng không may Châu Châu vội vàng né tránh.

Châu Châu bồi Ngọc Thịnh công chúa dùng xong bữa tối mới có thể trở về viện của Lý Bảo Chương, mà Lý Bảo Chương thông thường phải chờ tới khi trăng lên đầu canh liêu mới có thể trở về, cho nên Châu Châu luôn tính toán thời gian đun nước cho Lý Bảo Chương tắm gội.

Tối nay, Châu Châu mới vừa tắm gội xong đang nằm ở trên giường, Lý Bảo Chương ít nhất còn có nửa canh giờ mới có thể trở về. Nàng nhìn chằm chằm màn phát ngốc, đột nhiên cửa truyền đến một tiếng dị động. Châu Châu sững sốt, lúc này động tĩnh nơi cửa lại trở nên lớn hơn, nàng liền từ màn vươn đầu, nhìn ra, nàng thiếu chút nữa kêu thành tiếng.

Lương Thiệu Ngôn đang đứng ở cửa trông mắt nàng.

Hắn ta hôm nay mặc một kiện y phục đồ thẩm thêi bạch hạc, giữa trán mang tuyết sắc khảm ngọc ngạch mạng, tóc dài được bới cao, buộc gọn bằng một sợi dây mảnh. Lương Thiệu Ngôn thấy Châu Châu đã nhìn thấy hắn, đôi mắt hơi nhú lại, nhíu mày, biểu tình trên mặt tỏa ra tà khí.

“Tiểu hồ ly, chúng ta lại gặp mặt, thật khéo.”

Lương Thiệu Ngôn xông vào nhà người khác, còn nói cái gì khéo với không, thật là sự không biết xấu hổ của hắn đã đạt đến cực điểm. Châu Châu bị hắn dọa ngậy người một chút, mới nói: “Thập lục hoàng tử, sao người lại tới đây?”

“Người nói đi?” Lương Thiệu Ngôn từng bước từng bước một hướng về phía Châu Châu đi tới. Châu Châu thấy thế, liền có ý định xuống giường chạy trốn, đối với nàng mà nói, ương Thiệu Ngôn chính là một tiểu ma vương không hơn không kém, hắn cố tình làm vậy, da mặt lại rất dày, thích làm cái gì sẽ làm cái đó.

Bất quá Châu Châu mới vừa xuống giường, đã bị Lương Thiệu Ngôn gắt gao dùng tay chế trụ. Hắn nắm chặt cánh tay Châu Châu, thấy nàng còn giãy giụa, dứt khoát đem người kéo lên trên giường, dùng thân thể đè nặng. Châu Châu bị hành động này của hắn làm phát ghen, không nói lên lời.

“Người chạy cái gì mà chạy! Ta lại không chuẩn bị đối phó với người!”

Lương Thiệu Ngôn tỏ ra tức giận, hắn tuy rằng không có cung nữ bên người hầu hạ, nhưng lại nói cung nữ muốn được hầu hạ hắn nhiều đếm không xuể.

Châu Châu cắn cắn môi, kinh hãi: “Người người..... Người muốn thế nào đây?”

Lương Thiệu Ngôn dùng ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm Châu Châu, “Ta chính là lại đây để hỏi người.....”

Nói đến này, hắn ngừng một chút, phảng phất như lời kế tiếp nếu nói ra sẽ có điểm vô pháp. Lương Thiệu Ngôn nhíu mày, suy nghĩ, vẫn là nên hỏi rõ: “Người cùng Hoàng tử của ta hiện tại đã đi đến bước nào?”

Ban ngày, sau khi Lương Thiệu Ngôn tự nhận là chính hắn suy đoán không sai, cả trái tim đều không thể khống chế, nơi lồng ngực tựa như có một con mèo, nó đem tim hắn trở thành món đồ chơi, cào bên trái một cái lại cào bên phải một cái. Hơn nữa, sau khi hắn cho rằng Ngọc Thịnh công chúa thích Châu Châu, suy nghĩ liền trở nên lung tung rối loạn, tận lúc trăng lên cao, hắn vẫn không thể dừng được, nên chỉ có thể trực tiếp đến nơi này hỏi rõ ràng.

Hắn cảm thấy nếu hắn hỏi không rõ ràng ra, hắn căn bản ngủ không được.

Châu Châu bị Lương Thiệu Ngôn hỏi đến phát ngốc: “Cái gì?”

“Chính là.....” Lương Thiệu Ngôn hít sâu một hơi: “Hoàng tử có cớ y phục của người không? Có sờ người không?”

Châu Châu chớp mắt, lắc lắc đầu.

Lương Thiệu Ngôn sừng sốt, không dám tin, nhìn Châu Châu, thanh âm bất thường: “Sao có thể!”

Hắn lại nhìn chằm chằm Châu Châu với vẻ hoài nghi: “Người không cần gạt ta, ta đây là đang cứu người, người biết chưa?”

Ở trong mắt Lương Thiệu Ngôn trong mắt, Ngọc Thịnh công chúa tính tình hư dối, tính cách lại kém, còn không chịu xuất giá, thật không đúng tí nào, nếu nàng là thân muội của hắn, hắn đã sớm giáo huấn nàng một phen từ lâu.

Châu Châu chỉ cảm thấy những điều Lương Thiệu Ngôn nói thật sự không đạo lý, nàng vươn tay tưởng đẩy Lương Thiệu Ngôn ra: “Thập lục hoàng tử, người đừng đè nặng ta.”

Lương Thiệu Ngôn nghe vậy cúi đầu nhìn xuống, hắn giống như bây giờ mới phát hiện mình đem Châu Châu đè ở dưới thân, nhanh chóng từ trên giường nhảy dựng lên còn trừng mắt Châu Châu, “Uy! Người làm gì còn cố ý nằm dưới thân ta?”

“A?” Châu Châu cảm giác chính mình căn bản không hiểu Lương Thiệu Ngôn đang nói cái gì.

Mặt Lương Thiệu Ngôn lập tức trở nên đỏ ửng, hắn từ trên giường bò xuống, miệng cứ lảm bảm lảm bảm, “Thật quá đáng, cư nhiên cố ý câu dẫn ta, thật là nữ nhân hư.”

Sau khi hắn xuống giường, vẫn không có rời đi, mà là tiếp tục trừng mắt Châu Châu: “Điều người mới vừa nói không phải là gạt ta? Hoàng tử thật sự không có làm cái gì với người?”

“Tỷ tỷ đối với ta rất tốt.” Châu Châu nói.

Lương Thiệu Ngôn nhấp môi, hiển nhiên không quá tin tưởng lời Châu Châu nói. Hắn lại bắt đầu tưởng tượng, nếu Châu Châu đã bị Ngọc Thịnh công chúa hiếp bức, nàng khẳng định sẽ không nói Ngọc Thịnh công chúa nói vậy.

“Ta cho người cơ hội cuối cùng, người hãy nói thật, bằng không ta cũng không thể giúp người.”

Châu Châu chỉ vô tội nhìn hắn, nàng hình như nghe không hiểu hắn đang nói cái gì. Lương Thiệu Ngôn không vui, hừ lạnh một tiếng, hắn nhin không được vươn tay xoa eo, “Người về sau đừng khóc cầu ta.”

Hắn buông xuống một câu này, liền quay đầu đi ra ngoài, mà hắn mới vừa mở cửa, liền nhìn thấy Lý Bảo Chương đang ở ngoài.

Lý Bảo Chương sắc mặt lạnh lẽo, ánh mắt như ẩn giấu băng tuyết ngàn năm, ẩn đường chỗ nốt ruồi chu sa đỏ phảng phất như sẽ biến thành hoa ăn thịt người.

Lương Thiệu Ngôn chợt nhìn đến Lý Bảo Chương, sợ tới mức lui về sau một bước. Lý Bảo Chương quan sát Lương Thiệu Ngôn, lại nhìn ra người chỉ mặc áo đơn ngôi ở trên giường phái sau-Châu Châu, rồi hần xốc lên áo choàng lạnh mặt quý xuống: “Nô tài Lý Bảo Chương bái kiến Thập lục hoàng tử.”

Trong viện còn có vài tiểu thái giám đứng, bên trong có người của Lương Thiệu Ngôn người, cũng có mấy tiểu thái giám bên Lý Bảo Chương. Bọn họ bốn mắt nhìn nhau, cũng vội vàng quý xuống.

Lương Thiệu Ngôn khụ hai tiếng, hần nhìn Lý Bảo Chương đương quý trên mặt đất, cười gượng: “Lý công công hôm nay trở về thật sớm.”

Hần nói xong chợt phát hiện lời hần nói tựa hồ có điểm không đúng lắm.

Quả nhiên Lý Bảo Chương đáp lời: “Nô tài lần sau nhất định nhớ rõ giờ trở về buổi tối.”

Bất quá Lương Thiệu Ngôn cũng chỉ là xấu hổ một chút mà thôi, rốt cuộc hần vẫn lý chủ tử, Lý Bảo Chương vẫn là cái nô tài. Hần quay đầu nhìn Châu Châu ngồi trên giường, lại quay sang nhìn Lý Bảo Chương, cười nói: “Lý công công, bốn hoàng tử đi trước, đứng rồi, đệm giường của người có muốn đổi không, quá cứng, cộm bốn hoàng tử.”

Lý Bảo Chương cúi đầu đôi mắt kia nháy mắt hiện lên sát ý.

Lương Thiệu Ngôn cố ý chọc giận Lý Bảo Chương, đắc ý nghênh ngang rời khỏi. Châu Châu vốn không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, cũng có thể người được Lý Bảo Chương cùng với Lương Thiệu Ngôn kia hai người làm không gian tràn ngập mùi thuốc súng, chờ sau khi Lương Thiệu Ngôn rời đi, nàng vội vàng xuống giường, muốn đi đến đỡ Lý Bảo Chương, nhưng Lý Bảo Chương tránh đi.

“Hai người các người mới vừa rời ở chỗ này làm ra chuyện gì?” Lý Bảo Chương lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt như biến thành lưỡi dao sắc bén đang muốn nhuộm máu tươi.

22:23 - 130419

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: “Muỗi”; cắn

Edit + Beta: Vuming

Châu Châu sùng sốt, nàng nhớ hình như vừa rồi Lương Thiệu Ngôn mới nói ra những điều hồ ngôn loạn ngữ. Nàng cảm thấy những lời này không phải lời hay gì, liền không tính nói cho Lý Bảo Chương nghe: “Chúng ta không làm gì.”

Nhưng Lý Bảo Chương hiểu quá rõ Châu Châu, mỗi lần nàng nói dối ánh mắt sẽ không tự chủ dời đi hướng khác.

“Người nói dối.” Lý Bảo Chương trở tay đóng cửa, tiến lên một bước, trực tiếp bắt được cánh tay Châu Châu, kéo nàng về hướng mép giường. Khi hần nhìn thấy giường đệm một mảnh hỗn độn, lửa giận trong mắt đã không còn áp chế được.

Đời trước, nàng có phải đi câu dẫn tên hoàng tử kia giết hần hay không?

Lý Bảo Chương càng nghĩ càng giận, lý trí bị chặt đứt trong nháy mắt.

“Người còn không nói rõ? Các người không có làm cái gì, giường sẽ loạn như vậy sao?” Lý Bảo Chương nghiêng răng nghiêng lợi nói, xem vẻ mặt của hần, tựa hồ như đang muốn xé xuống một tầng da của Châu Châu.

Châu Châu bị vẻ mặt của hần dọa sợ xanh mặt, còn chưa kịp nói lời nào nàng đã bị đối phương ấn lên giường. Lý Bảo Chương nhìn nàng, cánh môi khẽ nhấp mảy, cuối cùng nhắm thẳng môi Châu Châu hôn xuống. Châu Châu ngây ngẩn cả người, nàng mở to mắt nhìn gương mặt hiện đang gần trong gang tấc. Từ lần đầu tiên nhìn thấy, Châu Châu đã có suy nghĩ Lý Bảo Chương thật may mắn khi sinh ra với hình hài như vậy.

Hần mày kiếm mất tinh, môi hồng răng trắng, lúc này lông mi tựa cánh bướm có chút run rẩy, rõ ràng người làm ra hành động khinh bạc này là hần, toàn thân hần lại run lên, thoạt nhìn so Châu Châu còn khản trương hơn mấy phần.

Lý Bảo Chương phát hiện Châu Châu đang tròn tròn mắt, tựa giận tựa hờn, khuôn mặt lúc đỏ lúc xanh, cuối cùng hần đành vươn bàn tay thon dài trắng nõn, dứt khoát che kín hai mắt Châu Châu.

Đời trước Lý Bảo Chương bởi vì thân mình có khiếm khuyết, lại thêm việc hấn thật sự thích Châu Châu, đừng nói tới cử chỉ khinh bạc, chỉ đơn giản là tùy tiện nắm tay Châu Châu hấn cũng không dám làm. Một đời này, chết đi sống lại, lá gan cũng trở nên lớn hơn. Lương Thiệu Ngôn làm hấn tức giận đến mức nãi cũng đành chỉ suy nghĩ, chỉ cảm thấy lòng mình bị người ta tùy tay xé tan tác tả tơi, rướm máu. Hấn không nghĩ ra vì sao bản thân lại đi hôn người đời trước góp phần hại chết mình mình, cũng không muốn nghĩ nữa, vào thời khắc này hấn chỉ có một suy nghĩ nếu hấn không hôn nàng, khả năng rất lớn trong nháy mắt tiếp theo có thể hấn sẽ chết vì tức rồi.

Hấn hơi rời khỏi môi Châu Châu môi, nhỏ giọng: "Người nếu nói cho ta biết, ban này người mới vừa cùng Thập lục hoàng tử làm cái gì, ta liền dừng lại."

Châu Châu bị che mắt, nàng nghe được Lý Bảo Chương nói, nhưng không hiểu lắm ý tứ của hấn.

Hấn muốn làm cái gì?

Nhưng thực mau Châu Châu sẽ biết.

Môi nhỏ khê nhếch, khuôn mặt trắng như ngọc chậm rãi đỏ dần. Châu Châu dùng tay chống trước ngực Lý Bảo Chương, chỉ là nàng cảm thấy cả người mềm nhũn, lại hơi ngứa ngáy, nàng muốn đẩy hấn ra chỗ khác nhưng lại giống như đã bị động tác của đối phương đoạt hết sức lực.

Không biết đã qua bao lâu, Lý Bảo Chương nằm yên ở bên cạnh Châu Châu, dùng cánh tay đem Châu Châu kéo vào lòng ngực.

Hấn lúc này cũng không tốt hơn bao nhiêu, một khuôn mặt hồng đến điểm lệ, mà trái tim trong ngực không chịu điều khiển giống như muốn thoát khỏi, thật là, có thân hay không hấn đều đắm đuối vào chỗ chết.

Hai người đều là im lặng nằm cạnh nhau, tựa hồ ai cất lời trước đều không phải. Căn phòng yên tĩnh, hai người mặt đều hồng đến dị thường, độ ẩm thân thể cũng lạ lắm, rõ ràng đang là ngày hè nóng bức, hai người lại ôm nhau, nhưng cả hai lại không bị nhiệt độ này ảnh hưởng.

Một lúc lâu sau đó, Lý Bảo Chương rốt cuộc mở miệng, hấn ho khan vài tiếng. Lúc này mặt mới khôi phục bình thường: "Khụ..... Người vừa rồi vì sao không gọi ta dừng lại?"

Châu Châu rúc ở trong lòng Lý Bảo Chương, nghe hấn hỏi liền có chút ngượng ngùng: "Ta cảm thấy rất thoải mái."

Lý Bảo Chương: "....."

Hấn đột nhiên ngồi dậy, làm Châu Châu hoảng hốt thiếu chút nữa hét lên.

Lý Bảo Chương muốn xuống giường, nhưng không biết vì sao, thời điểm đi xuống đặt vững chân trái, hạ tiếp chân phải thế mà lại té rồi. Rầm một tiếng lớn làm Châu Châu vội bật dậy, chỉ là nàng chưa kịp đỡ, hấn đã nhanh chóng đứng lên đi mất, không mấy may quay đầu lại.

Đường đường là Tổng quản nội thị giam lại chạy trốn chết, để lại Châu Châu phát ngốc ở trên giường.

Châu Châu sau khi đứng dậy định bước ra tìm Lý Bảo Chương, lại phát hiện hấn không ở trong sân, nàng đi lấy nước đã đun tắm rửa một lần, rốt cuộc nàng vẫn không mong có nước miếng của hấn lưu trên người. [*Chị sẽ hối hận!*]

Tối đó, Lý Bảo Chương không định trở về, Châu Châu lúc đang thay quần áo mới phát hiện, những nơi hôn qua Lý Bảo Chương "thân thân" qua đều lưu lại dấu vết vốn nghĩ ít nhưng hóa ra lại khá nhiều, nàng cũng bỏ mặc. Châu Châu vừa đến Dịch Hoa điện, thấy Trích Tinh từ tắm điện của công chúa bước ra.

"Trích tinh tỷ tỷ." Châu Châu mở lời tiếp đón.

Trích Tinh hôm nay trong tay không cầm kiếm, mặc trang phục bình thường của một đại cung nữ, ngày thường y phục nàng ấy hay mặc đa phần là mặc những thứ tương tự như nam nhân, thay vì váy như vậy.

"Châu Châu, vẫn chưa dùng bữa sáng đúng không? Công chúa đang đợi người dùng chung đấy." Trích Tinh nhìn nàng cười nhẹ một cái, chỉ là nụ cười vừa phát ra một nửa, sắc mặt lại khê biến: "Hôm qua có con muỗi đốt người sao?"

Châu Châu vội vàng đuổi tay che lại phần cổ: "Ai, đúng vậy, thật nhiều muỗi a."

Nàng rõ ràng đã lấy phần che đây, chẳng lẽ không che khuất?

Trích Tinh ngô một tiếng, theo sau đó là tiếng cười khai đạo: "Ta kia có một ít túi thơm công chúa ban cho để đuổi con muỗi, đợi lát nữa ta lấy một cái cho người, ban đêm lúc đi ngủ thì đem túi thơm treo ở trước giường, có thể tránh cho muỗi đốt."

"Đa tạ Trích Tinh tỷ tỷ." Châu Châu nhấp môi cười cười, đuổi muỗi hấn là đuổi không được người đi.

Khác với những Hán nữ này, Châu Châu là Mị Nô từ nhỏ không được tiếp thu nữ đức, với nàng, thoải mái chính là thoải mái, không thoải mái chính là không thoải mái, tỷ như Lương Thiệu Ngôn lấy dây thừng cột tay nàng, chính là không thoải mái, đêm qua Lý Bảo Chương làm vậy, đó chính là thoải mái.

Hán nữ bởi vì từ nhỏ đã đọc thi thư, hơn nữa do hoàn cảnh góp phần hun đúc, các nàng là tuyệt đối không thể. Hoan ái. Việc đó dù cho có yêu thích nhưng không thể biểu đạt quá lộ liễu hay quá mức thường tình, nếu không chính là không biết xấu hổ. Các nàng nen rụt rè, các nàng phải đoan trang, khuôn khổ trói buộc trên người các nàng, tựa hồ muốn đem các nàng khắc ra muôn hình vạn trạng, nhưng dù cho dùng mỹ pháp gì nữ nhân người Hán vẫn theo khuôn khổ buộc phải trở thành nữ nhi yếu điệu.

Nhưng Châu Châu vẫn thản nhiên, đảo đem Lý Bảo Chương sợ tới mức hồn vía lên tận mây, chỉ có thể bỏ trốn mất dạng, nếu không Lý Bảo Chương lập tức liền phải nghênh đón đệ tam thế của hán.

Ngọc Thịnh công chúa là nữ tử đứng nhất ở Lương triều, nàng xưa nay thích mới mẻ ngoạn ý, không biết nàng từ nơi nào có đến mấy bức họa, còn đưa cho Châu Châu xem. Châu Châu vừa thấy, liền ngây người.

Nhan sắc được họa trên đó thấp phần kỳ quái, mà lại không mấy khác biệt với người Hồ, có người tóc vàng mắt xanh, cũng có người tóc đen mắt lam, ngũ quan lập thể, chỉ là người đó không người không có một mảnh y phục.

"Châu Châu, cái này là tranh phương Tây." Ngọc Thịnh công chúa hơi mỉm cười: "Ta thấy tranh này so với Lương triều họa của chúng ta có ý tứ nhiều hơn, sắc thái nùng liệt, họa pháp lớn mật, ta thấp phần khâm phục."

Nói đến đây, Ngọc Thịnh công chúa nhìn Châu Châu, ý cười trên khóe môi nhiều thêm vài phần: "Châu Châu, ta muốn học vẽ loại tranh này, nhưng thiếu một người nguyên ý."

Châu Châu hơi lui về sau, lắp bắp nói: "Tỷ tỷ... Tỷ..... không phải là muốn..... vẽ ta chứ?"

Thản nhiên là một chuyện, đề nàng coi hết còn bị vẽ lại là chuyện khác, huống hồ trên người nàng còn có một chuỗi dấu vết do muỗi Lý Bảo Chương làm ra không dấu được đâu.

"Châu Châu thật thông minh." Ngọc Thịnh công chúa cười đến sáng lạn: "Mau đem quần áo rút đi đi."

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Mỗ tác giả: Chắc chắn chắc, thứ không tiền đồ.

Ming: Các cậu có thể cho biết cảm nhận về truyện không? Mười mấy chương rồi, thấy thế nào? Hay, không hay? Giọng điệu edit có cứng quá không hay sao sao đó? Góp ý chút nha ~~~

đang bị một bạn làm hoang mang#

14:47-250419

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Kế hoãn binh

Edit: Vuming

Lời này giống như một tiếng sấm sét nổ tung bên tai Châu Châu.

Nàng giờ tay che lại quần áo của mình, khuôn mặt nhỏ đã nhăn thành một hàng: “Tỷ tỷ, ta không muốn coi.”

Ngọc Thịnh công chúa đang ngồi ngay ngắn xem tranh, nghe vậy, nàng đem tranh trong tay buông xuống, cầm lấy quạt tròn khe khẽ phẩy, từng lời chậm rãi nói: “Châu Châu, tỷ tỷ đối với ngươi tốt không?”

Đáp án cơ hồ xuất hiện ngay tức khắc.

Ngọc Thịnh công chúa đối với Châu Châu tốt đến nỗi không thể tốt hơn được, sẽ không có bất kì vị chủ tử nào có thể đối xử với nô tài tốt đến thế. Nàng cho phép Châu Châu ngồi ăn cùng bàn, cho Châu Châu ngủ cùng giường, còn tỷ muội tương xứng, Châu Châu không cách nào nói ra từ không tốt.

Cho nên Châu Châu chỉ có thể ừ ừ khuất mà nói: “Rất tốt.”

“Vậy ngươi có cần phải vì tỷ tỷ phân ưu hay không?” Ngọc Thịnh công chúa đứng lên, dạo bước đi đến trước mặt Châu Châu, thấy nàng mang vẻ mặt ủy khuất đáng thương, nhìn không được để khóe môi lộ ra một tia cười nhẹ: “Đừng lo lắng, đến tỷ về muội sẽ cho bọn họ lui hết, đảm bảo rằng thân thể Châu Châu chỉ có một mình ta có thể thấy.”

Con người màu xanh lục của Châu Châu khẽ dao động, đột nhiên nói: “Ta, trên người ta có dấu vết, không thể họa.”

“Ân?” Ngọc Thịnh công chúa sùng sốt, “Dấu vết gì?”

Châu Châu không đắn đo, dứt khoát đem cổ áo kéo xuống dưới vai, Ngọc Thịnh vừa thấy, ánh mắt đông cứng, tiếp sau tiến lên một bước: “Người đây là.....”

Tay nàng mới vừa nâng lên chưa kịp chạm, ngoài cửa liền truyền đến tiếng của một cung nữ.

“Công chúa, canh tổ yến ướp lạnh đã chuẩn bị xong.” Cung nữ bưng hai chén canh tổ yến ướp lạnh đi lên, nàng cúi đầu hướng về phía trước đi, đột nhiên nghe được một tiếng quát lớn.

“Đi ra ngoài!”

Bước chân cung nữ ngưng đọng: “Công chúa?”

Thanh âm từ chỗ Ngọc Thịnh công chúa phát ra so với lời trước đó có phần bằng phẳng hơn: “Bưng canh xuống, bỗn cung hiện tại không đói bụng.”

“A.” Kia cung nữ chậm rãi lui về phía sau, nhưng thời điểm đóng cửa, tầm mắt vừa nâng lên, hai chén canh tổ yến trên tay đã rơi xuống đất. Cung nữ lập tức quỳ xuống, liên tục xin tha: “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết!”

Ngọc Thịnh công chúa quay đầu, nhú mày: “Đi, đem trên mặt đất quét tước sạch sẽ.” Nàng nói xong lời này, lại quay đầu nhìn Châu Châu nói tiếp: “Vay chờ đến khi trên người ngươi không còn dấu vết, lại đến họa đi.”

Một lời thốt ra lại phá lệ nhẹ nhàng, ngoại trừ Châu Châu, người khác không cách nào nghe rõ, đừng nói chi đến mấy cung nữ đứng cách xa. Những cung nữ kia không thể nghe thấy công chúa nói gì, chỉ có thể biết người đang nói với Châu Châu.

Châu Châu đem vai áo nhấc đi, nàng còn tưởng rằng có thể tránh được một kiếp, nào biết chẳng qua chỉ là kẻ hoãn binh. Châu Châu thân đầy dấu vết ước chừng bảy tám ngày mới tiêu một nửa, Lý Bảo Chương kể từ đêm đó về sau, biểu tình cứ chỉ thực sự kỳ quái, hắn không nhìn thẳng Châu Châu, câu chữ đều giảm bớt hơn phân nửa, mà hơn phân nửa vẫn là Châu Châu chủ động cùng hắn nói chuyện, hắn mới trả lời đôi ba câu.

“Này.....”

“Ừm.....”

“.....”

Cơ bản đều là nói chuyện như vậy.

Mà Châu Châu khi nhìn thấy mấy dấu vết kia đang chậm rãi biến mất, nghĩ đến Trương công chúa muốn họa nàng giống tranh Tây gì đó, đầu đầu không chịu được. Nàng liền đem chủ ý đánh tới trên người Lý Bảo Chương, ngày đó Lý Bảo Chương tắm gội trở về, hắn mới vừa tắt đèn, liền nghe được giọng Châu Châu từ trong bóng tối phát ra.

“Ca ca.”

Lý Bảo Chương nghe được một tiếng ca ca này, mặc danh tay run một chút.

“Ân?” Hắn hạ giọng nói, chậm rãi đi đến mép giường, còn chưa ngồi xuống, lại nghe được Châu Châu nói một câu.

“Ca ca, chuyện lần trước, tối nay có thể lại làm một lần không?”

Lúc này tay Lý Bảo Chương thật sự run đến không điều khiển được, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua, ánh trăng mờ mờ lung, trong phòng chưa đốt đèn, hết thấy đều chỉ là xem đến mơ mơ hồ hồ.

“Người không biết xấu hổ!” Hắn cắn răng nói ra một câu: “Làm gì có nữ tử nào nói vậy giống người.”

Châu Châu ngồi dậy, ủy khuất nói: “Chính là... nếu ta trên người không có dấu vết, tỷ tỷ sẽ cởi hết quần áo của ta, để cho nàng vẽ tranh.”

Nàng cảm thấy chuyện này quá mắc cỡ.

“Cái gì?” Lý Bảo Chương quay đầu, kết quả không nghĩ tới Châu Châu đang ngồi, thiếu chút nữa đụng phải, thân thể hấn lui về sau, vội vàng tránh đi. Lý Bảo Chương mặc một cái chớp mắt, mới nói: “Người nói Đại công chúa muốn bắt người vẽ tranh? Họa cái gì mà muốn cởi hết quần áo?”

“Hình như là tranh Tây thì phải, ta cũng không hiểu lắm, nhưng gương mặt trên bức tranh ấy có vài phần tương tự ta.” Châu Châu dừng một chút, cắn cắn môi đắn đo: “Nhưng ta không muốn cởi quần áo, lần trước tỷ tỷ là do thấy trên người ta có dấu vết người lưu lại, liền nói chờ khi dấu vết tiêu lại vẽ, ta phát hiện đã qua nhiều ngày chúng đã biến mất rồi.”

Nói đến này, nàng vươn tay thật cẩn thận mà bắt lấy tay áo Lý Bảo Chương: “Ca ca, người có thể giúp ta không?”

Mặt Lý Bảo Chương ẩn trong bóng đêm, Châu Châu cũng thấy không rõ sắc mặt hắn, chỉ nghe thấy tiếng hít thở có phần trầm trọng chút.

Đời trước cũng không có chuyện Ngọc Thịnh công chúa phá lệ ưu ái Châu Châu phát sinh, Châu Châu cũng không phải đến điện Dịch Hoa làm cung nữ. Lý Bảo Chương nhớ rõ khoảng chừng năm nay, Ngọc Thịnh công chúa sẽ phải gả đi hòa thân với một quốc gia luôn có hiềm khích với Lương Quốc - Man tộc. Man tộc là tên mà Lương Quốc gọi họ, bởi vì ngôn ngữ khác biệt, hơn nữa đối phương thân cường thể tráng, cả người nhiều lông, không hề có lễ nghi lễ mễ chi đức, người Lương Quốc liền gọi bọn họ là Man tộc.

Man tộc những năm gần đây tựa hồ đã tụ tập ở biên cảnh Lương Quốc, mấy ngày nữa sẽ tới, Lương đế bởi việc này mà triệu tập tất cả đại thần đến thương nghị đối sách, Lương đế ngu ngốc, thuộc hạ tướng quân đều xuất thân quý tộc, không có ai từng chân chính chinh chiến sa trường.

Lý Bảo Chương trầm mặc hồi lâu, mới thông thả nói: “Đành ủy khuất Đại công chúa đi hòa thân vậy.”

Hắn vốn dĩ cảm thấy việc này không quá thích hợp, nhưng nếu nói không đúng chỗ nào, hắn lại nói không được. Đời trước hắn chỉ là một tiểu thái giám hầu hạ ngự tiền, hiểu biết về Ngọc Thịnh công chúa sự cũng không quá nhiều, chỉ là nhớ mang máng Ngọc Thịnh công chúa phải gả thấp trước đoạn nhật tử, Lương đế từng gọi Ngọc Thịnh công chúa tiến đến, hai người hình như ở trong điện đại sảnh một trận, Lương đế liền hạ lệnh cấm túc, cho đến khi Ngọc Thịnh công chúa xuất giá.

Đời trước cũng không nghe nói đến việc vị công chúa này phá lệ ưu ái một cái tiểu cung nữ.

Châu Châu chớp chớp mắt: “Vì sao?”

Lý Bảo Chương trở tay bắt được tay Châu Châu: “Người chỉ là một Mị Nô nho nhỏ, nàng vì cái gì lại đối tốt với người đến vậy? Người đã cẩn thận nghĩ qua chưa?”

Châu Châu suy nghĩ, đáp không được.

Trên đời này làm gì có người không vì bất kỳ lý do gì mà đối xử tốt với người khác sao?

Lý Bảo Chương thấy nàng không đáp? lại nói: “Người nói muốn để lại dấu vết giống lần trước, kỳ thật cũng có biện pháp khác.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bệnh sởi ?

Edit: Vuning

Vào mùa hạ thường có mưa suốt đêm, cho nên không khí buổi sáng rõ ràng mát mẻ hơn rất nhiều. Lại nói, nay màu hè cũng trôi qua hơn phân nửa, thủ đô Lương quốc lại nằm ở phía Bắc, thời gian màu hè sẽ ngắn hơn. Sau đêm mưa, hoa cỏ cây cối ở toàn bộ hạp cung đều được tắm mát, những chiếc lá chịu không được sự mạnh bạo của gió liền rơi xuống đất, nằm cùng mớ bùn đất hỗn độn. Thời điểm Châu Châu đi qua Dịch Hoa điện đã thấy không ít cung nữ đang quét tước đám lá cây trên sân.

Ngọc Thịnh công chúa còn chưa tỉnh, nghe Trích Tinh nói, đêm qua bởi vì tiếng mưa rơi quá lớn làm công chúa không ngủ yên, rạng sáng nay mới khó khăn nhắm mắt. Ngọc Thịnh công chúa chưa tỉnh thành ra Châu Châu cũng không có chuyện để làm, nàng ngồi dưới hành lang, dứt khoát ủy nỗi lên cảm lý.

Trong Dịch Hoa trong điện có một ao nước, bên trong dường vô số đuôi cảm lý, ở giữa trồng một khóm hồng liên, cảm lý ở trong nước một hồi, ngẫu nhiên trôi lên hồ hấp.

Châu Châu mãi mê ngắm chúng, đột nhiên nghe được tiếng bước chân, nàng vừa ngẩng đầu, kết quả thiếu chút nữa bị đối phương hoảng hồn đẩy ngã.

Người đến là Thập lục hoàng tử Lương Thiệu Ngôn.

Lương Thiệu Ngôn hình như trà trộn vào từ phía cửa sau, thấy Châu Châu, ánh mắt hắn sáng lên như bắt được vàng, lập tức tiến lại gần. Châu Châu vội vàng đứng lên hành lễ: “Nô tài ra mắt thập lục hoàng tử.”

“Không cần đa lễ.” Lương Thiệu Ngôn duỗi tay nâng Châu Châu lên: “Tiểu hồ ly, người mỗi ngày ngắm tại nơi này, người không cảm thấy buồn sao?”

Sau cái lần ban đêm xông vào sân của Lý Bảo Chương, không biết như thế nào lại bị Lương đế biết được, Lương đế tuy không nói rõ ra mặt, lại kêu Thái sư bố trí một đồng công khóa cho Lương Thiệu Ngôn làm hắn vội đến căn bản không thể ra khỏi cung điện.

Hôm nay, là do hấn trốn tránh nô tài, lên lút chuồn tới.

Hấn cảm thấy nhất định là do tên tiểu nhân Lý Bảo Chương cáo trạng Lương đế, nếu không Lương đế cũng sẽ không biết.

Châu Châu thấy Lương Thiệu Ngôn lại gần liền muốn tránh né, đề nghị của hấn nàng không hề hứng thú, chỉ muốn nhanh nhanh trốn đi. Chỉ là nơi Cẩm lý này tương đối vắng, hồi lâu cũng không có cung nữ nào xuất hiện.

“Thập lục hoàng tử, nô tài còn có việc.” Châu Châu vừa nói vừa cố rút tay ra khỏi tay hấn như Lương Thiệu Ngôn vẫn gắt gao nắm chặt. Gương mặt tuần tú của hấn ta hiện lên một tia bất mãn, nhưng vẫn kiềm chế không phát hỏa.

Hấn mấy ngày gần đây đều để tâm đi hỏi han, bọn họ đều nói khi đối xử với nữ tử không thể quá hung hãn, nếu không sẽ khiến người ta chạy mất.

“Bên cạnh Đại hoàng tử có nhiều cung nữ thái giám hầu hạ đến vậy, nào cần dùng đến người đâu. Huống hồ.....”

Lương Thiệu Ngôn hạ giọng, biểu tình có chút cổ quái: “Liên tính là hoàng tử của ta thích người đi, nhưng nàng cũng là phải gả đi cho người Man tộc, người lại cản trở ở trong đó, sợ là phụ hoàng sẽ không dung thứ người.”

“Ân?” Châu Châu nghi hoặc nhìn Lương Thiệu Ngôn: “Cái gì, Man tộc?”

Nàng cảm thấy nàng luôn không thể hiểu nổi những câu từ Lương Thiệu Ngôn nói ra.

Lương Thiệu Ngôn hạ tay, giọng nói có phần thiếu kiên nhẫn: “Người hỏi nhiều vậy làm gì, dù sao người chỉ cần biết một điều, nên cách xa đại hoàng tử của ta một chút là được.”

Nếu có thể thì nên đến cung hấn hầu hạ càng tốt, hấn bây giờ chính thiếu một cung nữ hầu hạ bên cạnh, bất quá Châu Châu thoát nhìn yếu đuối mong manh, có thể làm cái gì đây?

Ân..... Giúp hấn mặc quần áo.

Lương Thiệu Ngôn sắc mặt đỏ hồng.

Châu Châu không phát hiện hấn khác thường, chỉ cảm thấy hiện tại có hai người muốn nàng tránh xa Ngọc Thịnh công chúa.

Lý Bảo Chương nói như vậy, Lương Thiệu Ngôn cũng nói như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?

Châu Châu phát hiện ánh mắt Lương Thiệu Ngôn đột nhiên phiêu lãng, không biết hấn đang suy nghĩ cái gì, nàng gấp rút dùng sức kéo tay mình trở về. Vừa kéo trở về, Châu Châu liền nói: “Thập lục hoàng tử tới, công chúa nhất định thực vui vẻ, nô tài đi báo cho công chúa.”

Nàng nói xong liền chạy, Lương Thiệu Ngôn không phản ứng, chờ đến lúc hấn phản ứng lại được Châu Châu muốn làm cái gì, liền tức giận đến nghiến răng, chỉ có thể lại dựa theo đường cũ trốn đi. Hấn cũng không thể rơi vào tay Đại hoàng tử được, sẽ chết.

“Chạy nhanh như vậy làm cái gì? Châu Châu.” Châu Châu chạy được một đoạn thì gặp phải Trích Tinh, Trích Tinh không rõ nguyên do, hướng về phía sau Châu Châu quan sát: “Có người đang truy đuổi người sao?”

“Ta vừa mới thấy Thập lục hoàng tử.”

Châu Châu thở hổn hển thở dốc nói.

“Thập lục hoàng tử tới?” Trích tinh nhíu mày: “Từ cửa sau tiến vào? Xem ra cung nhân ở Dịch Hoa điện này phải hảo hảo dạy lại một phen.”

Trích tinh lại nói tiếp: “Châu Châu, công chúa đã tỉnh, người đi trước hầu hạ người.”

Châu Châu gật đầu, vội vàng đi đến tắm điện phía trước. Châu Châu vừa đến trước mặt Ngọc Thịnh công chúa, Ngọc Thịnh công chúa lướt nhìn wua người Châu Châu một lượt, nhẹ giọng nói: “Trên người của người nhưng rất tốt?”

Châu Châu yên lặng rũ mắt, lắc lắc đầu.

“Lâu như vậy còn chưa được sao?” Ngọc Thịnh công chúa nhìn hạ mi: “Đưa tay.”

Châu Châu chậm rãi đem tay duỗi ra ngoài, Ngọc Thịnh công chúa đem ống tay áo vén lên, thấy rõ dấu vết đích thực chưa tiêu hết, tựa hồ còn có chút gia tăng. Nàng thở dài, chỉ có thể buông tay Châu Châu ra, mà ánh mắt nhìn Châu Châu cũng thay đổi: “Vây...bỏ đi.”

Châu Châu âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, kỳ thật dấu vết trên tay nàng là do Lý Bảo Chương vẽ ra tới.

Cũng không biết Lý Bảo Chương như thế nào biết đến nước phượng tiên hoa, hơn nữa còn dùng một loại dược liệu điều phối chung, lại dùng bút lông dính chỉ, có thể vẽ lên da, muốn loại bỏ phải dùng bột nước rửa nửa canh giờ.

Lý Bảo Chương đem qua mặt đỏ ửng, chỉ vẽ chúng ở trên tay cùng vai Châu Châu.

Đột nhiên, cửa nổi lên âm thanh ầm ỉ, Ngọc Thịnh công chúa vừa thấy người đó, cười lên tiếng.

“Thiệu Ngôn, ngươi làm sao vậy?”

Trích Tinh tựa hồ bất được Lương Thiệu Ngôn, một đường thỉnh đem hắn tới trước trước Ngọc Thịnh công chúa, Lương Thiệu Ngôn tức giận muốn chết, một đường hùng hùng hổ hổ, Trích Tinh mất điếc tai ngơ, giọng Ngọc Thịnh công chúa vừa cất, Lương Thiệu Ngôn liềm giống như một đứa trẻ đáng thương ủy khuất đến trước Đại hoàng tử: “Đại hoàng tử, cung nữ thủ hạ của ngươi cũng quá thô lỗ rồi.”

Hắn đến gần, lại đột nhiên nhìn thấy Châu Châu vẫn chưa buông tay áo xuống, đôi mắt trừng lớn, trực tiếp túm lấy tay Châu Châu lại đây: “Ngươi làm sao vậy? Phát bệnh rồi? Có muốn mời Thái y không?”

Ngọc Thịnh công chúa lập tức không nhịn được cười thành tiếng. Châu Châu không nghĩ tới Lương Thiệu Ngôn không chỉ chưa đi khỏi, lại còn bị bắt trở về.

Nàng nhìn chăm chăm tay mình, không động. Lương Thiệu Ngôn kia không chỉ bắt tay Châu Châu còn khom lưng cúi đầu cẩn thận nhìn, trong miệng nói thầm nói: “Bệnh rồi không phải sẽ sung lên sao? Đây có điểm không giống a.....”

“Bang!” Ngọc thịnh công chúa một chưởng đánh tới trên tay Lương Thiệu Ngôn: “Ngươi còn không buông, bắt lấy bốn cung cung nữ là chuyện như thế nào?”

Lương Thiệu Ngôn có chút xấu hổ buông ra tay, Châu Châu vội vàng đem tay áo thả xuống, vội vàng trốn đến sau lưng Ngọc Thịnh công chúa.

“Thiệu Ngôn, sao mới sáng sớm đã tới đây? Thi thư đã ôn tốt hay sao?” Lương Thiệu Ngôn vừa nghe, liền biết Ngọc Thịnh công chúa cũng rõ chuyện hắn bị Lương đế phạt, không vui hừ nhẹ một tiếng, tự tìm ghế dựa ngồi xuống, lại đối Châu Châu hô to gọi nhỏ: “Ngươi, đi pha cho bốn hoàng tử ly trà.”

Ngọc Thịnh công chúa thấy thế, chỉ đơn giản cười cười. Châu Châu tiến đến châm trà, Lương Thiệu Ngôn mắt sáng quắc nhìn Châu Châu xem, phảng phất như ánh mắt hắn có thể chọc mấy cái lỗ trên người nàng.

Châu Châu bị hắn nhìn chăm chăm đến tâm phiền ý loạn, hận không thể nhờ Trích Tinh đứng dậy đánh hắn ra, nhưng nàng là nô tài, Lương Thiệu Ngôn lại là chủ tử, việc này chỉ có thể xuất hiện trong suy nghĩ.

“Ngươi nếu là tới nơi này muốn thưởng trà, uống cũng uống xong nên đi thôi.” Ngọc Thịnh công chúa không lạnh không nóng mà nói, nàng giơ tay sờ soạng tóc mái trên trán, lại giơ bàn tay trước mặt ngắm nghía, nói điều không liên quan: “Móng tay này nên sửa lại rồi.”

Lương Thiệu Ngôn khụ một tiếng, hắn lại không phải ngốc tử, Ngọc Thịnh công chúa nói, hắn đương nhiên nghe hiểu.

“Đại hoàng tử, ta mất ngày gần đây đi thỉnh an mẫu hậu, mẫu hậu đều nhắc đến Đại hoàng tử, thật là mừng nhớ, cho nên ta mới đến tìm Đại hoàng tử đây.”

“Nga?” Ngọc Thịnh công chúa mi cong khẽ động, mày liễu chau lại, con ngươi lạnh buốt: “Mẫu hậu phó thác ngươi tới gặp ta? Vậy Mẫu hậu còn nói gì với ngươi?”

Lương Thiệu Ngôn không phát hiện Đại hoàng tử của mình biểu tình đã đổi thay, chỉ lo chính mình nói: “Người còn muốn ta đối Đại hoàng tử tốt một chút, thiên địa chứng giám, ta đối với Đại hoàng tử là không thể tốt hơn.”

Đột nhiên, chén trà trong tay Ngọc Thịnh công chúa rơi xuống đất, làm tất cả mọi người đều kinh ngạc một phen.

Ngọc Thịnh công chúa cười khẽ thành tiếng, lấy chân đá đá mảnh vụn trên mặt đất: “Cái ly này cứ ngóc tại trong cung cũng coi như sống trong nhung lụa, hiện giờ vụn nát, cũng không đáng tiếc. Thiệu Ngôn, ngươi giúp ta hỏi đáp Mẫu hậu một câu, chỉ nói chiếc ly trong Dịch Hoa thà làm ngọc vỡ, cũng không vì ngồi lạnh.”

“Àn?” Lương Thiệu Ngôn không hiểu, nhưng ngọc thịnh công chúa như là đã mất kiên nhẫn, trực tiếp để Trích Tinh tiễn khách.

Lương Thiệu Ngôn không kịp phản kháng, trực tiếp bị Trích Tinh ném ra khỏi Dịch Hoa điện, tức giận đến đờ hàm, thở phì phì bất mãn rồi cũng đành trở về cung điện chính mình.

Mà trong Dịch Hoa trong điện, ngọc thịnh công chúa hiển nhiên tâm tình không tốt, đem mọi người toàn bộ cho lui, chỉ chừa trích tinh ở bên người, Châu Châu cũng bị đuổi ra.

Nàng nhìn cửa điện từ từ đóng chặt, chỉ c thể tránh ra.

Ngọc Thịnh công chúa tựa hồ có chuyện, Lương Thiệu Ngôn lúc trước nói cái gì Man tộc, còn nói cái gì gả, chẳng lẽ Ngọc Thịnh công chúa muốn xuất giá?

Châu Châu đối với Man tộc hiểu biết không nhiều, cũng không hiểu nếu là Ngọc Thịnh công chúa gả thấp đến Man tộc, đối với Ngọc Thịnh công chúa sẽ có ý nghĩa gì, nàng chỉ có thể cảm giác được Ngọc Thịnh công chúa thập phần không vui.

Ban đêm, Châu Châu hướng Lý Bảo Chương hỏi việc này, Lý Bảo Chương luôn ở trước điện hầu hạ, hắn là có thể biết được chút tin tức.

“Ca ca.” Châu Châu khẽ meo meo mà hướng Lý Bảo Chương nhích lại.

Lý Bảo Chương vốn dĩ nhắm mắt nằm nghỉ, nghe thấy thanh âm Châu Châu, mí mắt khẽ run lên, chậm rãi mở ra.

“Làm sao vậy?”

Châu Châu hơi hơi ngẩng đầu nhìn Lý Bảo Chương, chỉ cảm thấy dưới ánh trăng mờ lung, gương mặt của Lý Bảo Chương càng trở nên đẹp đẽ hơn nhiều lần, ánh đường điểm chu sa hồng phảng phất ở trong đêm tối lay động đến rục rịch, Châu Châu cảm thấy giống như đóa hồng liên nàng thấy trong ao ban sáng.

“Ca ca, ta hôm nay nghe Thập lục hoàng tử nói Ngọc Thịnh tỷ tỷ phải gả đến Man tộc.”

Lý Bảo Chương ánh mắt sậu lãnh, hần nghiêng đầu nhìn Châu Châu: “Thập lục hoàng tử lại tới tìm người?”

Châu Châu há miệng thở dốc, lại khép miệng, nàng cảm giác Lý Bảo Chương tựa hồ có chút tức giận. Lần trước Lý Bảo Chương tức giận đã hôn nàng, kia.....

Lý Bảo Chương vốn đang bị khí lạnh vây quanh, đột nhiên tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.